XVIII. évfolyam 24. szám. Ára: 1 forint 1962. június 21.

Ludas Matyi

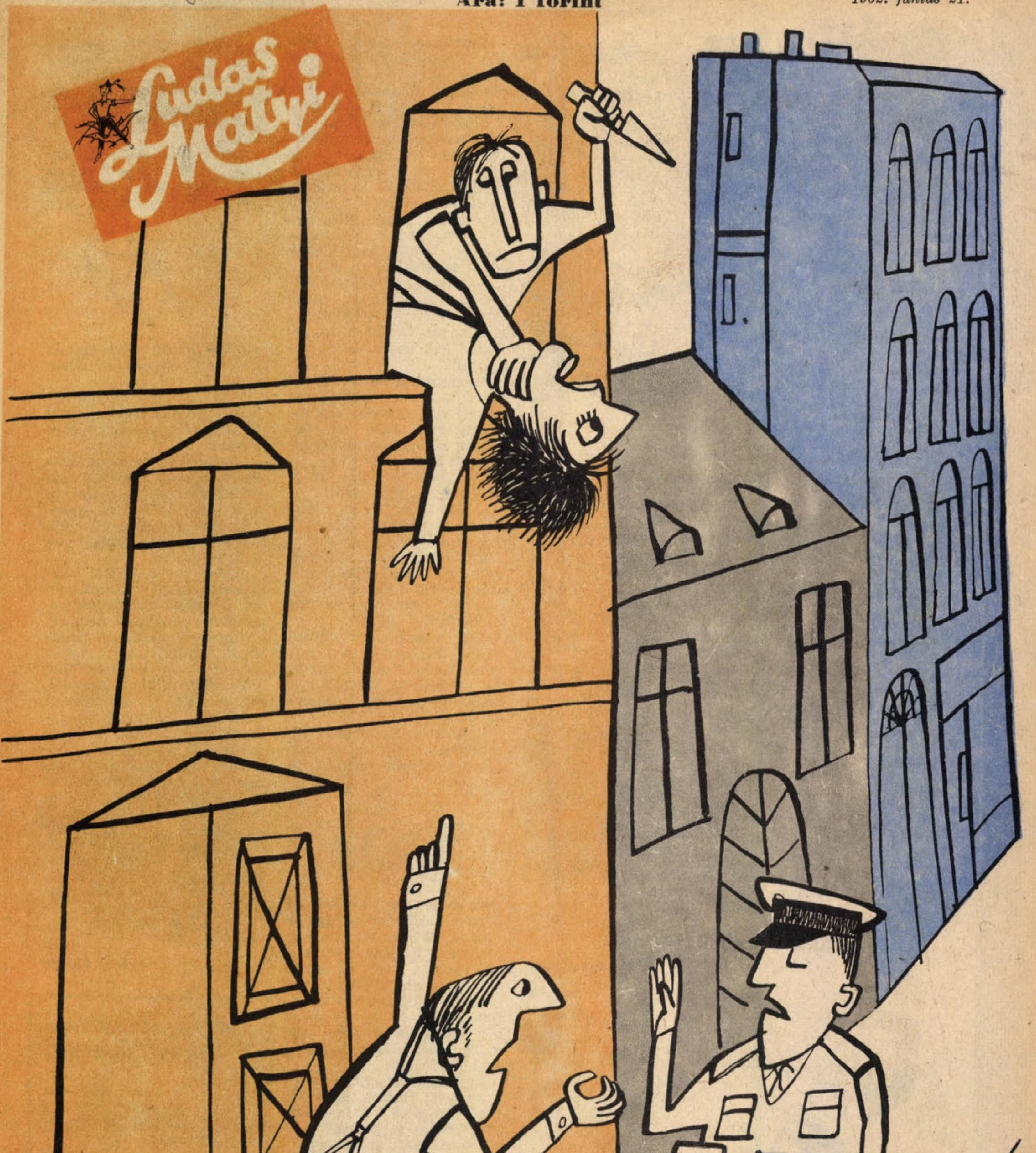

MAGÁNÜGY

— *Amíg az asszonyt az utcára le nem dobja, nem avatkozhatok bele...*

„Küldj képeslapot!"

Szűr-Szabó József rajza

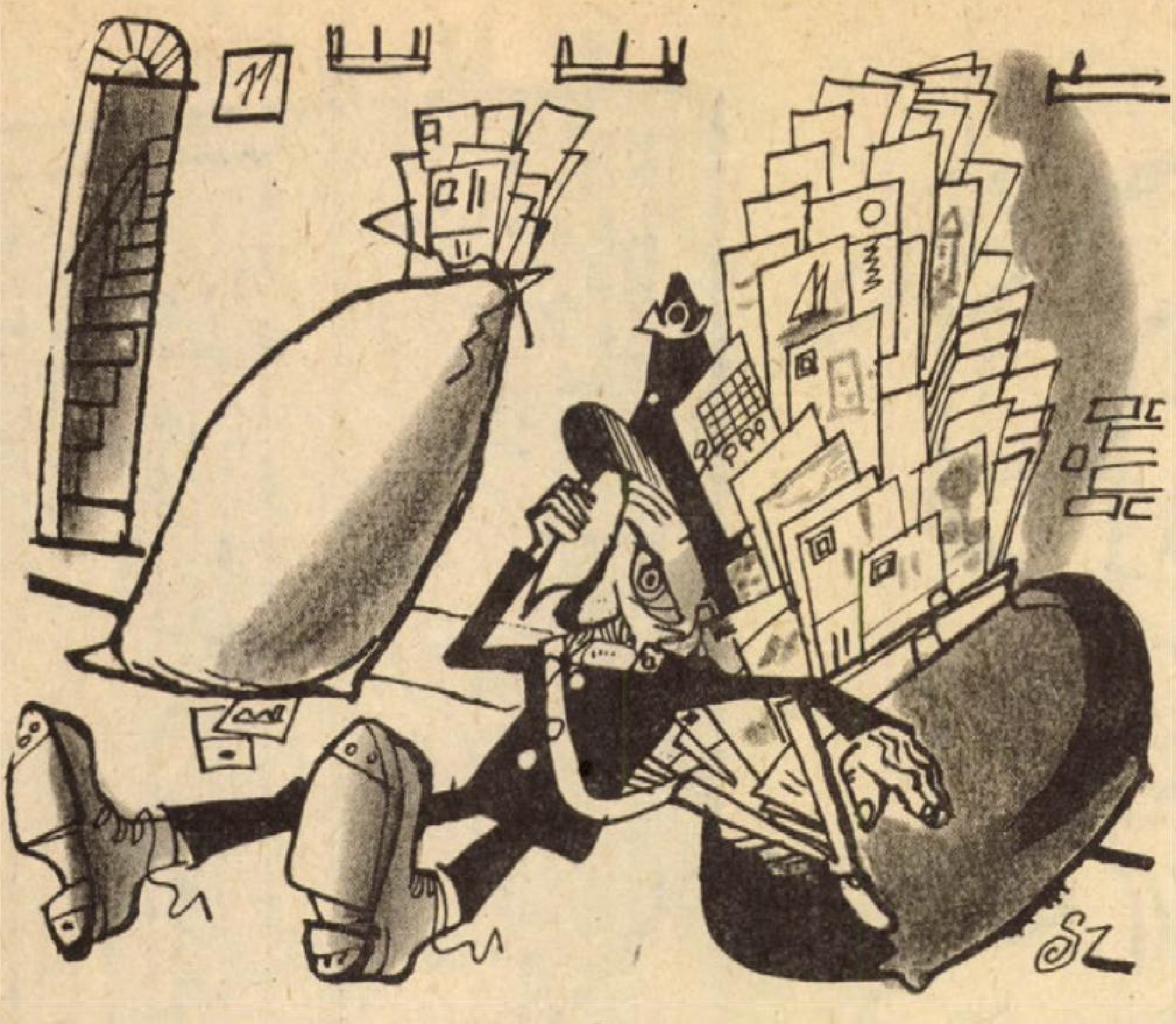

Ha mindenki szót fogadna . . .

Gyengéd figyelmeztetés

Schwott Lajos rajza

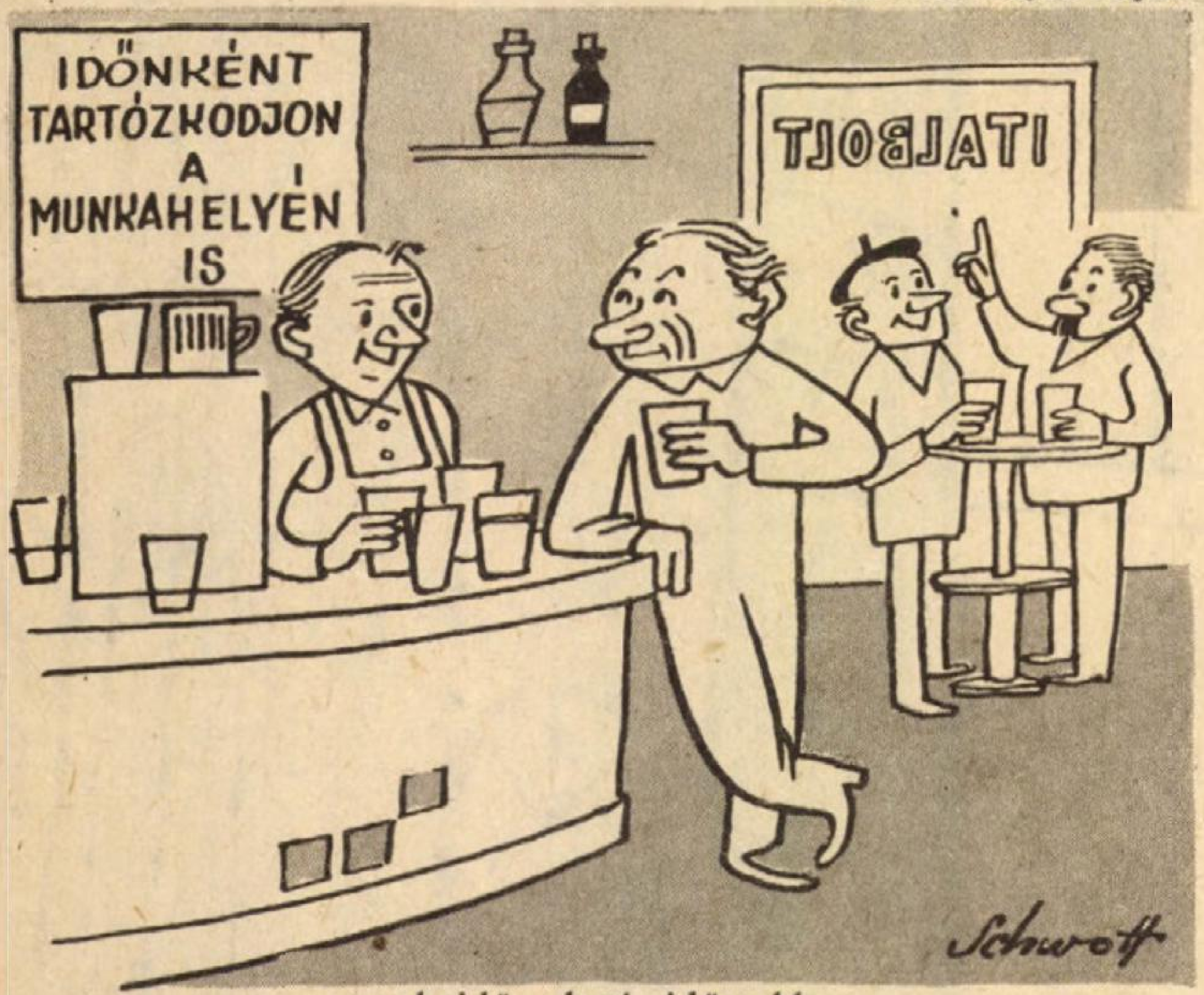
IDŐNKÉNT TARTÓZKODJON A MUNKAHELYEN IS
ITALBOLT
Schwott

munkaidő alatti időszakban

A színpadi szerző gyermeke

Erdei Sándor rajza

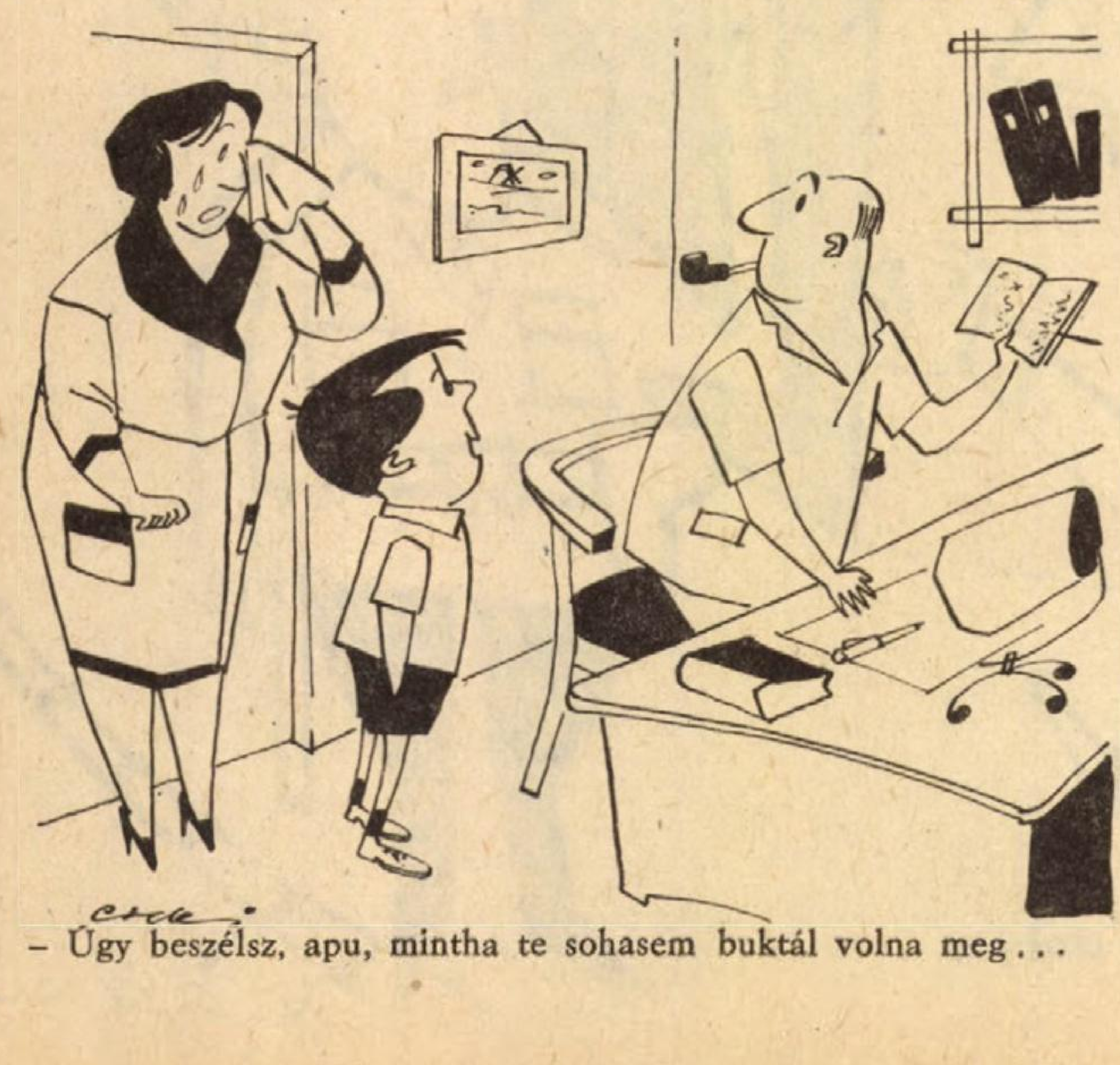

– Úgy beszélsz, apu, mintha te sohasem buktál volna meg . . .

LÉLEKTAN egy forintért

Köztudomású, hogy a válságok hozzák felszínre az emberi lélek legbenső tulajdonságait. A viharok próbatételein vizsgázik a jellem.

Ennyit bevezetőül. A napokban ugyanis az autóbuszon egy középkorú férfi jegyváltáskor zavartan és eredménytelenül kotorászott zsebeiben, s lesújtva tapasztalta, hogy nincs egy árva fillérje sem, pontosabban egy lyukas kétfillérese sem. Zavartan motyogta:

— Sajnos, otthon felejtettem a pénztárcámat, nincs nálam pénz. Nem tudom . . . — tétován nézett körül — nem volna szíves valaki kisegíteni?

Megmozdult az emberek szíve, ami nem csoda, mert ritkán van az embernek alkalma arra, hogy egy forintért melegszívű segítő felebarát legyen.

Egy idősebb hölgy azonnal a retiküljébe nyúlt:

— Én tudok ötven fillért adni, a többit majd csak összeszedik valahogyan.

Egy kislány tíz fillérjét volt hajlandó feláldozni a szent célra, kisöccse viszont egy fél kiflit nyújtott az illető felé.

Egy tizenkét év körüli kisfiú hajlandó volt egy egész forintot adni, feltéve, ha délutánra visszakapja, mert hiányzik a mozipénzéből.

Egy izmos fiatalember kijelentette, hogy ő szívesen adna akár két forintot is, nem a pénzről van szó, de ő az illető helyében gyalog menne. Olyan ritkán van alkalma mozogni a kultúrembernek, hogy az ilyen véletlen lehetőségeket fel kell használni egy kis testmozgásra.

Egyesek felvetették, hogy a legokosabb lenne gyűjtőívet felfektetni.

Egy szigorú arcú középkorú férfi viszont azt fejtegette, hogy ez a társadalmi megmozdulás jellemző az emberek lágy, szentimentális, liberális lelkületére. Ez a sajnálatos eset, amelynek mindannyian tanúi vagyunk, tulajdonképpen pedagógiai jelentőségű. Ha most pénz hiányában az illetőnek le kell szállnia az autóbuszról, akkor máskor majd jobban vigyáz és átnézi zsebeit, mielőtt útnak indul. Ha viszont most kisegítik, akkor hanyagságát sohasem tudja felszámolni.

Többen vitába szálltak vele, ő azonban kitartott amellett, hogy inkább a gyarmati elnyomás alatt álló népeket segíti meg, mint azt, aki önhibájából jutott bajba.

Egy barátságos férfi, akinek ugyan csak százasa volt, mosolyogva kérdezte az illetőt, hogy vajon nem a Wall Street-i tőzsdepánik következménye-e a pénzzavar.

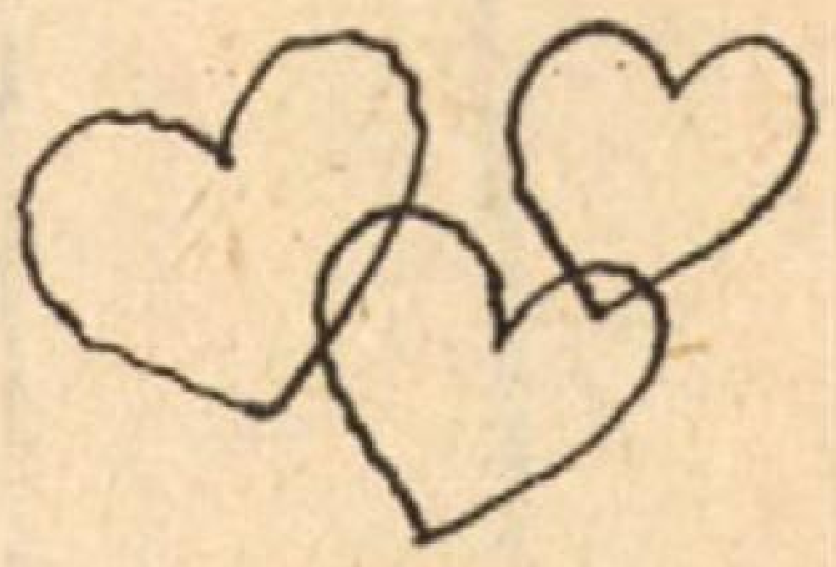

Volt, aki pénz helyett egy sajtos szendvicset ajánlott fel, mások meleg holmit ígértek.

Viszont olyan hangok is hallatszottak, hogy ha mindenki könnyelműen igyekszik megszabadulni aprópénzétől, könnyen elterjedhet a hír, hogy lebélyegzik a forintosokat.

Akadt olyan is, aki kijelentette, hogy ő elvből nem ad kölcsön, ajándékba viszont gyakorlatból nem ad.

Egy csőnadrágos, neandervölgyi hajviseletű fiatalember azzal a feltétellel volt csak hajlandó segíteni, ha az illető ír egy levelet az Esti Hírlapnak, amelyben hangsúlyozza, hogy a huligánok jószívűek.

Egy szórakozott szemüveges férfi húszforintost vett elő, és megkérdezte az illetőtől, hogy tud-e visszaadni. Akkor már tudott. Már csak azért is, mert a felöltője belső zsebében megtalálta a pénztárcáját, és pirulva vallotta be, hogy mégsem felejtette otthon.

Mindenki undorral fordult el tőle.

Feleki László

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A régiségkereskedő segédet akart felvenni. A jelentkezőt odavitte egy vitrinhez, és így szólt:

— Itt van egy kakukkóráról leesett mutató. Mi ez?

— Ez, kérem — felelte a segéd —, Pompadour márkiné fogpiszkálója.

— Úgy van — mondta a régiségkereskedő. — Elsején beléphet.

Szerény kérés

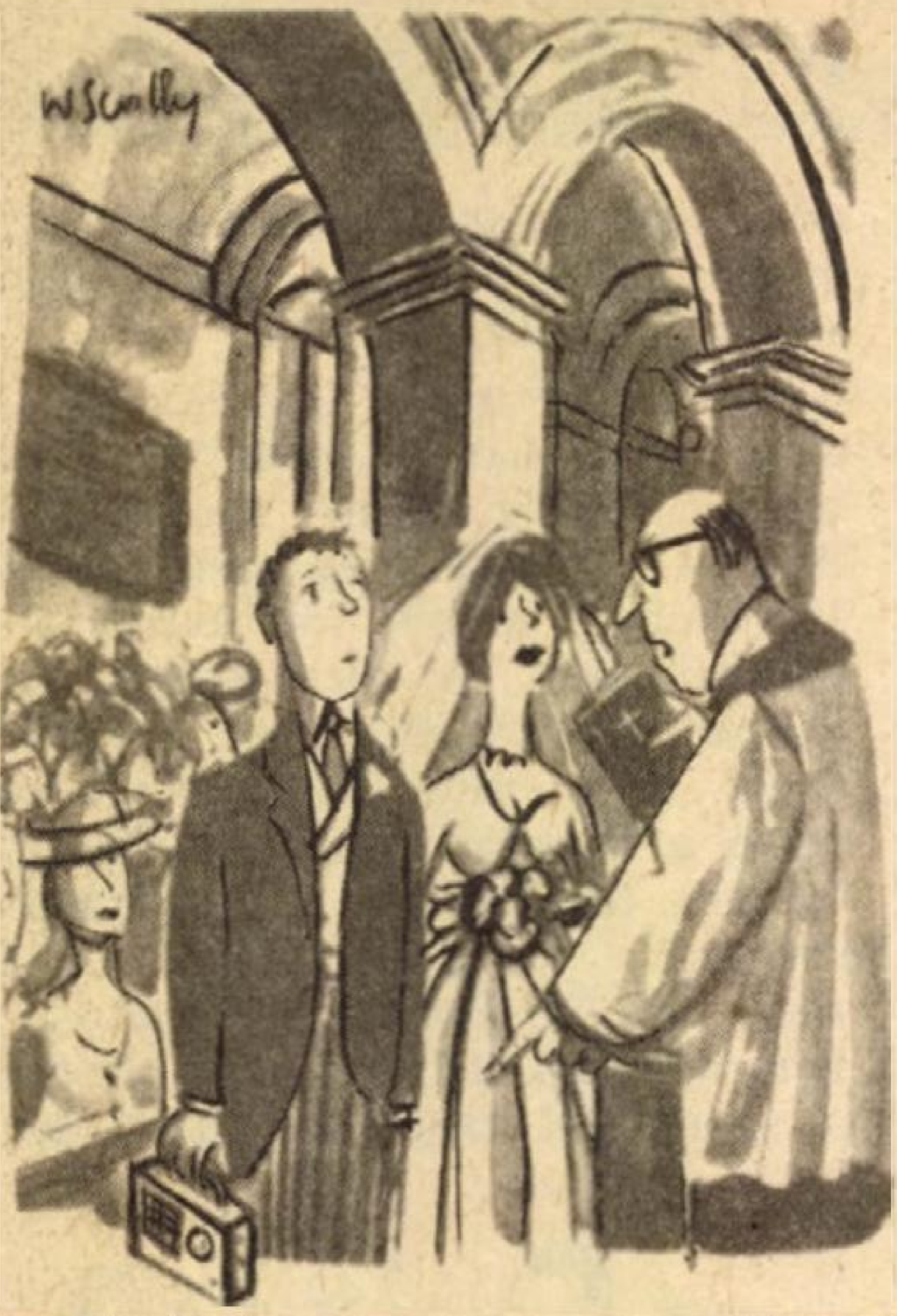

– Megkérhetem, hogy egy pillanatra zárja el a rádióját?

(A londoni „Punch"-ból)

Lavina-veszély

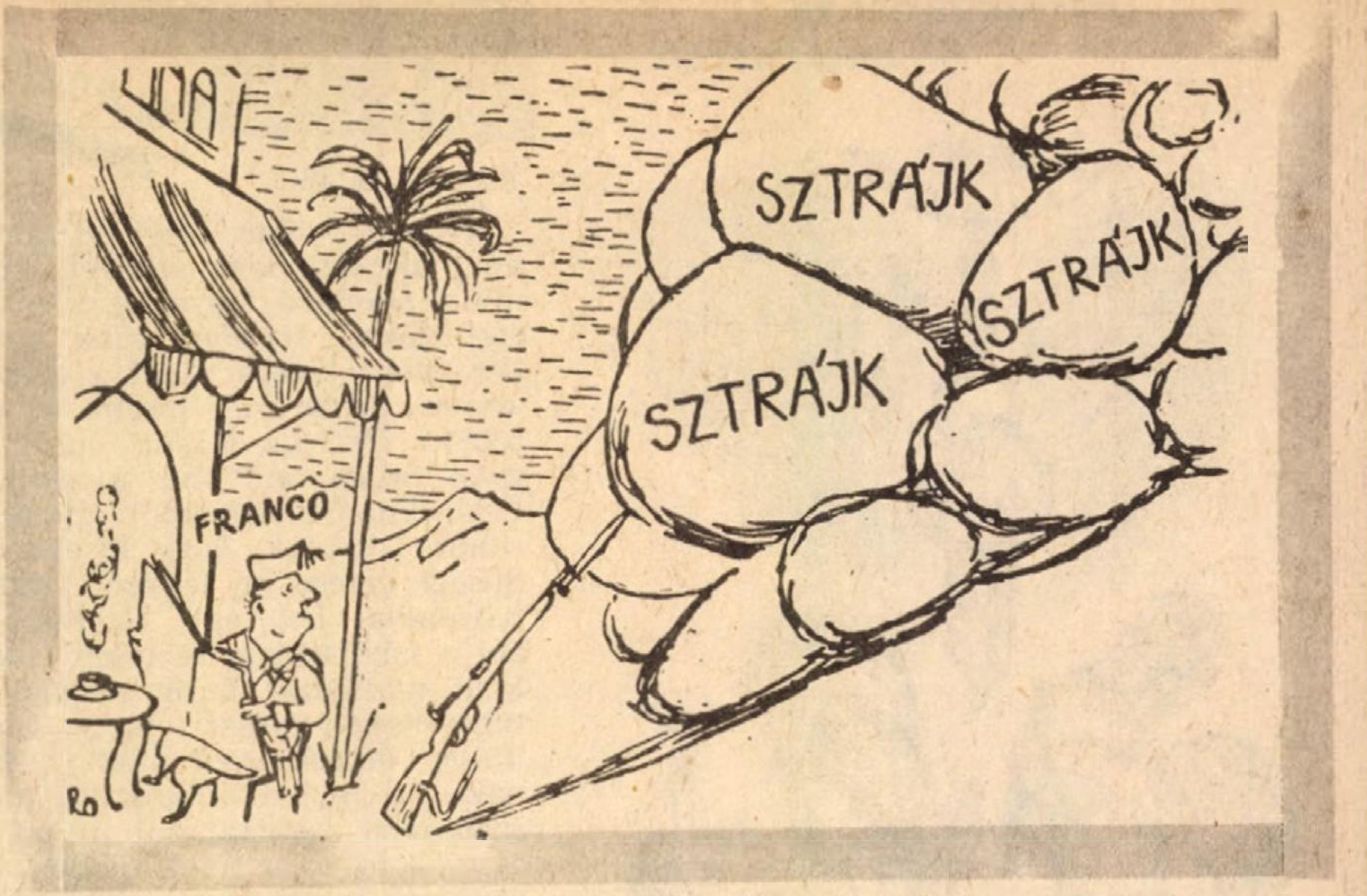

Fegyverrel ezt nem lehet feltartóztatni!...

(A hamburgi „Echo"-ból)

KESERŰ KENYÉR

(s. p.) Mint hírlik, az idei nyári szabadtéri előadások programjában szerepel a Hamlet bemutatója is. Az ismert tragédia szerzője az elmúlt napokban megtekintette a darab főpróbáját, s ezzel kapcsolatban az alábbi nyugtalan sorokat küldte szerkesztőségünknek:

„Szerződésem értelmében a Műszínpadon, szabadtéri előadáson mutatják be: 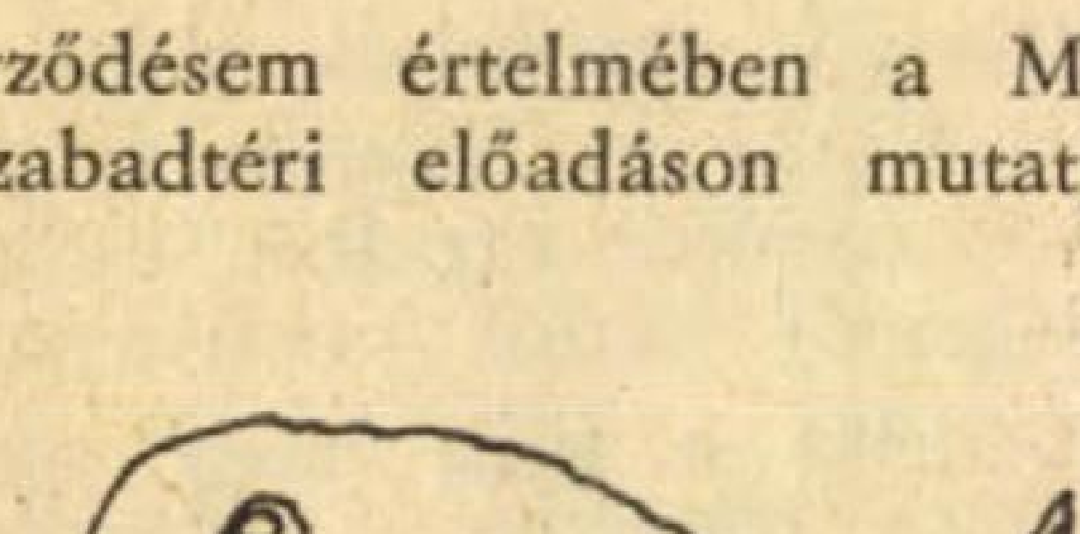 Hamlet, Dán Királyfi című tragédiámat. Meglehetősen lehangolt lelkiállapotban tekintek bemutatóm elé.

Megértem a színészeknek abbeli törekvését, hogy szerepeikben sikert arassanak, de aggodalommal tölt el, hogy ezt gyakran szövegmódosítással érik el. Nem érthetek egyet azzal, hogy mindjárt, drámám első mondata után, az őrtálló katonának: *Ki az?* – kiáltására társa így felel: *Góliát vagyok, az óriásbálna.* – A válasz kétségkívül közönségsikert arat, de érzésem szerint helytelen hangulatot terjeszt az orvul megölt király szellemének megjelenése előtt.

Nem rejthetem el ellenvéleményemet egyes rendezői megoldásokkal szemben sem. Úgy érzem, hogy a tragédia lendületét megállítja az az elgondolás, hogy a színészkirályt alakító művész, jelenetében, hol a királygyilkosságot játssza le az udvar előtt, ráadásként egy magánszámot adjon elő, melyben egy óbudai segédházfelügyelőt alakít.

Meglepetéssel értesültem arról, hogy a szabadtéri színpad igazgatósága nem tartja erkölcsösnek azt a koncepciót, hogy Hamlet saját édesanyjának szerelmi problémáival foglalkozik, s olyan módosítást eszközölt a darabon, hogy Hamlet csupán másodunokabátyja a királynőnek, s véletlen látogatása alkalmával fog gyanút, hogy itt királygyilkosság esete forog fenn. Ezzel a módosítással, véleményem szerint, Hamlet elveszíti azt a lelki telítettséget, melyet művemmel ábrázolni kívántam.

Semmi körülmények között sem szeretném, ha Hamlet a nagymonológját blüett formájában adná elő. Akkor inkább maradjon ki a darabból.

Elfogadom azt az érvelést, hogy a szabadtéri színpadokon a közönség figyelmét harsányabb módszerekkel kell lekötni, ennek ellenére túlzottnak tartom, hogy a két udvaronc, Rosencrantz és Guildenstern, a hátuknál összenőtt sziámi ikerként jelenik meg a színpadon, s még külön is kilóg a darabból az a játékuk, hogy Rosencrantz állandó szájharmonikázással idegesíti a hozzánőtt Guildensternt.

Tudom, nehéz egy, már színpadon levő produkción módosításokat eszközölni, mégis szeretném, ha a megjegyzéseimet figyelembe vennék.

Tisztelettel:
Shakespeare Vilmos"

Jól szervezett ház

Szegő Gizi rajza

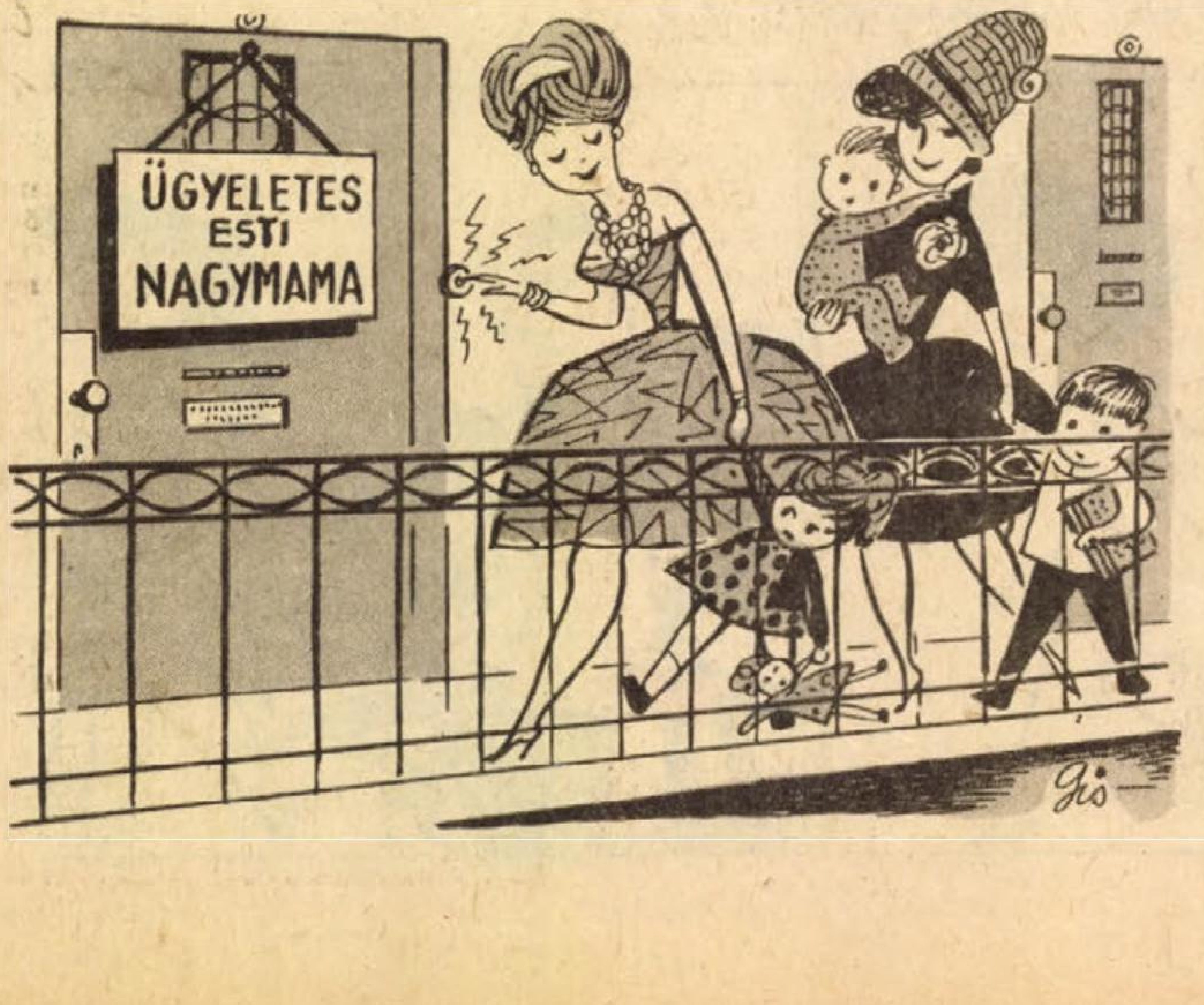

Bezárják a rossz hírű italboltokat

Hegedűs István rajza

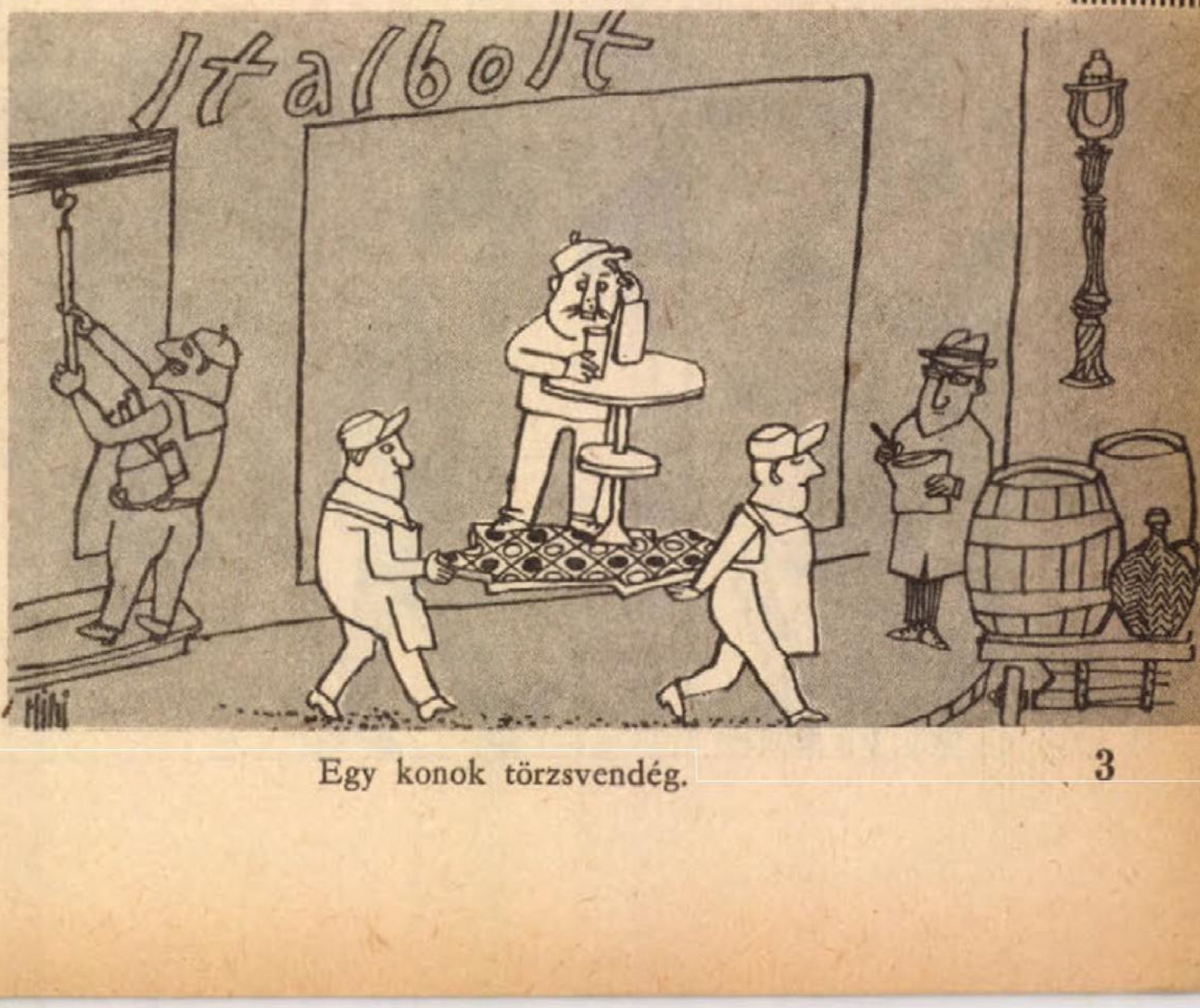

Egy konok törzsvendég.

Bálványimádás

Szegő Gizi rajza

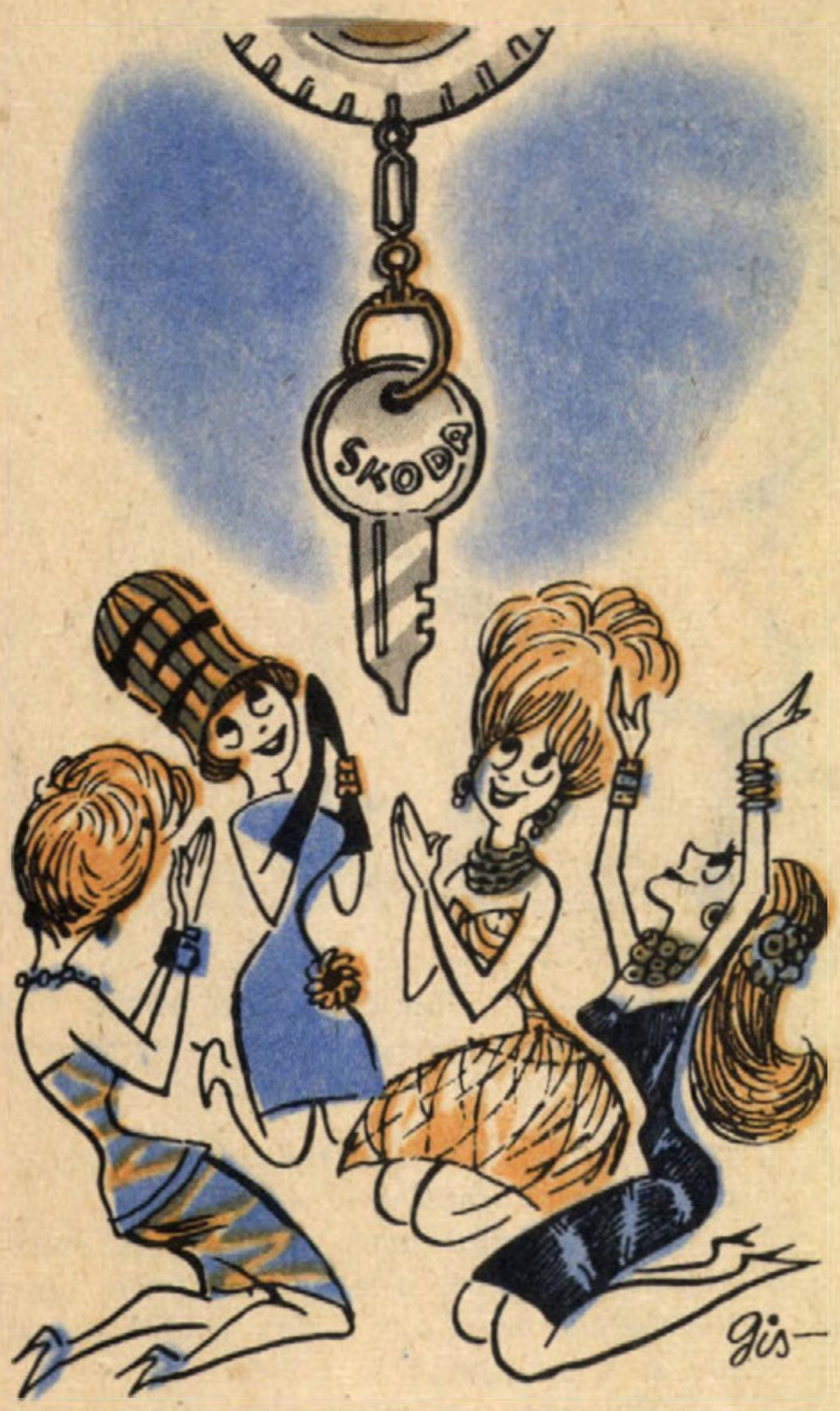

Pontos mérés

Balázs-Piri Balázs rajza

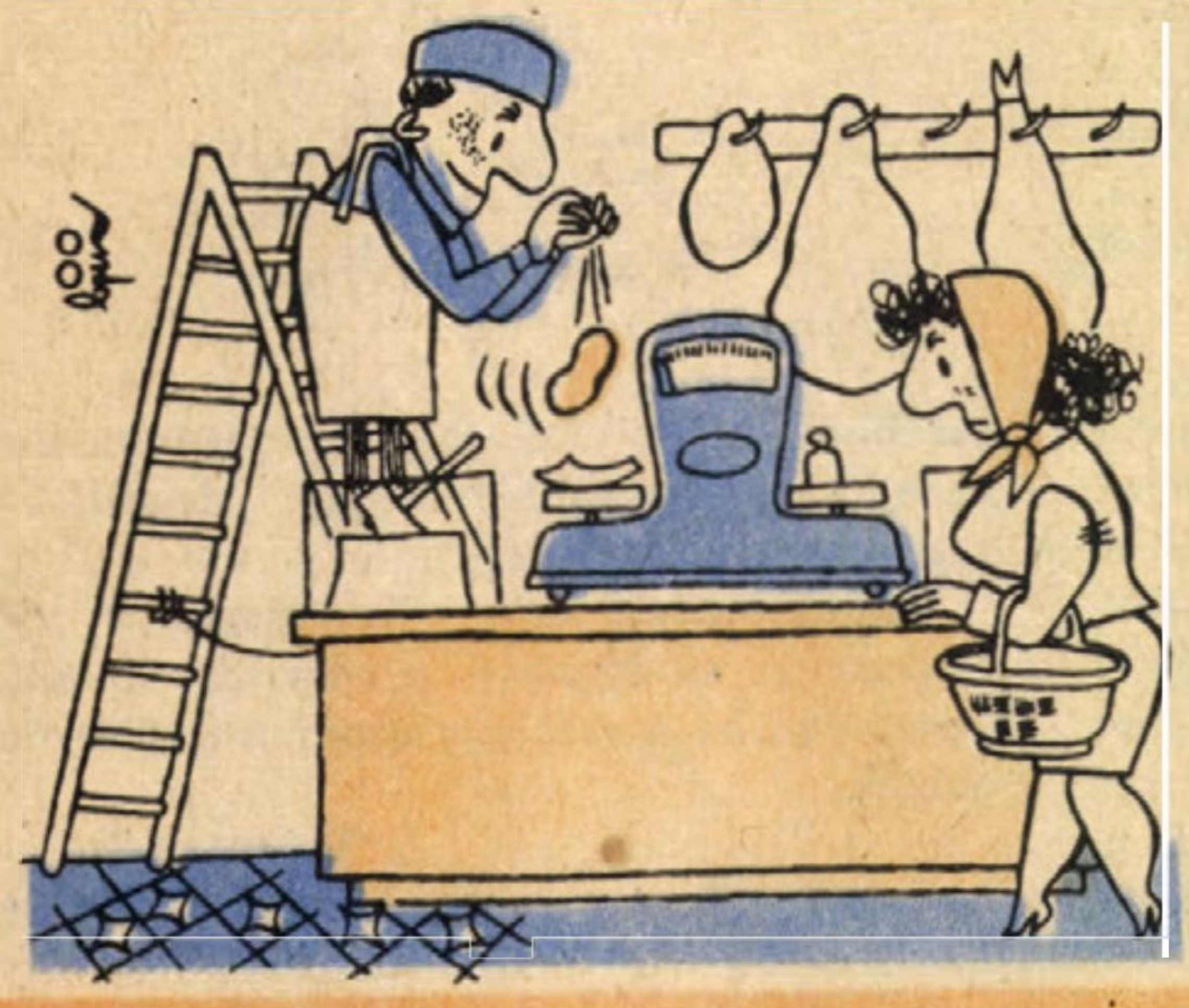

LEVÉL az atyai jóságról

Tisztelt Uram!

A fiától tudom, hogy ön kiváló apa, aki mindent elkövet, hogy minél simábbá tegye egyetlen fia életútját. A fiú még csak tizenhét éves, jövőre végzi a technikumot, de ön már három év óta felnőtt férfinak tekinti, hadd legyen minél önállóbb a gyerek. Csak import szövetből csináltat ruhát a fiának, hogy kisebbrendűségi érzése ne legyen, amikor barátaival hol egy étteremben, hol a házibulikon szombat esténként találkozik. Az ön nevelői rátermettségét dicséri, hogy máris külön lakáskulcsot adott a fiúnak, aki így különbejáratú utcai szobájába zavartalanul juthat be éjszaka is, barátaival, fiúkkal, lányokkal, egyesben, többesben, ahogy azt ő jónak látja.

Ha netán atyai szíve aggódna, hogy valamiben is hiányt szenved a fiú, vagy úgy gondolná, bármiben is mulasztás terhelné önt a gyerek ellátását illetően, megnyugtathatom, ilyesmiről szó sincs. A gyerek isteníti önt, szereti, és nagyrabecsüli, s nem győzi hangoztatni, hogy olyan jóságos apa, mint ön, aligha akad e földtekén. Még azért sem panaszkodik, hogy ön csupán havi ötszáz forint zsebpénzt bocsát rendelkezésére, mert belátja, hogy ezzel ön a legszigorúbb takarékosságra óhajtja nevelni őt, s ez az életben bizonyára nagy hasznára válik majd. Különösen az hatott meg, amikor arról beszélt a gyerek, hogy jövőre, ha majd érettségizik, egy piros Feliciával szándékozik meglepni őt. Ez attól függ csupán, hogy időközben sikerül-e majd önnek négyes találatot elérni a lottón. A fiú, szerénységére jellemzően, máris számol azzal, hogy ha esetleg a lottónyeremény elmarad, akkor csak egy háromhetes olaszországi IBUSZ utazásban részesül. Kárpótlásként a Feliciáért ígérte ezt ön, amibe a fiú minden keserűség nélkül máris belenyugodott. Látszik, hogy jólnevelt a gyerek.

Nem folytatom tovább az ön dicséretét. Le a kalappal, ahogy a fiú önről, mint megértő, jó apáról, a nyári vendéglő kerthelyiségében másik két barátjának nyilatkozott. Az átlagosnál hangosabban beszélt, mert a zene is szólt, és gondolom, az is serkentette a hangos beszédre, hogy a kedves fia két óra alatt tiszteletreméltó sörmennyiséget ivott meg a barátaival, hármasban. Minden szó áthallatszott hozzám a szomszéd asztalhoz, ahol én is a barátaimmal ültem. Így ismertem meg önt, mielőtt még láttam volna, de máris csodáltam nagyvonalúságát.

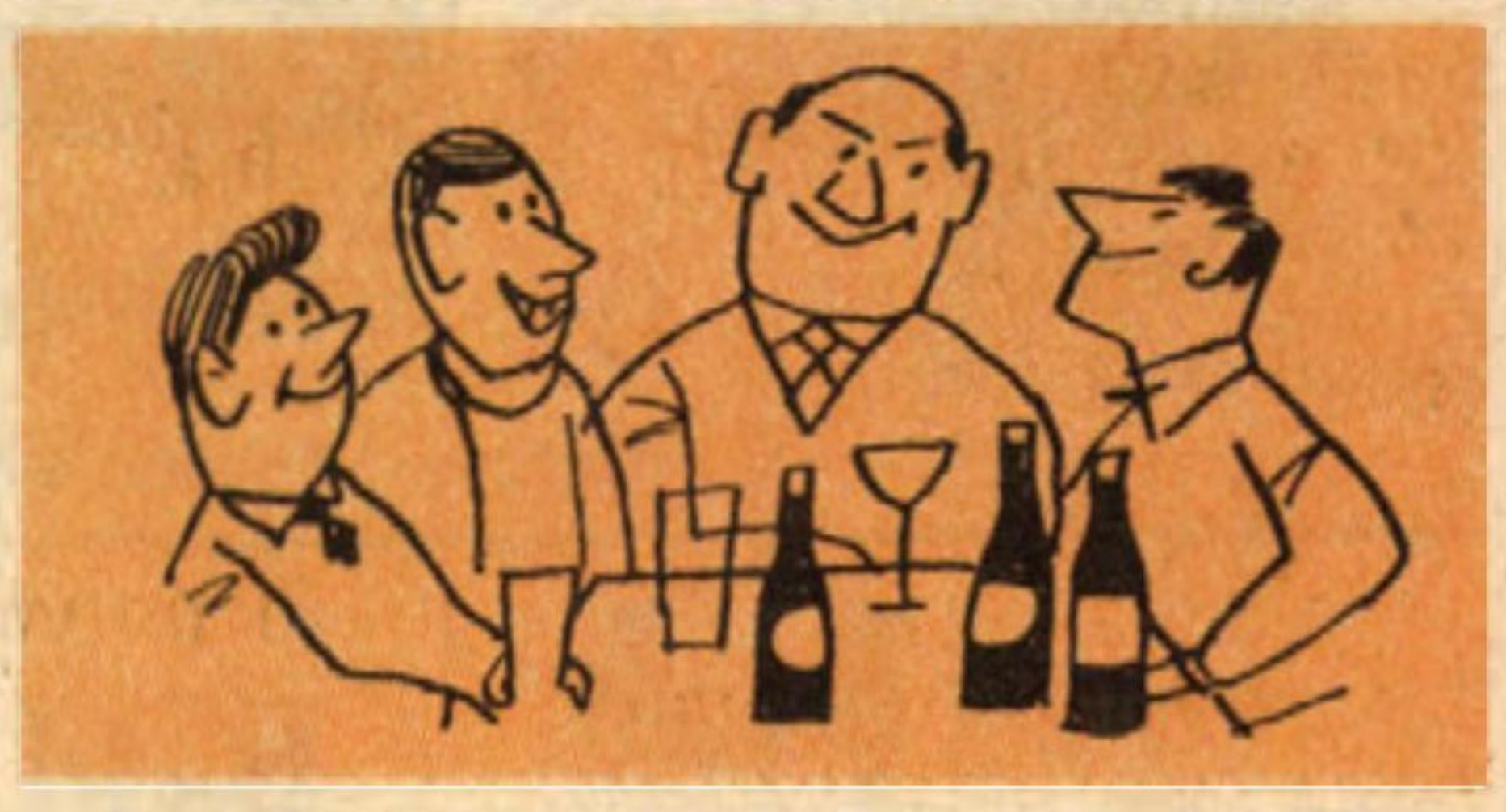

Pontosan hatkor megérkezett ön. Itt adtak találkozót egymásnak a gyerekkel. Vidám és hangos üdvözlés közben leült ön is a fiúk asztalához, és miután az odaérkező pincérnél saját magának egy dupla feketét és egy fél deci konyakot rendelt, atyai gondosságáról ismét tanúságot téve, megfeddte a fiát, hogy nem tud vigyázni magára. „Ilyenkor inkább igyatok töményt — szólt gyengéden a fiúkhoz —, hiszen már alig tűz a nap. A sör különben is árt a vesének."

Még jó, hogy a nyári vendéglőkben a fizetésig az asztalon hagyják az üres üvegeket, és így ön megnyugvással vehette tudomásul, hogy a fiúk mindössze csak tizennyolc üveg sört fogyasztottak el.

Földes György

Jucika idegcsillapítót ad

Pusztai Pál rajza

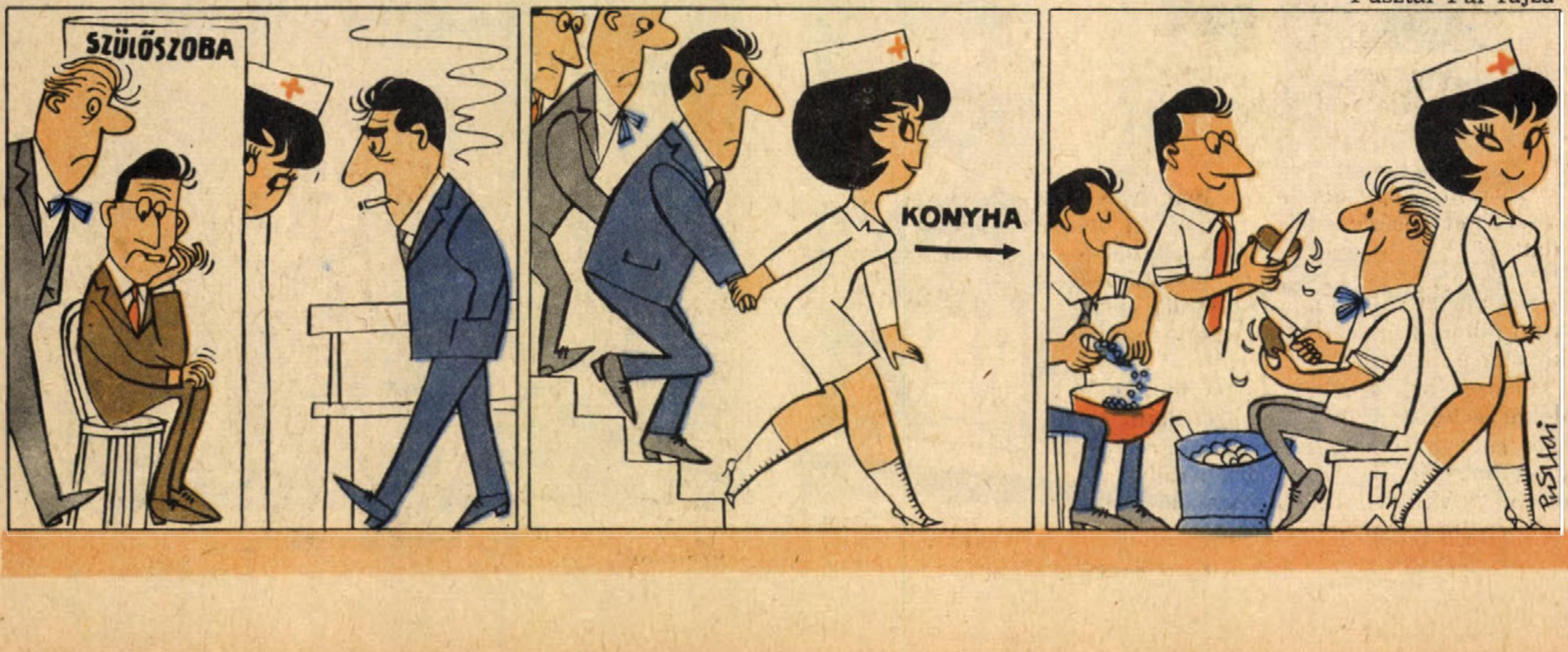

A bálna
toronymagas lenne —
ha állna.
Úszó sziget lenne —
ha kővé válna,
s lehetne, mint volt
hét nap — hét éjszaka,
a ninivei Jónás
szörnylaka.
A bálnát vagy cetet
szűrőberendezéses vízműnek is
nevezheted,
mely a tengerhabtól
műszakilag
választja el
a planktont és az apróhalat.
Mondhatod,
hogy a bálna-fejüreg
résén gigászi gejzirek
zubognak —
vagy, hogy a meg nem torpanó,
eleven vízi-torpedó
egy-egy rettentő farkcsapása
halászdereglyék sírját ássa . . .
Formálhatod metaforák,
hasonlatok hosszú sorát.
s pengő versekbe
vésheted:
mi minden
lehet
még
a
cet.
Kalmárnak cetzsír,
tonnaszámra,
illatszeres hölgyeknek —
ámbra.
Vadásznak — zsákmány,
szigonynak — cél,
vásári látvány,
mikor
nem
él.
Iparnak — anyag,
tőkének — tét,
gyilkosa annak,
aki célt vét.
Emlősnek mondja
a tudós tana . . .

S a kis bálna azt mondja:
— édesmama!

Békés István

BORSSZEM

Olvasom, hogy Japánban olyan rádiókészüléket kísérleteztek ki, mely a víz alatt is zavartalanul működik. A békaembereknek és mélytengeri búvároknak igazán nem lehet panaszra okuk: eztán kulturáltan szórakozhatnak majd, munka közben is.

Persze, az is lehet, hogy munkavédelmi célokat szolgál ez a vízalatti rádió. Ha acsarkodva közeledik egy cápa, a gyöngyhalász csak bekapcsolja az ottani Szívküldit, mire a ragadozó azonnal, riadtan elmenekül . . .

(—sy)

Bevásárlók

Vasvári Anna rajza

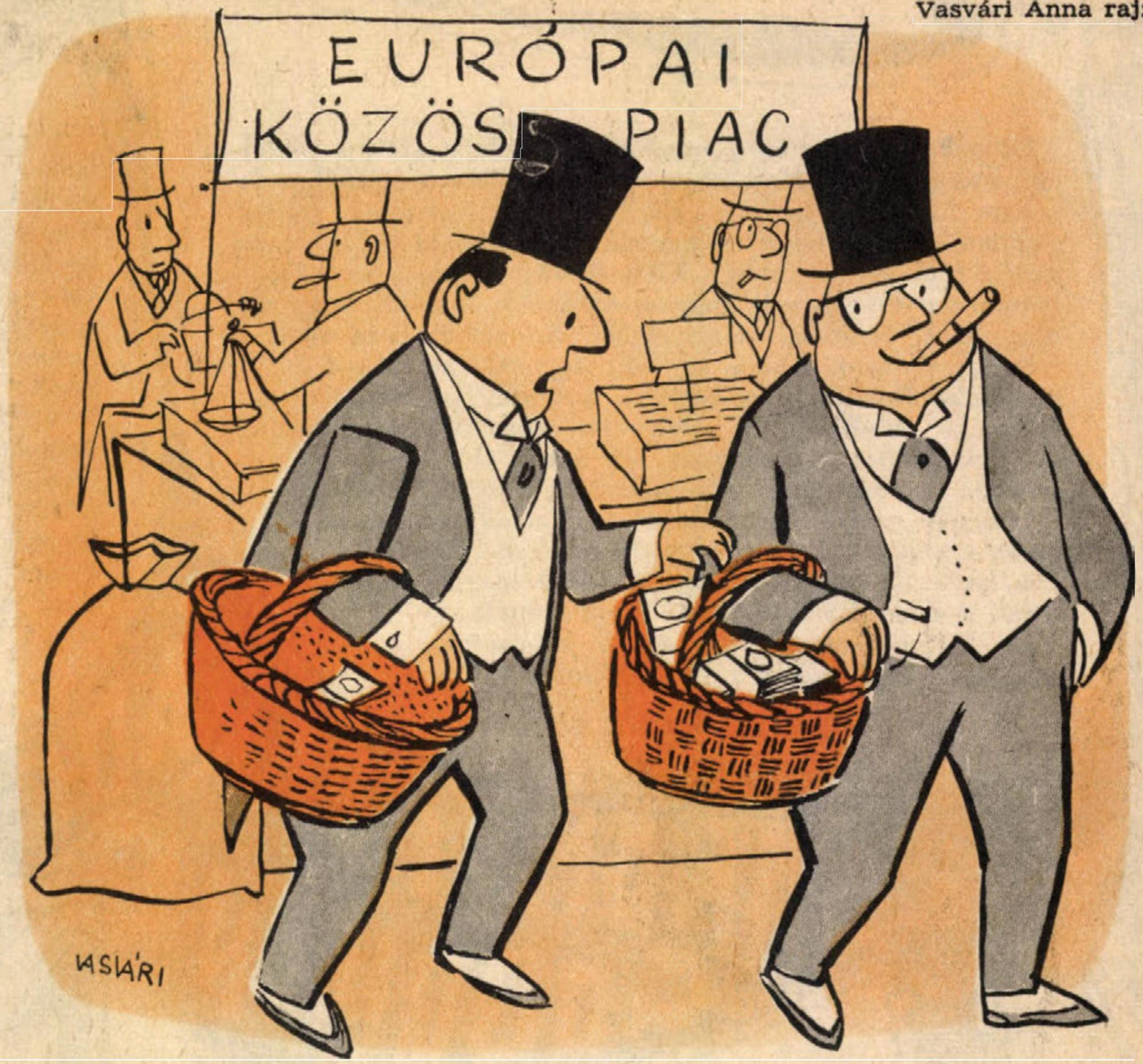

– Hol tetszett ezt a szép profitot szerezni? . . .

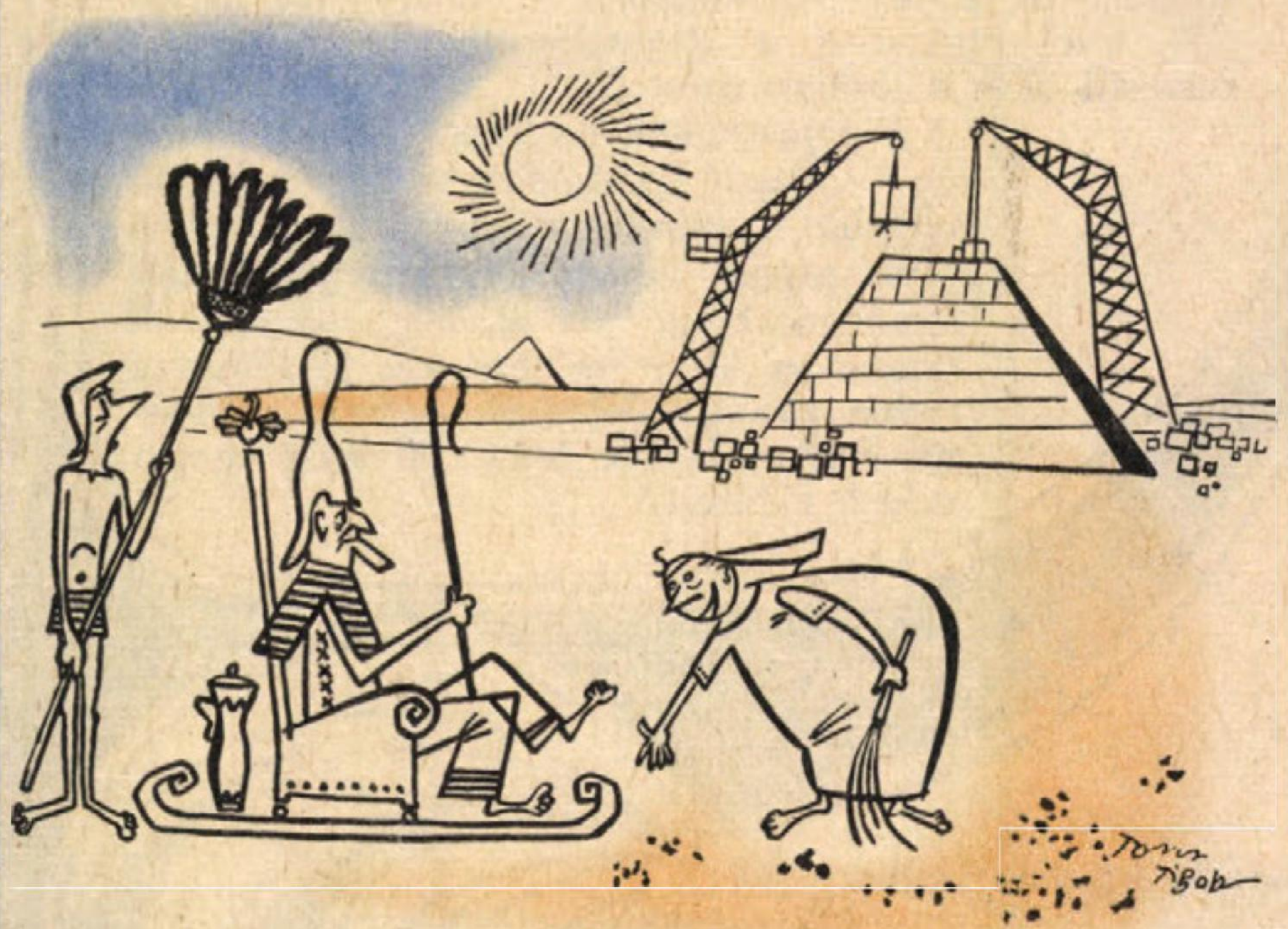

Vidéki építkezés az ókorban

– Ó, szent fáraó, muszáj volt feltalálni ezeket a masinákat, mert az emberek mind felmentek a fővárosba . . .

Toncz Tibor rajza

Egy jól előkészített értekezlet

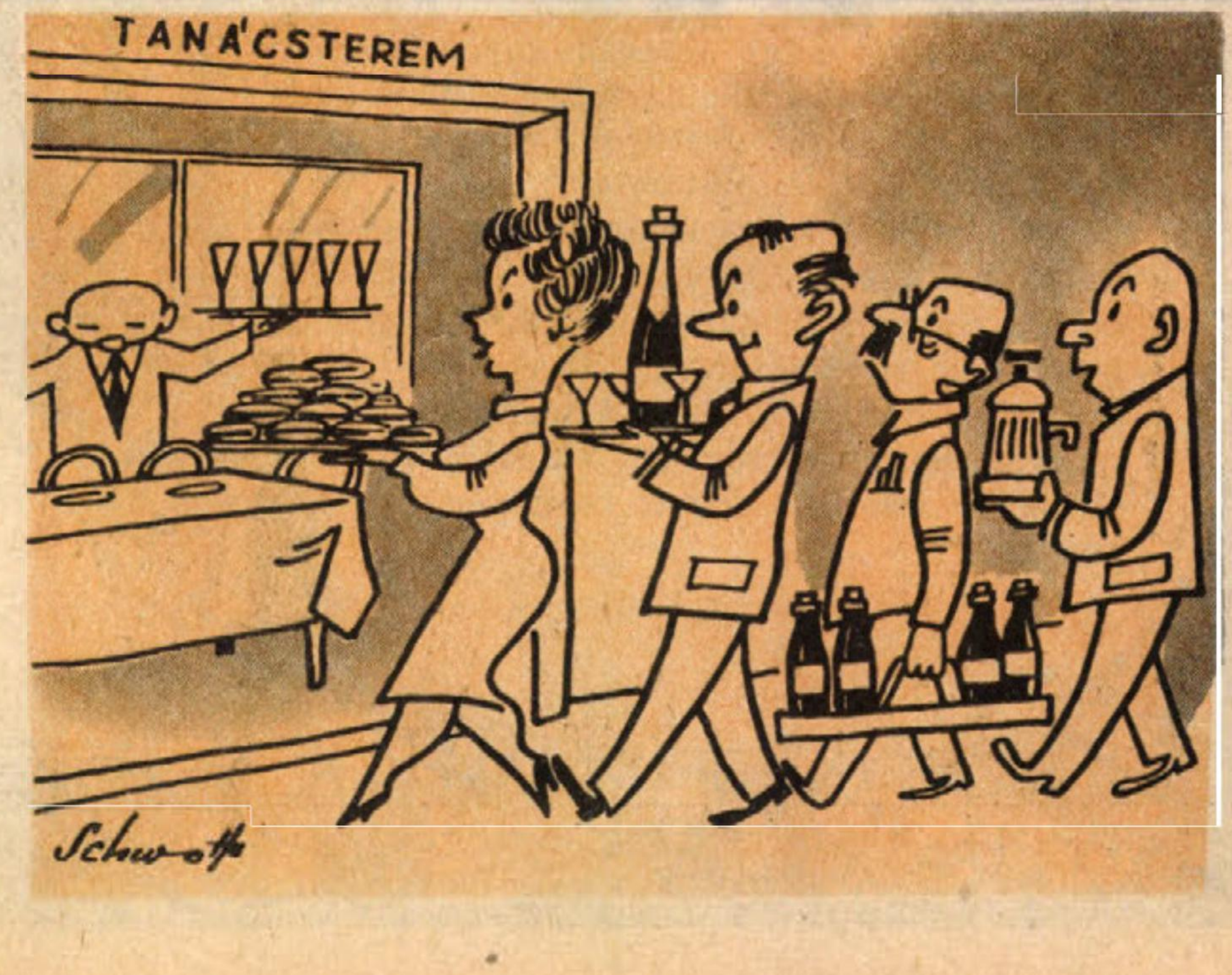

Schwott Lajos rajza

FÜLÖP GYÖRGY:

BAROMFI-PARÁDÉ GÖDÖLLŐN

Ötvenhatezer baromfiprimadonna parádéját láttam Gödöllőn. Ám nemcsak előadókban volt bőség, hanem nézőkben is. Sokan fordulnak meg a Kisállattenyésztő Kutató Intézet gödöllői telepén, hogy megnézzék a baromfieldorádót, és ne csak a tyúkleveshez meg a kacsasülthöz, hanem a nagyüzemi baromfitenyésztéshez is gusztust kapjanak. Mesélik, hogy egy nagyobb termelőszövetkezet elnöke szó nélkül járta végig a baromfipalotákat. Akkor se szólt egy szót se, mikor megmutatták neki a mesterséges megtermékenyítésből származó pulykákat, és végignézte, hogyan tartanak szűrővizsgálatot a tyúkoknál. Így jutott el a vándorólakhoz. (A vándoról nem kacsalábon forgó, hanem kerekeken guruló baromfikastély.) Szóval, mikor az elnök a vándorólak körül a gyönyörű erdei környezetben grasszáló, degeszre hízott jércéket megpillantotta, végül is megcsóválta a fejét, és azt mondta:

– Ha nem lennék téesz-elnök Kőröscsanakon, tyúk szeretnék lenni Gödöllőn.

A rengeteg baromfi mellett halak, méhek és az értékes prémű nercek tenyésztésével is kísérleteznek itt. Nemrég az egyik nerc elszabadult és egyetlen éjszaka nem kevesebb, mint 160 csirke maradt a csatatéren, bizonyságául annak, hogy a nerc és a baromfi nem a legideálisabb társbérlők.

A többszörös társbérlő-gyilkos rajtavesztett, mert úgy jóllakott, hogy képtelen volt odébb állni, sőt lefeküdt a tett színhelyén, és elaludt. Egyéni szerencséje, hogy mégsem kellett felelnie tettéért. Azzal mentette meg az irháját, hogy egy nerc irhája legalább 300 forintot ér.

A hatalmas gépi keltető három hét alatt 320 000 csibét kelt életre. Mindössze három-négy lány sürgölődik a keltetőgép-sor körül, mely állandóan ontja a csibéket, úgy, hogy a sok gyerek között valósággal elvész a bába. Innen a kiscsibék a műanya alá kerülnek, ahol szószerint a „legmelegebb" fogadtatásban részesíti őket a jóságos mostoha.

A tojóstyúkok szállásán egész éjszaka ég a villany. Ily módon húsz százalékkal növelik a tojáshozamot, ugyanis, ha a tyúk alszik, nem tojik, legfeljebb csak álmában. Képzeljük el, hogy ha a tyúk értene az ábécéhez, mennyi jó könyvet tudna éjszaka elolvasni, és nem szólhatna neki a kakas, hogy: Meddig égeted még a villanyt?

Egy baromfimenü Gödöllőn az alábbi fogásokból áll: állati fehérjék, antibiotikumok, növényi fehérjék és többféle vitamin. A tojóházakban nem kell pincérre várni, mert az önkiszolgáló rendszerű „étteremben" a különböző fogások à la carte állandóan rendelkezésre állnak. Így a kakasok nem a pincér után rikoltoznak, hanem csak úgy passzióból, ami lényeges különbség.

Az állandóan terített asztalok körül semmi tolongás, senki nem rontja el a gyomrát, ami kissé meglepőnek tűnhet, de gondoljuk meg, hogy itt nem emberekről van szó, hanem „csak" tyúkokról.

Minden fajta baromfi megtalálható itt, a magyar tarka tyúkoktól a kakasszíveket dobogtató hófehér Leghorn jércéig.

Mintegy 15 000 tyúk él a telepen a közismerten poligám hajlamú kakasok uralma alatt. Egy-egy „háremben" 16–18 tyúk kapirgál nagy harmóniában. Eredményesen keresztezik a sárga-magyart az angol hampshirei fajtával. Éppen egy ilyen kiválasztás alkalmával jártam az egyik tojóházban, ahol a tyúkok éktelen kotkodácsolással tárgyalták a rendkívüli esetet. Én viszont az egyik kakast figyeltem mély együttérzéssel. Csak állt ott szegény szótlanul, és tekintete szomorúan a semmibe révedt. Valószínűleg a kedvenc felesége lógott meg egy fess angollal.

A kísérleti telepen nemcsak kiscsibék születnek százezerszám, jónéhány különleges rekord születéséről is beszámolhatok.

Íme, két érdekes rekord a sok közül: a hormoninjekciókkal kezelt hízott pulykakakasok között 17 kilós óriások is akadnak. Sokszor a pulyka se tudja, mitől hízik, s bár a nóta azt állítja, hogy a pulykakakast Debrecenben kéne venni, én ezek után azon a véleményen vagyok, hogy inkább Gödöllőn. Egyes tojórekorderek több mint 300 tojást produkáltak egy szezonban, megközelítve az eszményi tyúk normáját, melyet baromfinyelven így határoznak meg:

– Kot-kot-kot-kot-kotkodács, mindennapra egy tojás!

Bonni zenebona

Gerő Sándor rajza

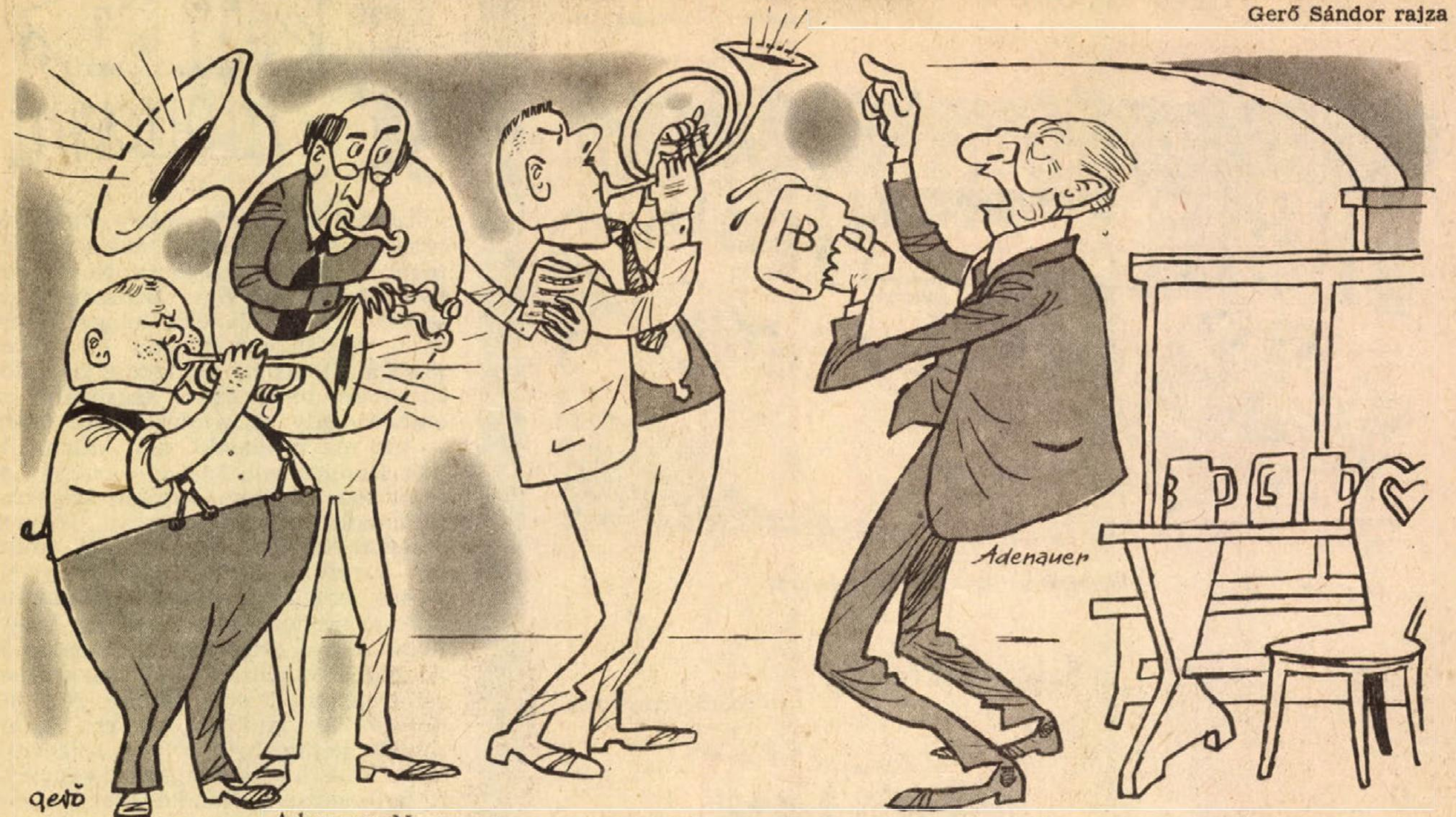

Adenauer: Nem, nem, nem, nem, nem, nem, nem megyek én innen el!

Divatos RÁDIÓ

A rádiótulajdonosok már a találmány őskorában szerettek hencegni.

— Az én masinám Dél-Afrikát is tudja fogni — ilyeneket hallottunk abban az időben.

Később, a készülék méreteivel kérkedtek. Minél nagyobb volt egy rádió, annál előkelőbb helyet foglalt el a társadalomban a gazdája. Valakinek a gazdagságát így lehetett a legjobban magasztalni:

— Akkora rádiója van, mint egy hombár!

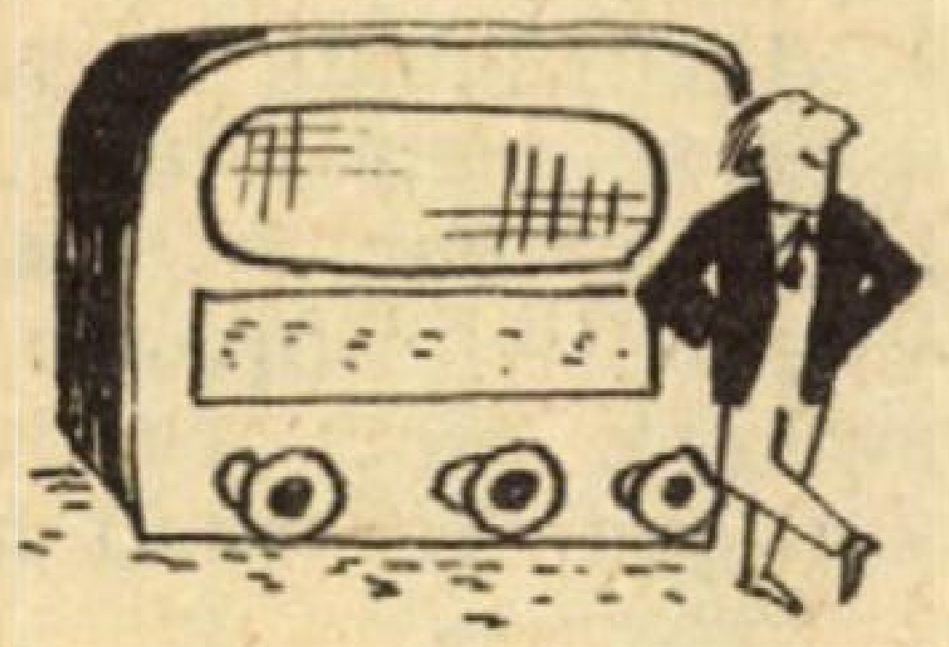

De aztán, mint mindenben, ebben is változott a divat. Egyszerre felbukkantak a kisebb alakú rádiók. Negyedszázaddal ezelőtt még szánakoztunk a tulajdonoson:

— Szegénynek nem tellett nagyobbra...

Múltak az idők, hazaérkezett egy üzletkötő a lipcsei vásárról és többek között magának is kötött egy kisebb üzletet: vásárolt egy cigarettatárca nagyságú rádiót. A szenzáció erejével hatott. Amellett, hogy picinyke volt, tökéletesen működött, éppen olyan harsányan sugározta az „Egy falu, egy nóta” című műsort, mint a behemót készülékek. Erre aztán megindult a verseny: kinek van a legkisebb rádiója. Japán is beleszólt a vetélkedésbe, először gyufaskatulya, majd cserebogár nagyságú rádiókat hozott forgalomba. Ma már gyakran találkozunk az utcán fiatalemberekkel, akiknek a szivarzsebéből Wagner-nyitányok ömlenek a villamosmegállónál.

Az új divat azt is magával hozta, hogy minél kisebb a készülék, annál drágább. A viccmúzeumban őriznek erre egy patinás viccet: Bemegy a vevő a párizsi állatkereskedésbe és megkérdi, mibe kerül egy bernáthegyi kutya. „Száz frank”, — hangzik a válasz. Soknak találja, kiválaszt egy kisebbet, egy fokszit. „Ez mibe kerül?” — „Kétszáz frank.” Most már egy patkánynagyságú ratlerre alkuszik: „És ez a pici?” — „Ötszáz frank.” Azt mondja a vevő elkeseredetten: „Mondja, uram, és mibe kerül magánál, ha az ember egyáltalán nem vesz kutyát?”

A kockacukor nagyságú rádió sokkal drágább, mint egy normális méretű készülék. És mibe kerül, ha az ember egyáltalán nem vesz rádiót? Az új divat szerint bizonyára nagyon sokba. De néha megéri.

(stella)

Kagylófotel

Hegedűs István rajza

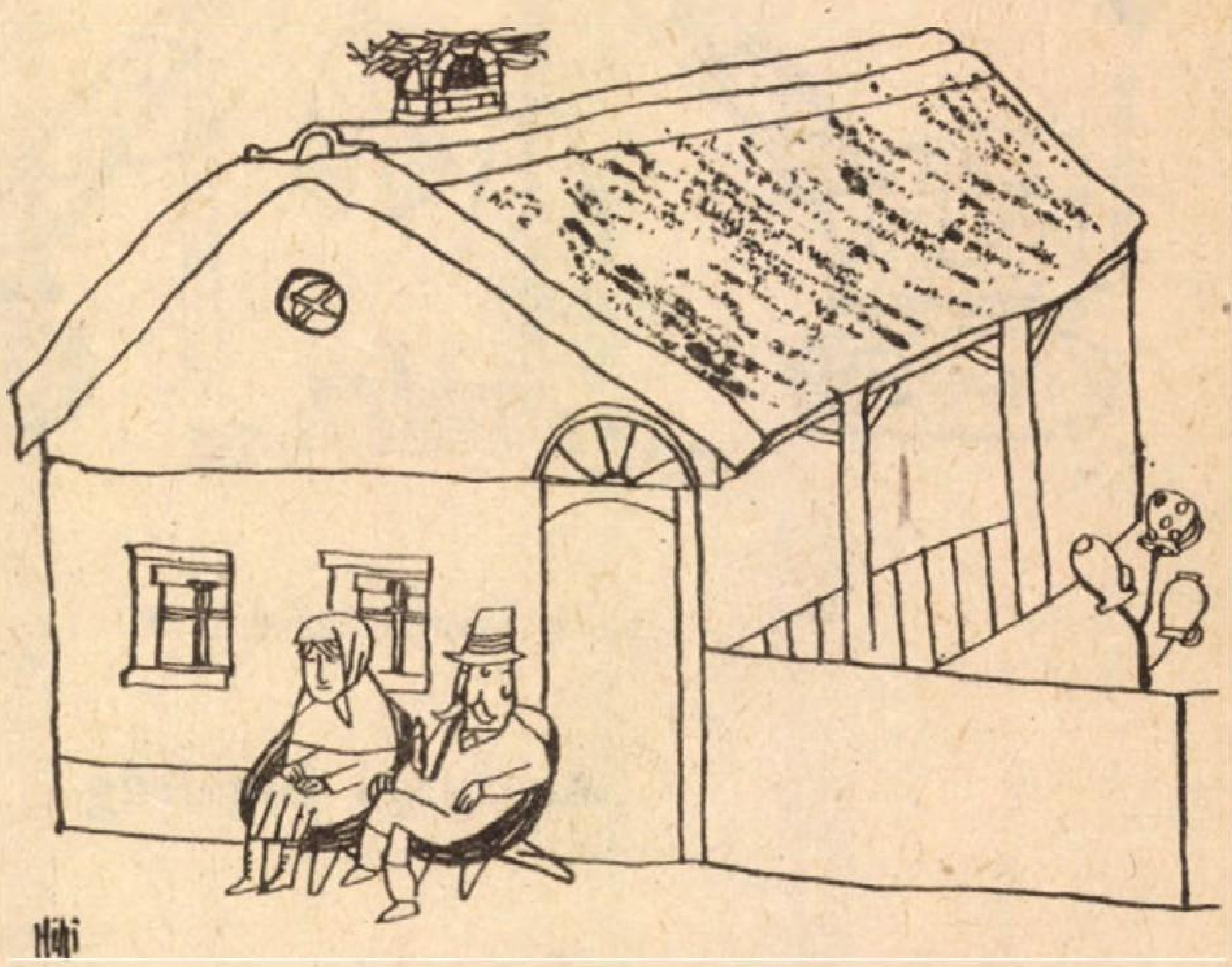

Kezdődik a nyaralás

Szűr-Szabó József rajza

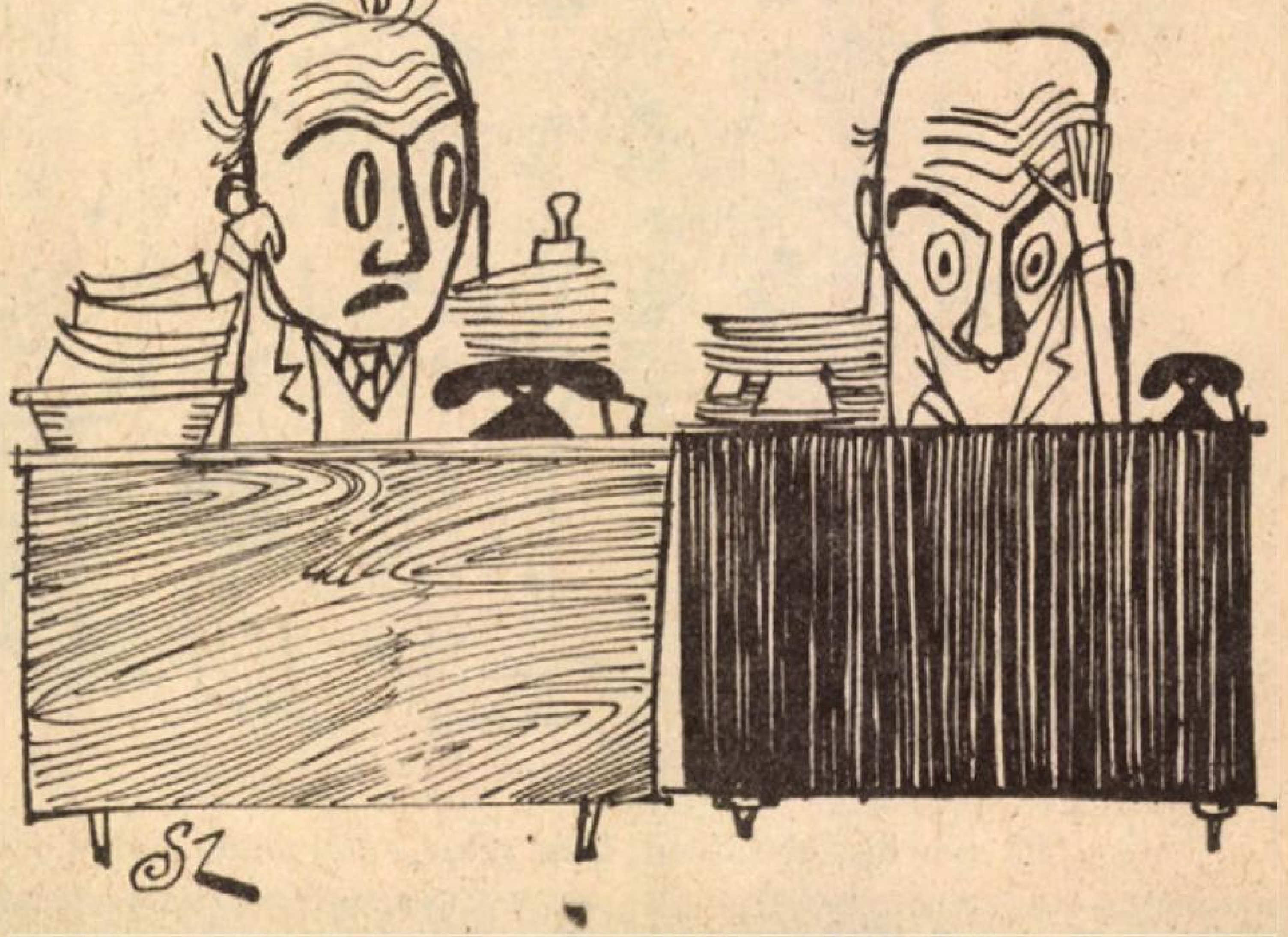

– Te milyen címen kérsz kölcsönt?

Stílusos hely a megbeszélésre

Szűr-Szabó József rajza

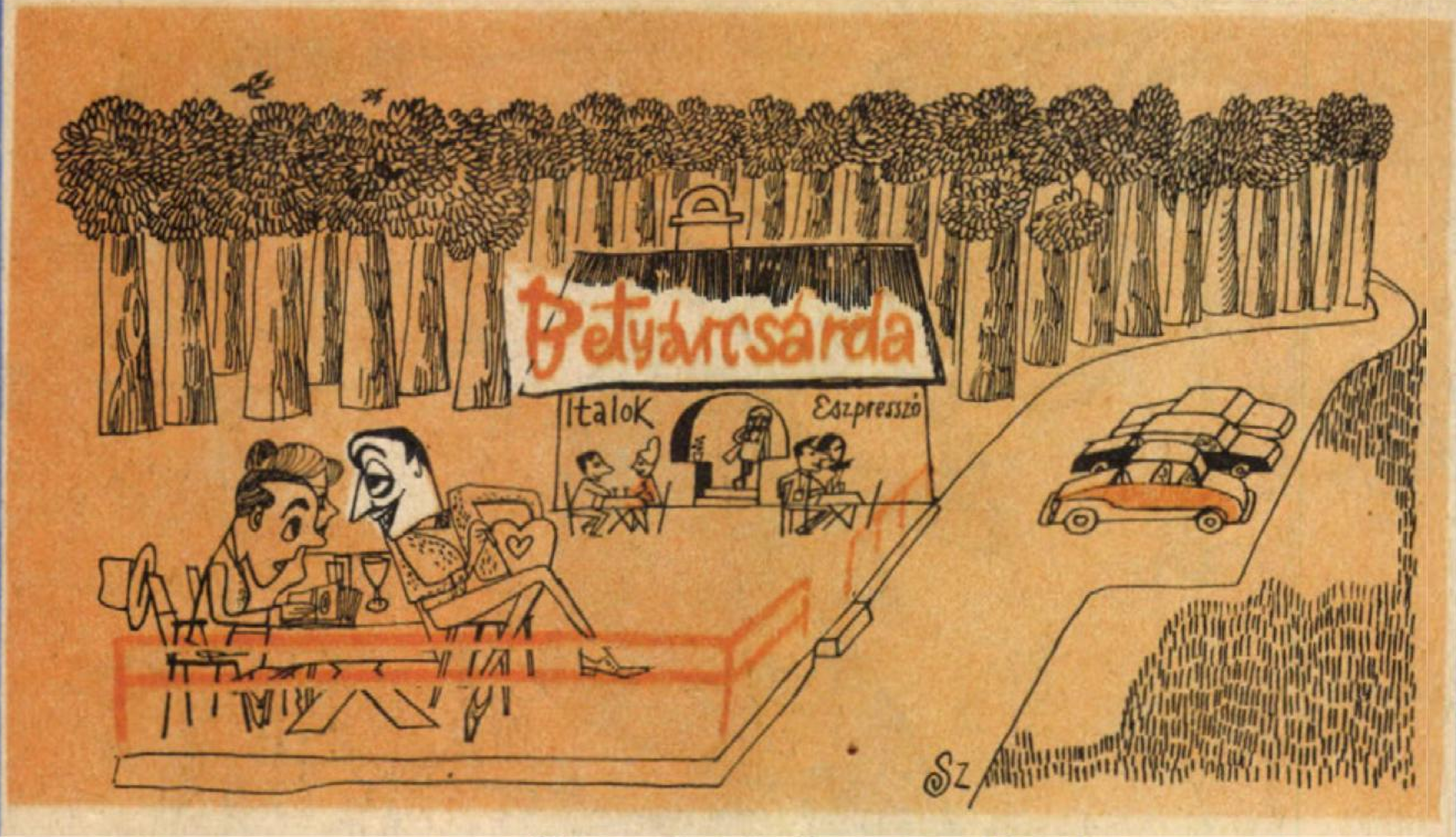

– Húszezerért leválasztom a lakást!

Sakkmérkőzés

Toncz Tibor rajza

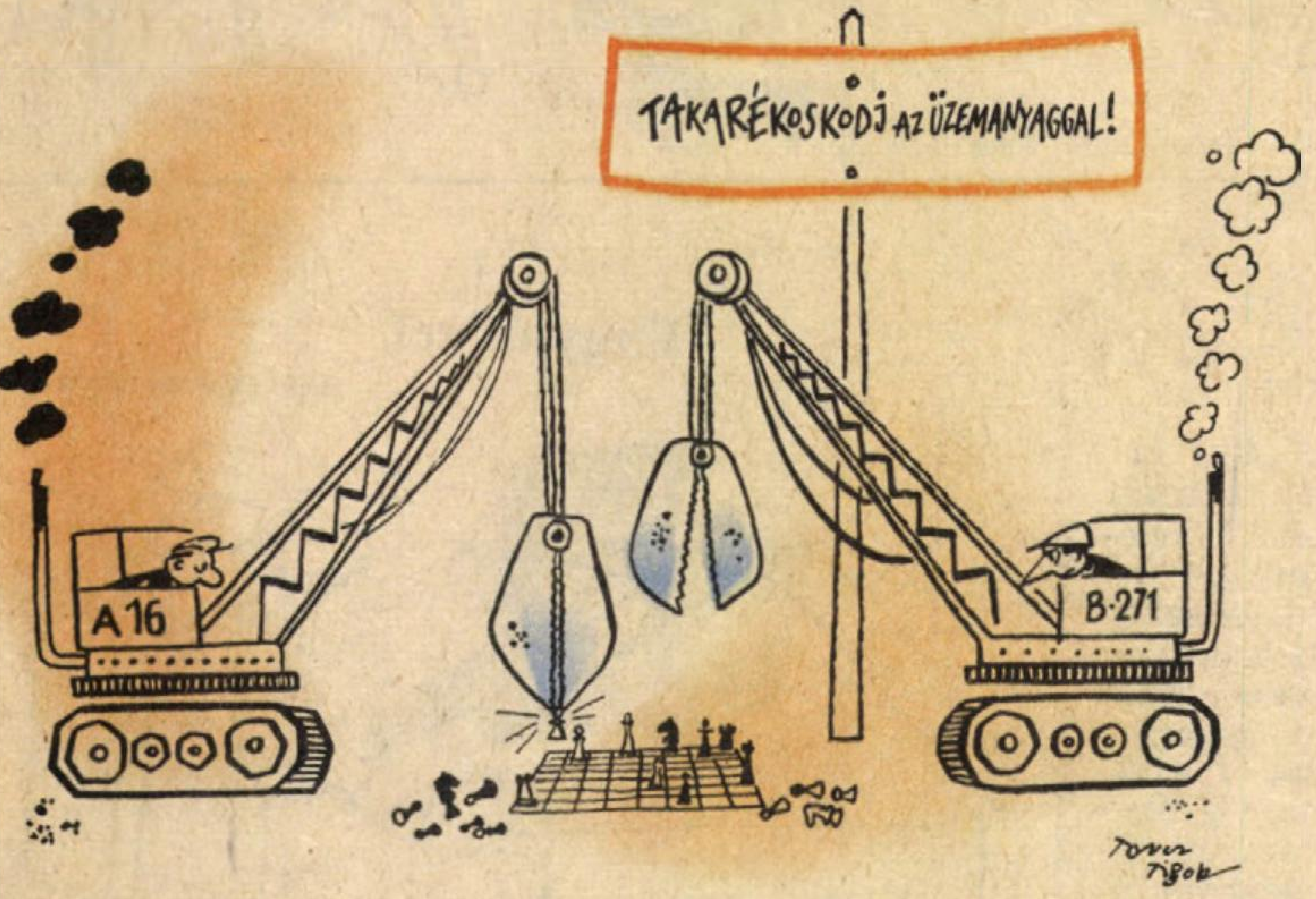

Teheti, magyar állam fizeti!...

Az igazi fiatalság

Vasvári Anna rajza

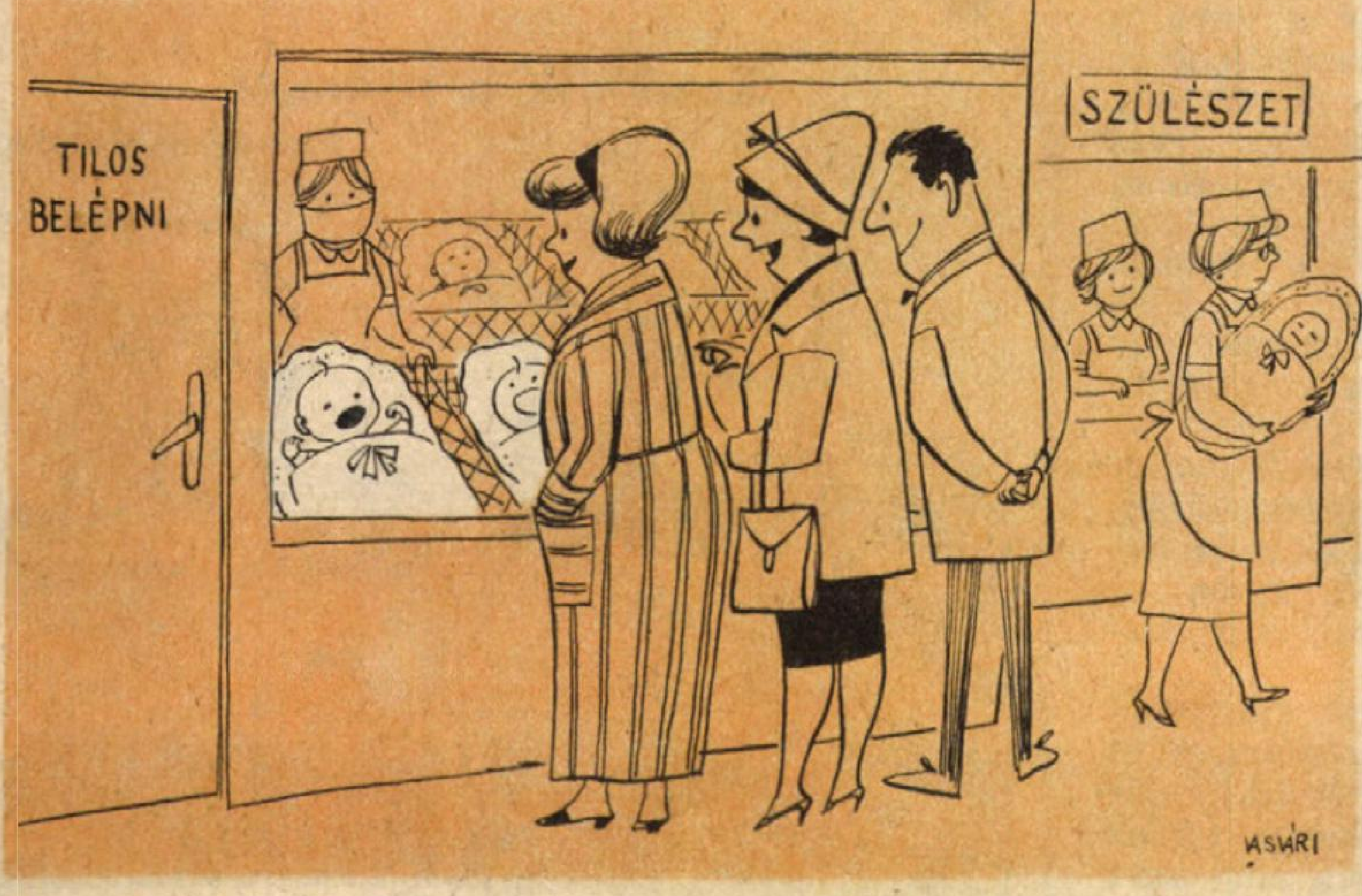

– És tényleg nem vett még részt vetélkedőn, vagy „ki mit tud"-on?

el kell mondani

Mindig úgy érzem, hogy ennek az országnak a mértani középpontja, tehát a kellősközepe a November hetedike téren van. Bízisten nem azért, mert ott lakom, hanem mert itt a legvilágvárosiasabb ez a mi Pestünk, mert itt vérkering az autóforgalom, mert itt a legsűrűbb az emberdagály. A nyolcszögletű téren — ezt ma mindenki, aki valaha is járt Budapesten, tudja — négy helyütt lehet átkelni. Zordon szigorral villannak piros-zölden a fények, aszerint kell mendegélni. Hát amint ma hazafelé tartok, nagy fütyörészésre leszek figyelmes. Felkukkantok: a rendőr fújja hosszan, kitartóan, míg a tér közepén, szép átlós irányban jámborul és zavartalan sétál egy mamuszos nénike. A jó indulatú és nyilván zavarba került rendőr pedig fújja olyan szigorral, mint a bíró egy magasfrekvenciájú futballmeccsen. Nénike megy, nem hallja. Az egész tér megmered, néz, figyel, a villamosvezető nem indít: mindenki szeme a nénikén, aki billeg-ballag, míg végre révbe ér, átjut a túloldalra. Ott is áll egy rendőrőrszem. Istókuccse igazat mondok: még ő is nyelt egyet, mikor a nénike épkézláb megérkezett. A teret pedig valami hallatlan mosolygós derű öntötte el. A nagy fraternizáló érzések pillanata volt ez: boldogok voltunk, hogy nem történt baj, boldogok, hogy a rendőr bár irgalmatlanul megfütyölte, másik rendőr megfejcsóválta, mégsem büntette meg, mert aki ilyen nagy biztonsággal, ilyen mennyei ártatlansággal ballag át srégen a November hetedikének nyüzsgő-zsinatoló terén, az csak liliomfehéren vidéki lehet.

*

Nincs ennél a Pestnél címkórosabb város e világon. Rövidnadrágos palánta voltam, amikor pár hatosnyi fizetésért zongorán kísértem néhai Feld Mátyás ligeti színházában a gyermekelőadásokat. Mondom, rövidnadrágban mentem be a próbára és szemempillája sem rezdült, mikor a csupaarany-sapkájú portás megemelte csupaaranyát rövidnadrágosságom előtt és hivatalbeli komolysággal recsegett, hogy „alászolgája, főkarnagy úr!" Ma sem rebben a szemem, amikor azt hallom, hogy a mi városunkban csak „fő" van. Al és mellék nincs. Az SZTK-ban csak főorvos, a Csigalépcsőgörbítő KTSZ-nél csak főmérnök, a villamoson csak fővezető, a fájásban csak főfájás. De a teteje az, amit barátom, a garázsvezető mesélt. Hallja, amint egy fiatalos hang kérdi a portástól, hogy a főnök — mármint ő, a barátom — benn van-e? Benn, feleli a portás, mire nyílik az ajtó, és ugyanaz a friss hang beköszönt:

— Hello! Adjisten, csúcselvtárskám!

Bondy Endre

EZT olvastuk

Megalkuvó konstrukció

Az Esti Hírlap tudósítása szerint Csehszlovákiában „Prága” elnevezésű új teherautót hoztak forgalomba, s a teherautó „három ütemű motorral” van ellátva. Miután ezidáig két- és négyütemű motorokat ismer a tudomány, a harmadik ütem *páratlan* érdeklődést kelt a szakemberekben.

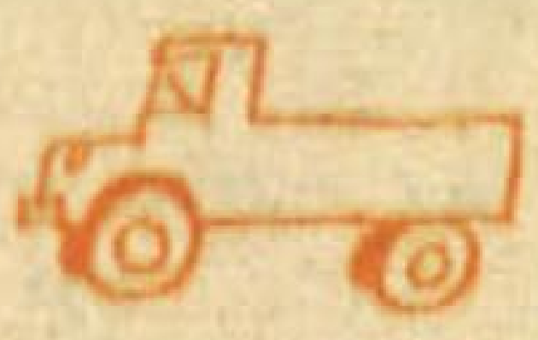

Gondos propaganda

A MOKÉP május 30-ikán megjelent hirdetéseiben felszólítja az olvasókat, keressék fel az Ipari Vásár filmpavilonját. A MOKÉP ezúttal igazán idejében fog a *jövő évi* filmpavilon népszerűsítéséhez, az idei vásár ugyanis a hirdetés előtt két nappal bezárta kapuit.

Szénsavmentes szénsav

A Népszavában olvastuk, hogy a szénsavpatronokból rövidesen kiszűrik a széndioxidot és a kísérő szénhidrogéneket. A patronokban gyakorta eddig is lappangott csupán a széndioxid — vagyis a szódavíz éltető eleme —, mi lesz ezután, ha még azt a kevéskét is kivonják belőle?

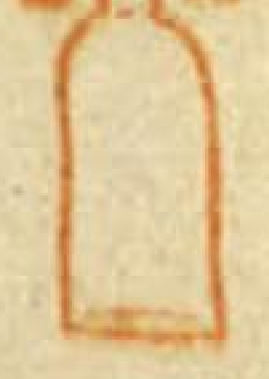

Próféták a sportpályán

A Népszabadság sportrovata beszámolt a súlylökés új magyar csúcseredményéről, s fényképet is közölt „Varju Vilmos rekorddobása” címmel. A kép érdekessége, hogy a dobásra készülődő atléta mögött jól látható a dobás eredményét jelző szám: **19,11** méter. A rendezőség látnoki erővel érezte meg úgy látszik, milyen messzire fog elrepülni bajnokunk kezéből a súlygolyó.

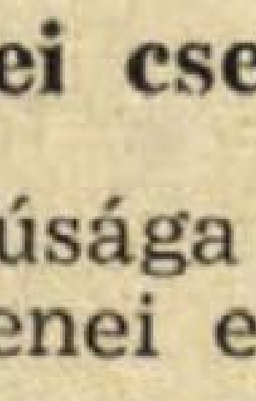

Zenei csemege

A Világ Ifjúsága megemlékezett arról a nagy zenei eseményről, amikor Paul Whitman zenekara előadta a Rhapsody in Blue című, immár világhírű jazz-kompozíciót, melynek előadásán maga a szerző, Gershwin ült a zongoránál, a *mikrofonnál pedig Bing Crosby énekelt.* A tudósítás, sajnos, nem említi meg, *milyen hangszert* énekelt a kiváló énekes a mikrofonba, hiszen a Rhapsody in Blue kizárólag zenekarra írott mű.

Dr. Árgus

Angyali üdvözlet

Kaján Tibor rajza

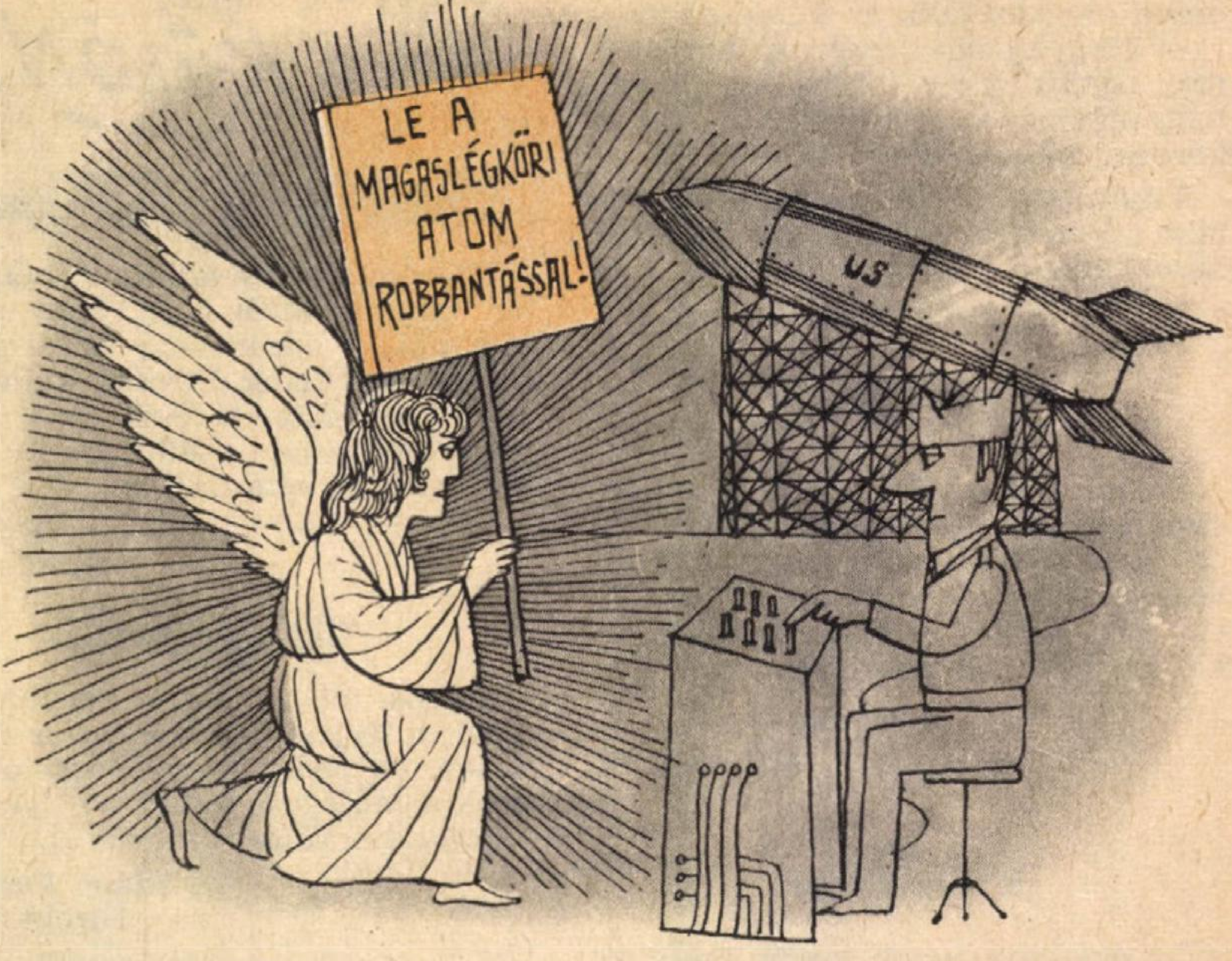
LE A MAGASLÉGKÖRI ATOM ROBBANTÁSSAL!
US

Bankokat fosztogat az OAS

Fülöp György rajza

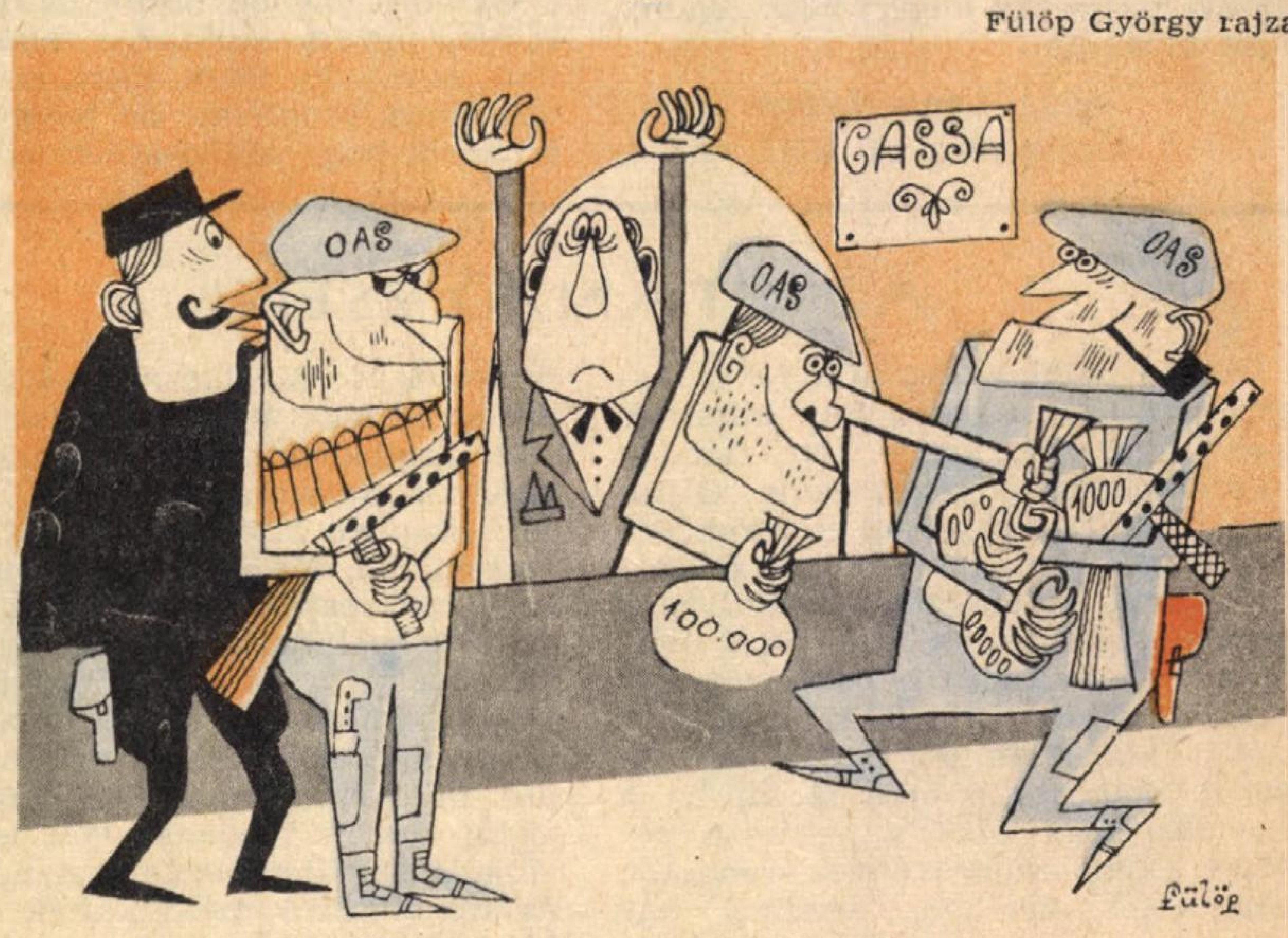

Rendőr: Legalább az én pénzemet tessék bent hagyni!

A hunyó

Balázs-Piri Balázs rajza

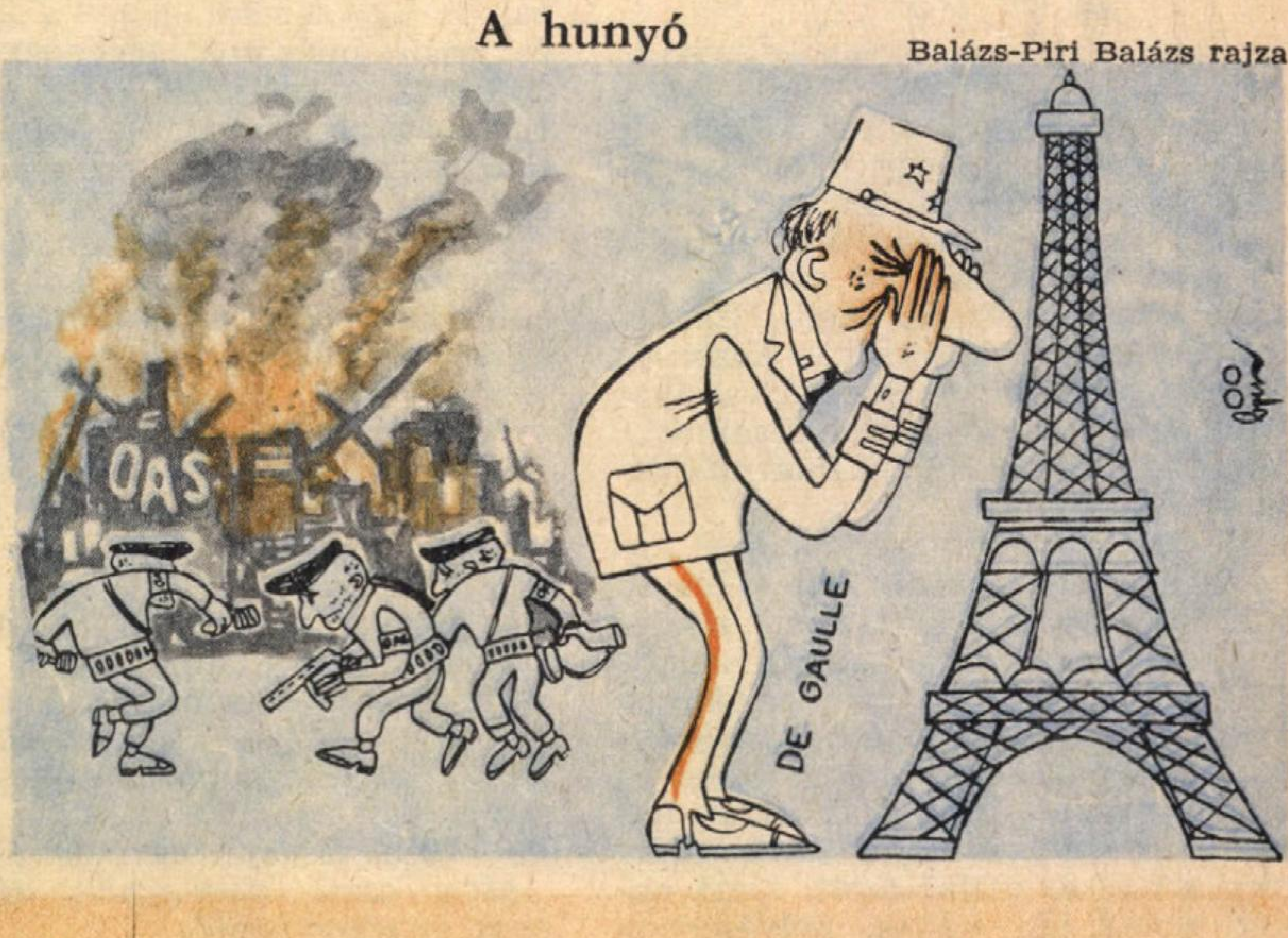

EGYÜTT VAGY KÜLÖN?

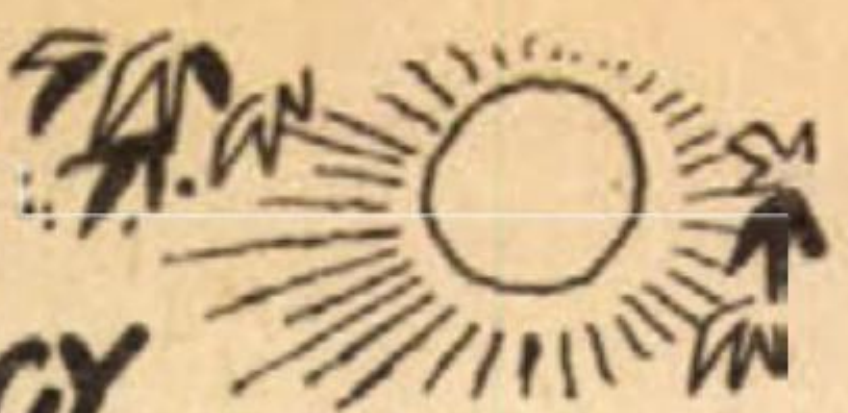

Napilapjaink példájára mi is vitát indítottunk olvasóink között. Rövidesen megkezdődik az üdülési idény.

— Hogyan üdüljenek a házaspárok, együtt, vagy külön, egyidőben, vagy egymás után? — tettük fel a kérdést kedves olvasóinknak.

Vitaindító cikkünkre rengeteg válasz érkezett, melyek közül az érdekesebbeket közöljük.

Mindig együtt

Mi mindig együtt üdülünk a feleségemmel. A feleségem Balatonon, én pedig Budapesten, mert ha a feleségem elutazik üdülni, az nekem egy kész üdülés, melyhez hasonló jókat kívánok mindenkinek.

Papucs Jenő
Bpest, III., Hó utca 14.

Külön-külön

Öt éve már, hogy külön üdülünk a férjemmel, és így is van ez jól, mert öt éve, hogy elváltunk és ezért az évi tizennégy napért nem fogunk újra kibékülni.

Lenge Leóné
Öröm utca 14. VIII. em. 8.

Néha együtt, néha külön

Mi néha együtt üdülünk, néha külön. Mindig attól függ, hogy a férjem nálam lakik, vagy azzal a szemérmetlen Ledér Piroska kolléganőjével szűri össze a levet. Volt úgy is, hogy hármasban üdültünk, de akkor még semmit sem tudtam.

Kikap Oszkárné
Szentes.

Mindig külön

Sajnos, mi mindig külön üdülünk, mert a férjem úszómester a Palatinuson, én pedig korcsolyacsatoló vagyok a műjégen. Mit ér az ilyen szabadság, ha külön vesszük ki.

Pláne Ferencné
Direkt u. 4.

Csakis együtt

Hat éve vagyok házas, és hat éve mindig együtt üdülünk a feleségemmel, és mindig télen, mert, ha kizöldül, nincs probléma, de télen egyre kínzóbb, hogy külön-külön albérletben lakunk. Szerencsére mindig kapunk beutalót. Már idén is alig várjuk, főleg a feleségem.

Cső Lajos
ágyrajáró,
Priccs utca 4/h.

Bizalom kérdése

Mi mindig külön üdülünk, mert én megbízom a férjemben. Tudom, hogy tőlem ötszáz kilométerre is csak anynyiszor lép félre, ahányszor itt Budapesten. És ő ezt tudja. Hát ezért vagyok én nyugodt.

Nai Vazulné
Ócsa

A szerkesztőség vitazáró cikke

Lezárjuk a vitát. A felvetett probléma, melyet az egész ország érdeklődése kísért, nem zárult még le. Sokkal bonyolultabb ez a kérdés, mintsem gondoltuk volna. És hogy hogy üdüljünk? Együtt vagy külön? Nem lehet kategorikusan véleményt mondani. Az a fontos, hogy üdüljünk. Vagy együtt, vagy külön. Maradjunk ebben.

Egyben közöljük, hogy a közelgő uborkaszezonra való tekintettel újabb vitát indítunk „Lehet-e ecetes uborkát eltenni ecet nélkül” címmel. Kérjük, írják meg véleményüket.

A szerkesztőség
Vitavezető:
Miklósi Ottó

AZ UTÁNZÓ ZSENI

Halápi üstökösként tűnt fel a magyar színjátszás egén. Jött, látták és győzött. Egyszeribe ő lett minden idők legjobb színészutánzója. Olyan élethűen tudta utánozni előadóművészeink színejavát, hogy ez már kezdett szinte kellemetlenné válni azok számára, akiket imitált. Mert bármennyire jólesik is a művészembernek, ha utánozzák a hangját, a gesztusait (hiszen mindig csak a jelentőseket utánozzák), erre is áll az a mondás, hogy jóból is megárt a sok. Mert egyes rendezvények rendezői, elsősorban vidéken, kezdtek úgy okoskodni, hogy minek kössék le drága pénzért egy-egy fellépésre X. vagy Y. színművészt, amikor itt van Halápi, aki tökéletesen pótolni tudja X-et is, Y-t is, sőt ha kell Z-t is; olcsóbban jönnek ki tehát, ha helyettük Halápit kötik le: a közönség így egy gázsi árán együltében akár minden kedvencét végighallgathatja. Már tudniillik a Halápi interpretálásában.

Halápit fiatal kora ellenére se kapatta el a siker, pedig lett volna rá oka. Mert valakit leutánozni általában hozzátartozik a színészi adottsághoz, de Halápi ebben egyenesen zseni volt. Egy fellépésben megszólaltatni a hazai színészet valamennyi kiválóságát, ez mégiscsak olyan teljesítmény, amire rajta kívül eddig még senki se vállalkozott. Mert ehhez rendkívüli hallás, helyesebben hangszínemlékezet kell. Igaz, a dalénekesek is rendelkeznek sokszor bámulatra méltó zenei emlékezettel, de őket mégiscsak segíti a zenekíséret, amely a kezdőhangot megadja. Halápi azonban kizárólag a saját fejére volt utalva. Mégsem esett meg vele, hogy csak egyszer is mondjuk Kazal Lászlót szólaltatta volna meg Latabár Kálmán helyett. Összecserélni két színművész hangját, ez egyszerűen elképzelhetetlen volt nála. S aki őt behunyt szemmel hallgatta végig, annak tökéletes volt az illúziója: legkiválóbb drámai színészeink és komikusaink produkálták magukat előtte.

Ennyi siker után Halápira természetesen felfigyeltek a nagyszínházak is. Így történt, hogy a kabarék és esztrádműsorok legendás hősét szerződtetés céljából meghívta az egyik prózai színház. Az ajánlat csábító volt, anyagilag és erkölcsileg egyaránt.

— És kit kell utánoznom? — kérdezte Halápi az igazgatótól, miközben már nyúlt is a töltőtolláért, hogy aláírja a blankettát.

— Senkit — hangzott a válasz. — Önmagát kell adnia.

Halápi kezében megállt a töltőtoll.

— Hogyan? — kérdezte meghökkenve, sőt megdöbbenve. — Önmagamat kell adnom?

— Igen. A saját egyéniségét.

Most ezzel kísérletezik. Állítólag nem reménytelenül.

Heves Ferenc

MINDENFÉLE

Úgy kell élnie az embernek, hogy bármelyik pillanatban életben maradhat.

*

X író szeretné megváltani a világot, ha már szórakoztatni nem tudja.

*

Az már nagy dolog, ha valaki megváltoztatja a véleményét. Van mit!

*

A tigris az emberben a magas fehérjetartalmat méltányolja.

*

A gravitációnak köszönhetjük a súlyemelés szép sportját.

*

A jószívű hal kevés halat eszik.

*

Vannak öreg emberek és fiatal hegyláncok, óriásmolekulák és törpecsillagok, közeli galaktikák és távoli rokonok.

F. L.

Egyháztáji

Balázs-Piri Balázs rajza

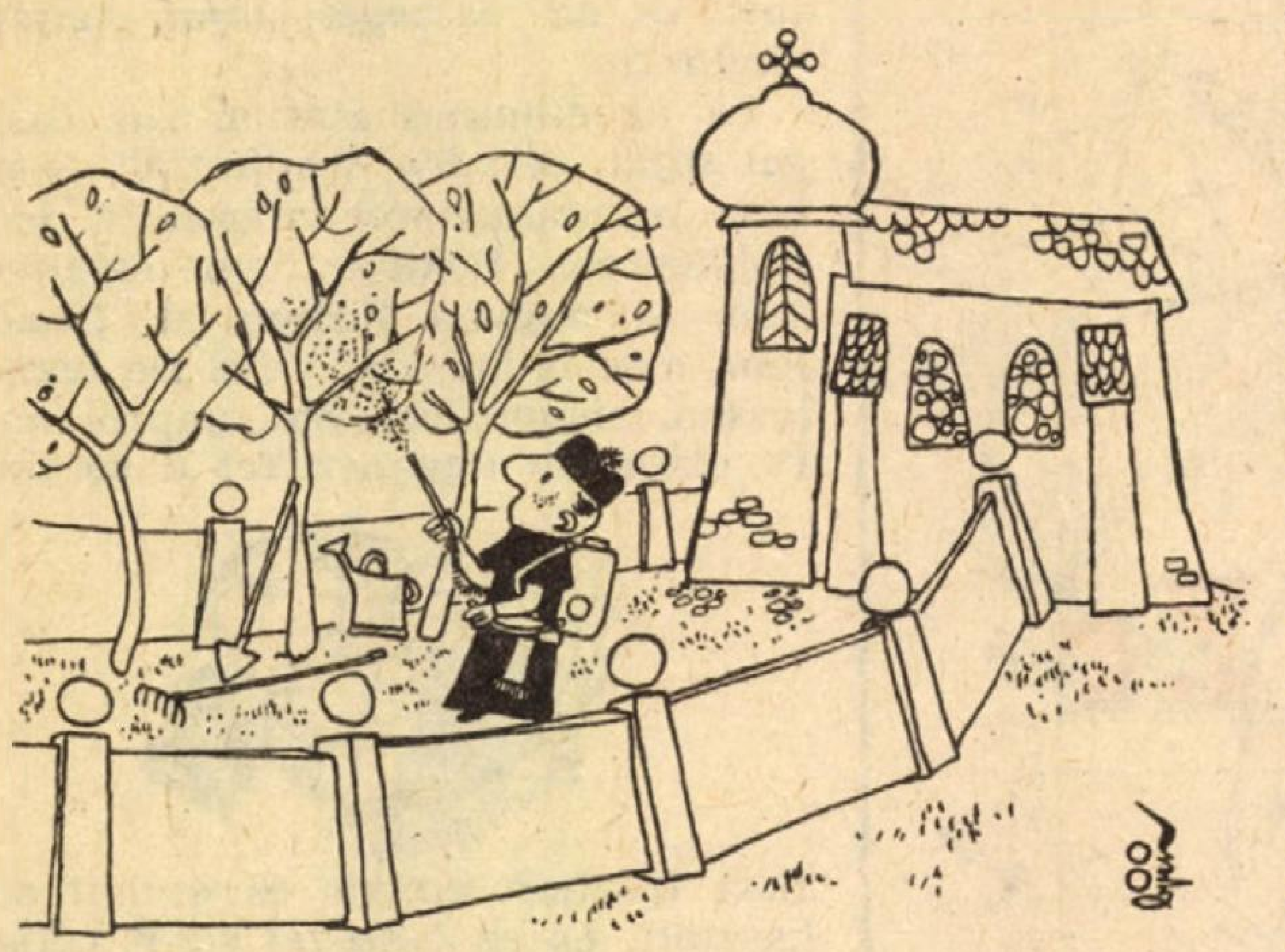

A keltető-szekrénynél

Szegő Gizi rajza

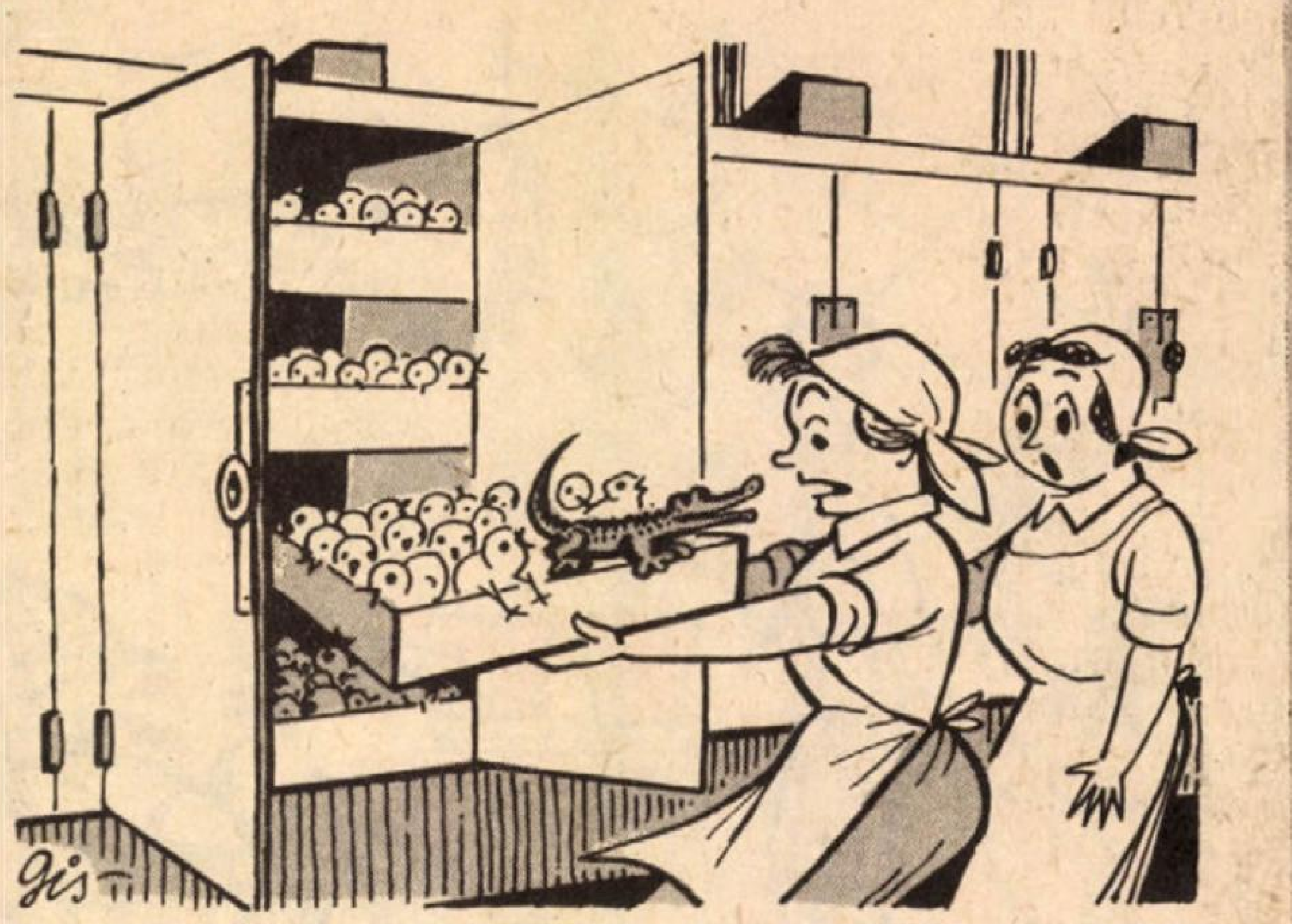

– Ez csak a Kovács Dani buta vicce lehet! Ő volt az IBUSZ-szal Afrikában.

Dacos áldozat

Vasvári Anna rajza

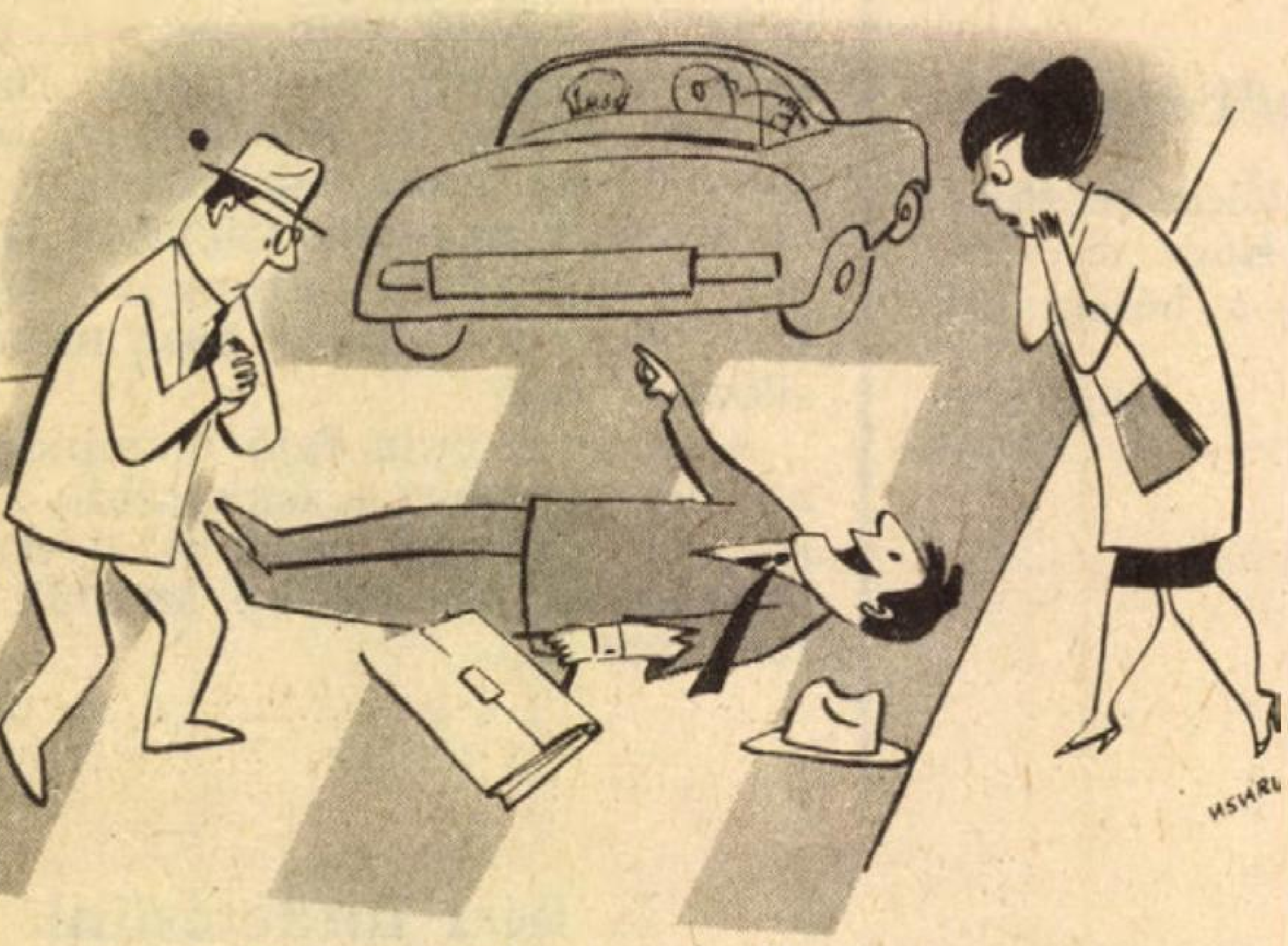

– Itt juszt is én vagyok előnyben!

Mai gyerek

Gerő Sándor rajza

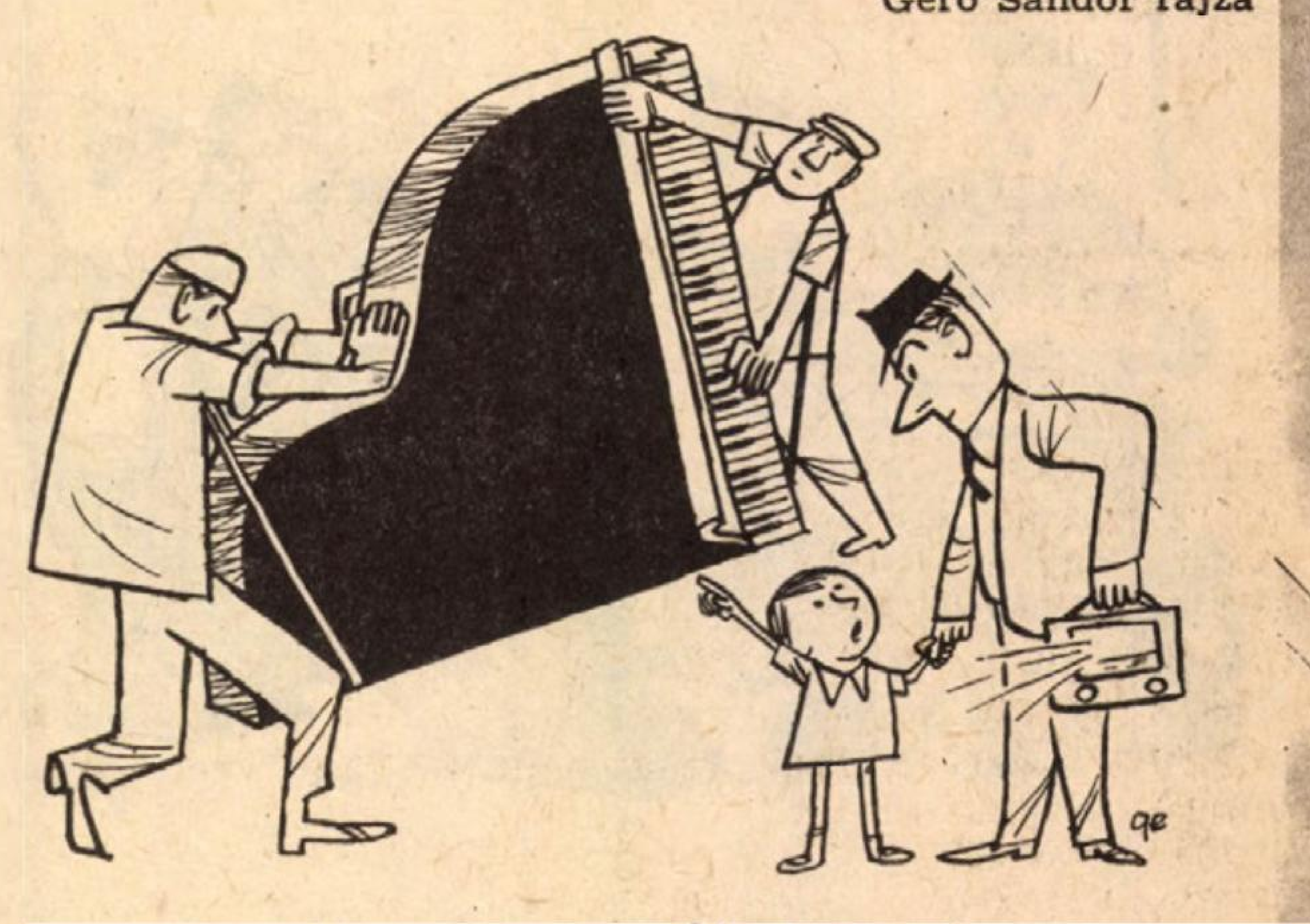

– Ugye, apu, ez a táskarádió őse?

AZ ESZMÉNYI VEVŐ

Az eszményi vevő karján üres nylonszatyorral és retiküljében tele töltőtollal, elgondolkozva sietett a napokban nyílt új élelmiszerüzlet felé.

Az ajtóban, szokásához híven, néhány másodpercre megállott, és körülkémlelt. Ha szembetűnő hibát lát, már kéri is a panaszkönyvet, s csak azután veszi meg, amit szándékozott... Ám itt a köszönésbe már nem köthet bele, mert mindkét eladó és a pénztárosnő is azonnal észrevette őt, s előre köszöntek neki; a kezük is tiszta, az árak is szép rendben; az üres mérleg nyelve is a nullán...

De hát őt nem lehet ilyen könnyen zavarba ejteni, tudja, hogy ravasz ellenfél a kereskedelem. Az utóbbi időben egyre kevesebb üzletben lel ilyesféle durvább hibára — inkább fölszámolták ezeket, csakhogy őt leszereljék. No, őt ugyan nem főzik meg!

S máris odalépett a pulthoz, hogy megvizsgálja az üzletben uralkodó állapotokat közelebbről.

— Mit parancsol a kedves vevő? — fordult feléje az egyik eladó pillanatnyi késedelem nélkül.

Elhatározta, hogy villámgyorsan kiprovokál valamiféle hibát.

— Negyedkiló csemegeszalonnát!

Arra számított, hogy az eladó levág majd egy darabot, biztosan több lesz, s ahogy szokás, megkérdi, lehet-e több. Ez neki elég, máris írhatja a panaszkönyvbe: az eladó lusta volt levágni belőle, ezért rá akart tukmálni egy fél disznót...

Ezt a pechet. Pont huszonöt dekás darabot sikerült az eladónak a mérlegre helyeznie. Persze negyedkilót már sokszor kellett mérnie, kialakulhatott a szemmértéke... Na, megállj csak!

— Ezenkívül tizenhét és fél deka ementálit.

Ez kettős csapda volt. Ha csak csodálkozva ránéz a kereskedelem, ő már csavarja is lefele tollának kupakját...

De nem.

— Igenis, tizenhét egész öttized dekagramm ementálit. A kisebb vagy a nagyobb lyukúból tetszik?

Megmutatta, melyikből, de ekkora figyelmességtől már remegett a mutatóujja. Érezte, ez az eladó félelmetes ellenfél. Még utóbb képtelen lesz megbírálni! Ez a gondolat valósággal belenyilallott a májába...

Nem is lepődött meg túlságosan, amikor a mérleg csúfondárosan ráöltötte a nyelvét: a sajt pontosan tizenhét és fél deka...

Semmi mást nem akart vásárolni, de ekkor megakadt tekintete a kirakatban álló hatalmas konzervtornyokon. Egy pillanat alatt helyreállt a lelki egyensúlya. Tudta már, mit kell tennie.

— És egy doboz szardíniát!

Az elárusító vette volna háta mögül a polcról, de ő a kirakatra mutatott:

— Azt kérem, ott. Annak a gúlának legalsó sorából a középsőt...

Már indult is a panaszkönyv felé, hogy beírja: semmibe veszik a vevők legelemibb kívánságait, amikor utána szóltak.

— Semmi akadálya. Éppen itt a kirakatrendező, azonnal be fogja venni a kedves vevőnek.

El volt rontva az egész hete.

Dunai Ferenc

Gyarmati emlékek között

Toncz Tibor rajza

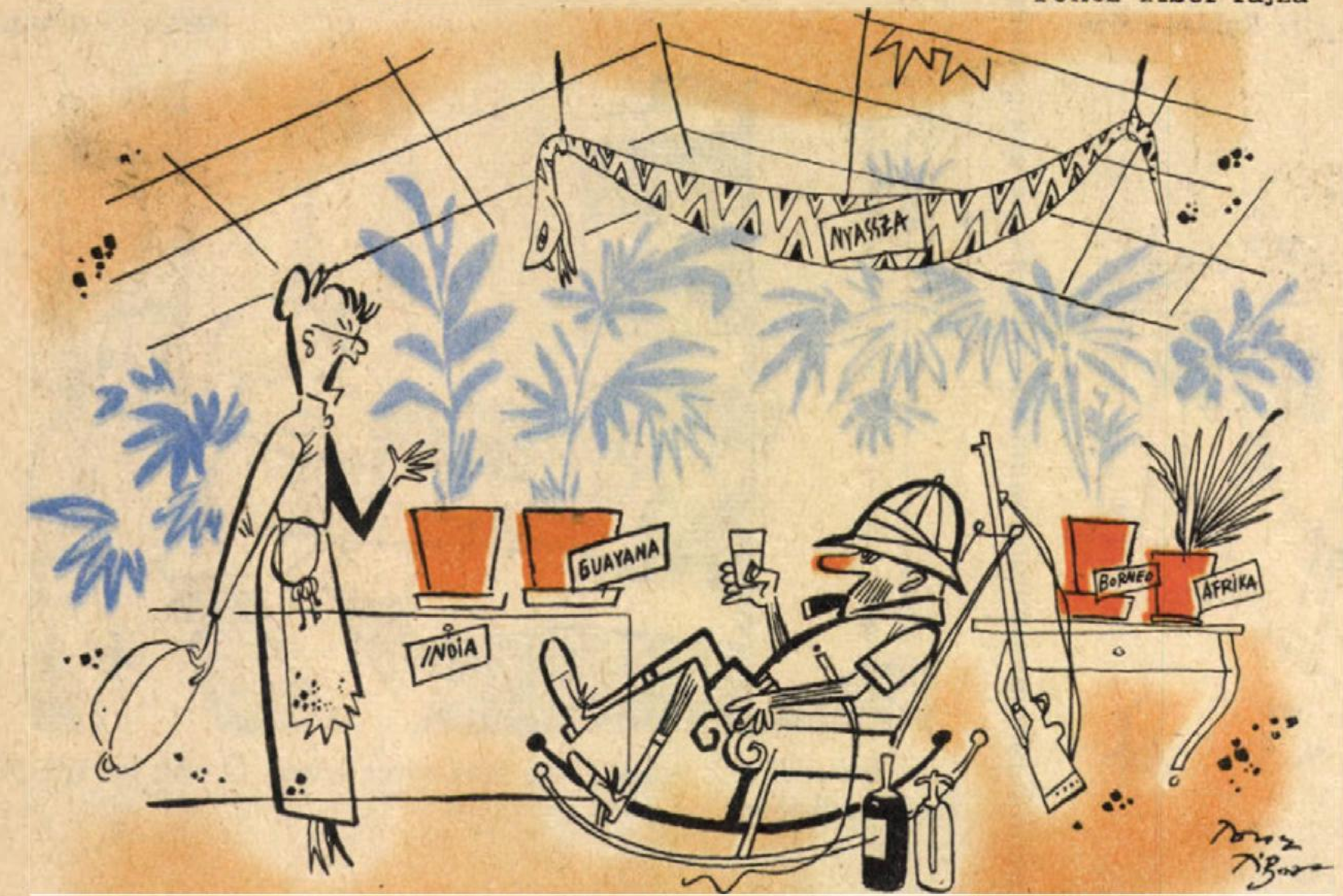

– Öntözd, édes fiam, ezeket a trópusi növényeket, ha már magunkkal hoztuk! . . .

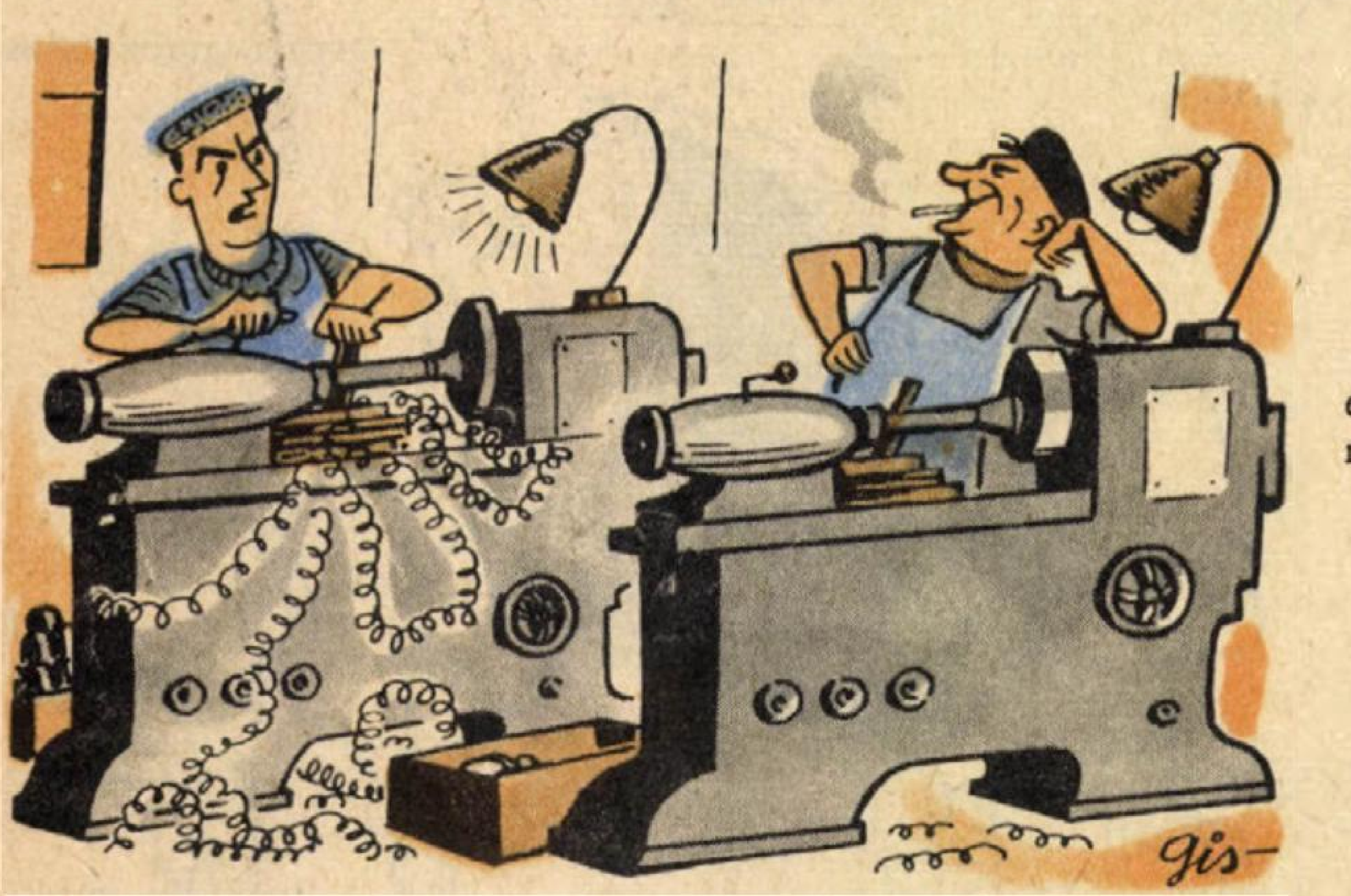

Erőbeosztás

– Miért lazsálsz?
– Hogy maradjon erőm a hóvégi hajrára.

Szegő Gizi rajza

Hírközlési sablon

Gyakran olvasom a lapokban: Iksz Ipszilon ennyit és ennyit sikkasztott, *és az összeget saját céljaira fordította.*

Ez az elmaradhatatlan „az összeget saját céljaira fordította” — engem mindannyiszor elámított, meghökkentett. Sokáig nem értettem, nem is nagyon hittem el. Gondolom, más is így volt vele. De lassan, lassan, ahogy évek óta, napról napra olvastam ugyanezeket a sorokat:

Iksz Ipszilon ennyit és ennyit sikkasztott, és az összeget saját céljaira fordította, — nyiladozott az értelmem, és ma, a kétezredik alkalommal végre teljes egészében felfogtam e frappánsan megszerkesztett hírek jelentését. Az emberi lélek eltévelyedéseinek eddig ismeretlen mélységei tárultak fel előttem.

Ahá, szóval így áll a bál, sikkasztó urak; a bűnös úton szerzett pénzt saját céljaitokra fordítjátok! Hát ez bizony súlyosbító körülmény, tudjátok-e? Pfuj, most már látom, milyen elvetemült emberek vagytok! Nahát, ezt sokáig nem hittem . . . Hiszen ti . . . hiszen ti merő haszonlesésből sikkasztotok!

A magam buta fejével mindeddig azt hittem, hogy a sikkasztók a sikkasztott összeget például gyermekjátszóterek létesítésére szokták volt fordítani . . .

(d—i)

ANTIKVÁRIUM

Csinos glédába rakott könyvek között válogat az író. Friss zsákmányra les apró szeme: kartársai könyvét keresi. Kit hányan adtak el — micsoda pompás vigasz lesz ez, kis sérelmekre, mellőztetésre, keserű harcokra. A díjat szipkázta el tőle az, akit immar hatodszor fedez fel a polcokon: elégtétel ömlik el benne. Lám.

Odébb két kötet. Az írónő emészthetetlen betűsivataga. Még ez is bosszantó. Hogy volt, aki egyáltalán megvette. Akadt ember, aki rákapott erre a rosszul csengő névre, irdatlan papírtömegre.

Aztán magával találkozik. Meghökken. Arrébb menne, letagadná a találkozást, de a kíváncsiság marasztalja.

Hátha dedikált példány.

Nem az. Rosszabb. Olvasatlan. Vadonatúj.

Ki lehetett? Egy ember, aki aznap kapta meg kivándorló útlevelét, s örökségül ennek az országnak csak az ő könyvét hagyta itt, olvasatlanul. Öreg hölgy: szívszélhűdést kapott útban hazafelé a könyvüzletből. Egy élelmes járókelő kiragadta a holttest kezéből a könyvet: eladta, mert a halálra emlékeztet. Az írástudatlanság gyakorlatilag megszűnt. De egy szellemileg elmaradott, enyhén tudathasadásos analfabéta, aki mellesleg kleptomániás, ellopta a könyvet egyetemi tanár bátyjától.

Ki más lehetett volna? — képzelgett az önérzete. Aztán szótlanul felvette hát az írónő kétkötetesét. Kifizette és emelt fővel távozott.

(U. T.)

E heti hirdetésünk

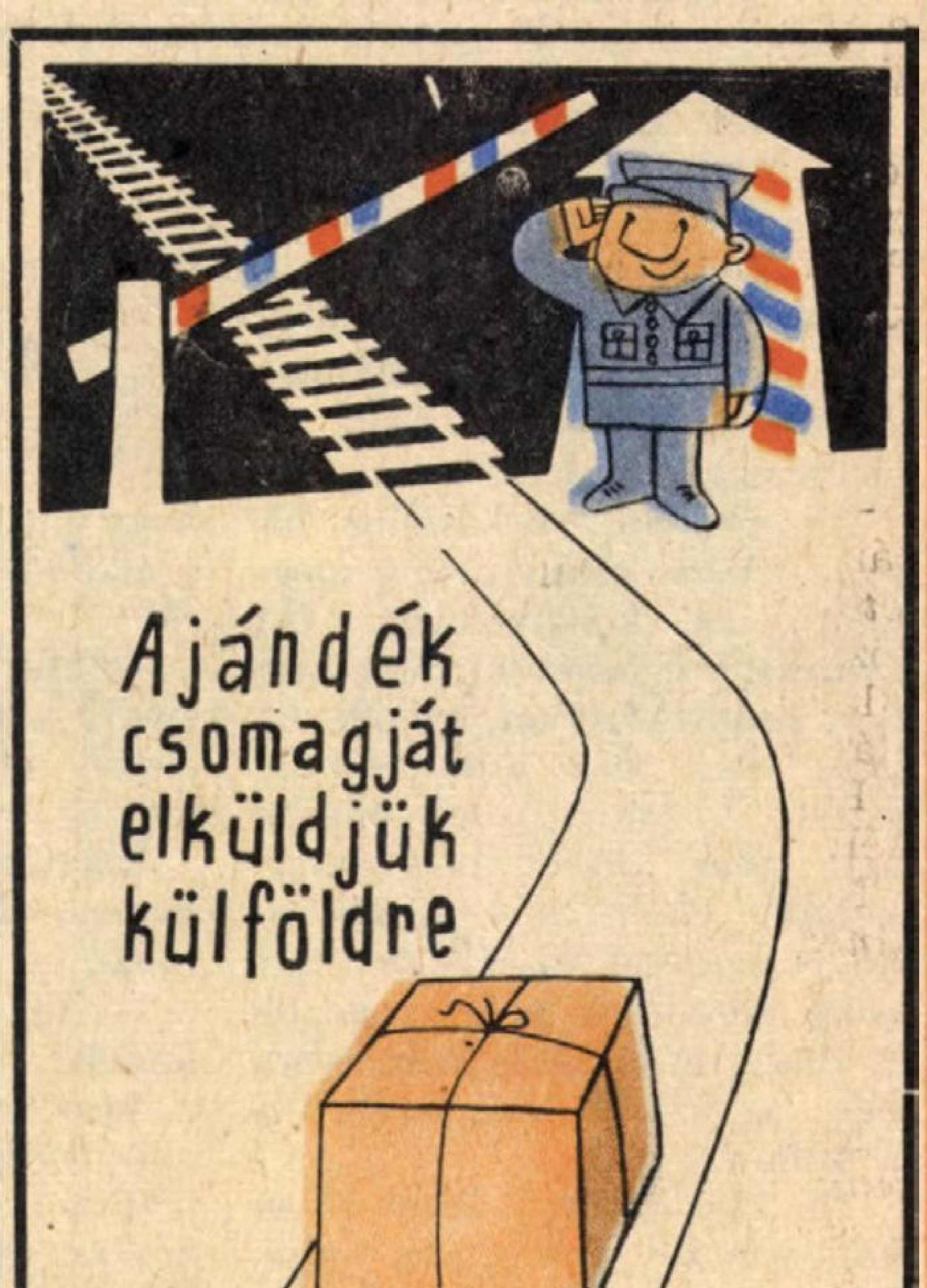
Ajándék csomagját elküldjük külföldre

TEMPÓ KSz
Bp. V., Bajcsy Zsilinszky-út 54.
310-946

Autóstop

Erdei Sándor rajza

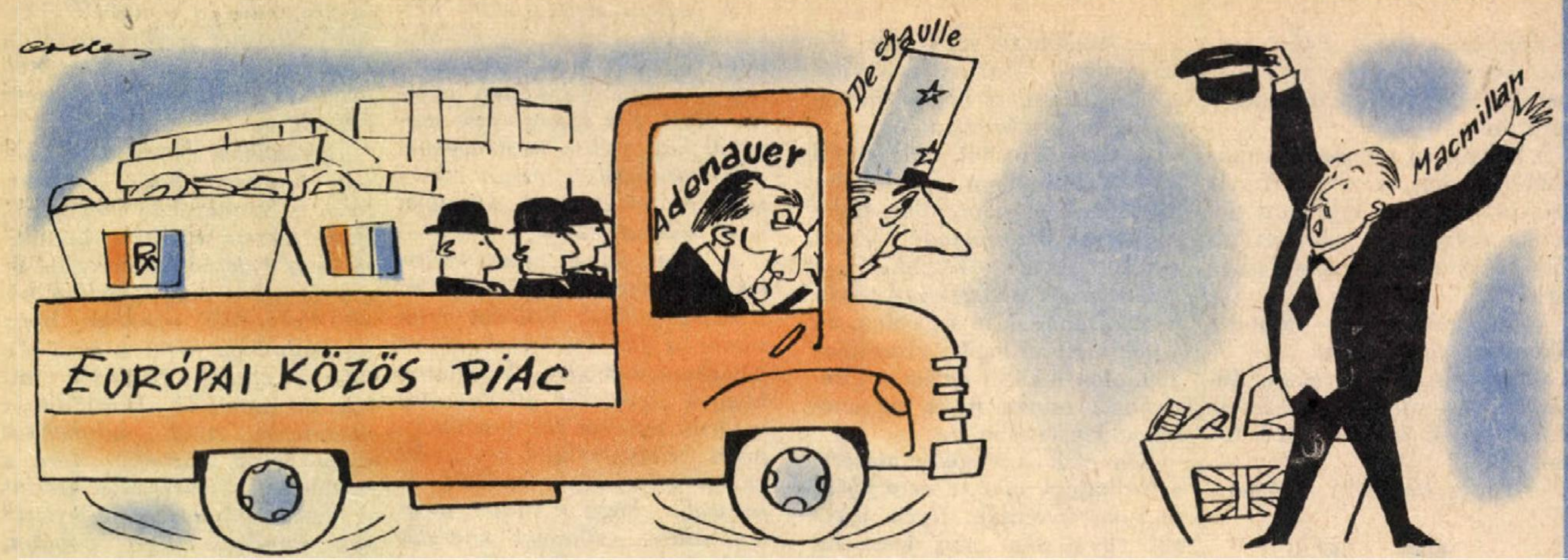

– Nem azért kérezkedik ez, mert ő akar vezetni?...

PESTI tudósítónktól

Vannak bizonyos makacsul visszatérő csekély gyári hibák beszédben és írásban egyaránt. Még ma sem mondhatjuk el, hogy diadalmasan befejeztük a harcot a „nem-e ment el”, és a „tudhassuk, láthassuk” ellen. Néha még a rádióban is kísért az „egyenlőre” és az „Argentínia”, több más társával együtt.

Irodalmunkban a nevek írása körül vannak néha makacs zavarok. Bertolt Brecht keresztnevével nincs mindenki kibékülve. Valahogyan túlságosan is egyszerűnek, dísztelennek találják a Bertoltot, s szívesen írnak helyette Bertoldot, sőt Bertholdot.

Franz Kafkáról is feltételezik, hogy annak idején nem tudta leírni a saját nevét, mint például Shakspere, azaz Shakespeare. Franz Kafka nyilván nem tudta, hogy nevét nem egy, hanem két „f”-fel kell írni. Vagy talán le akarta tagadni a rokonságát Kaffka Margittal?

Rendet kellene már ezen a téren teremteni, mert elképzelhessük, hogy milyen roszszul esett volna például Veresmarthynak, Petőffynek, Madácsnak, Adinak és vitéz Csokonay Milánnak, ha hibásan írják a nevét.

*

— Ezért érdemes volt? — tűnődhetett Gáspár Margit múlt vasárnap, amikor a *„Hamletnak nincs igaza”* című színdarab rádióközvetítése elmaradt a csehszlovák—magyar világbajnoki mérkőzés miatt. Még ha legalább győztünk volna...

Persze, ha Tichy szabadrúgását gólnak ítéli meg a játékvezető...

Nem kellene színdarabot írni *„Latisevnek nincs igaza”* címmel?

*

Megnyugtató előadást hallottunk a rádióban: az atombombakísérletek nincsenek hatással az időjárásra.

Arra viszont van példa, hogy kedvezőtlen időjárás miatt elhalasztják az atombombakísérleteket. Ami azt jelenti, hogy az időjárás van hatással az atombombakísérletekre.

f. l.

Pesti örömök

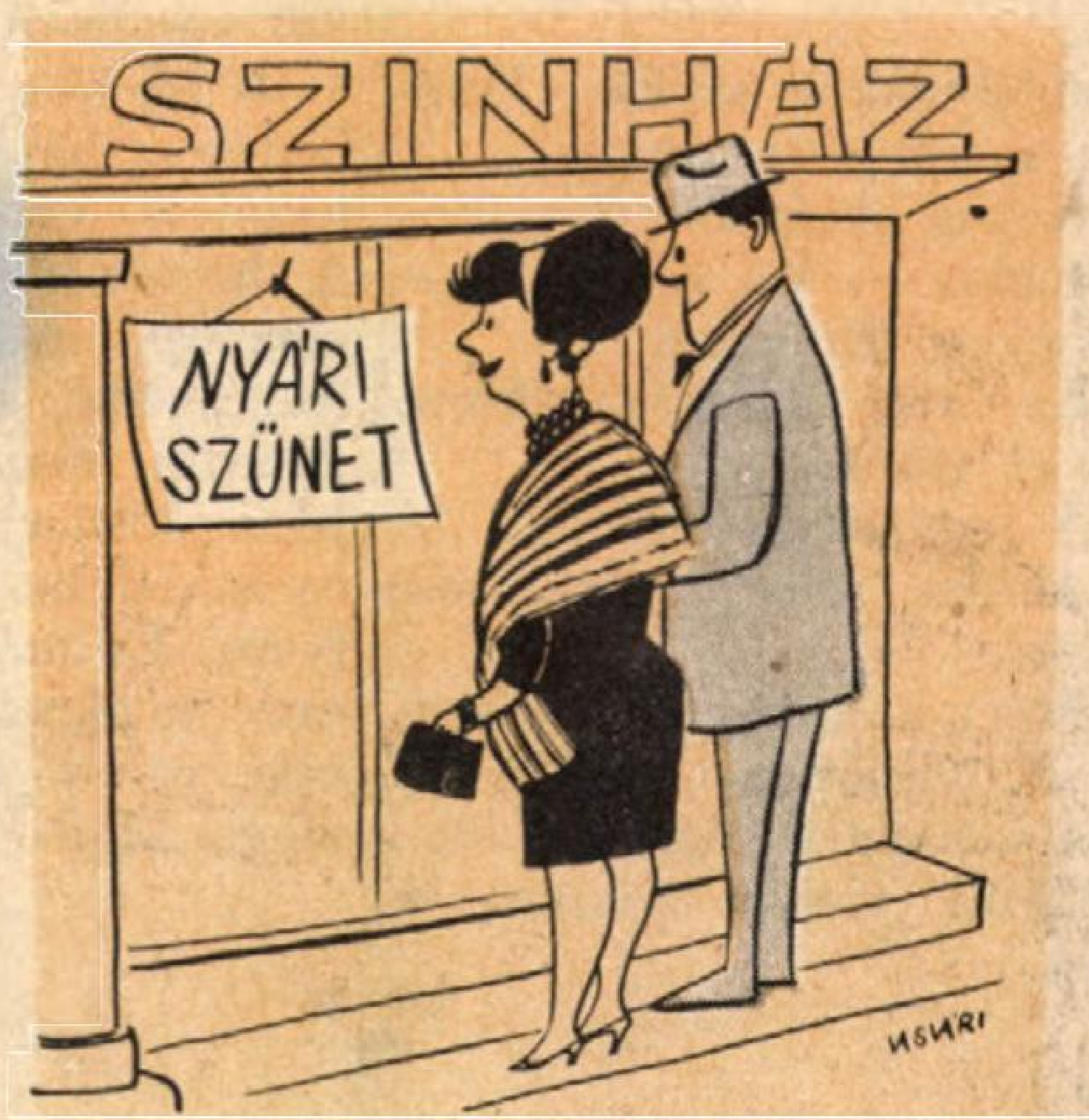

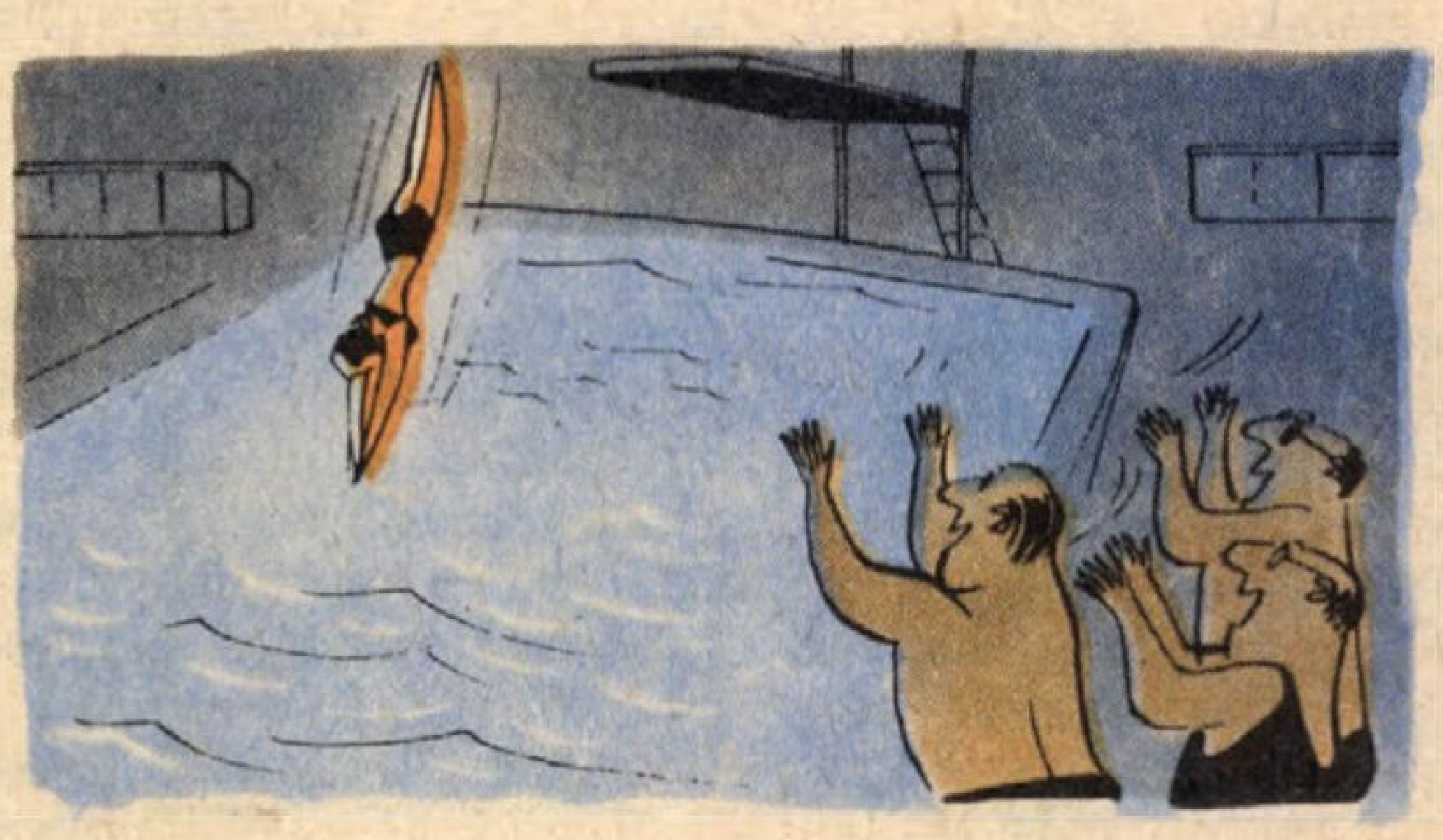

A kis színésznő sikeres nyári beugrása

Notórius szabadjegykérő

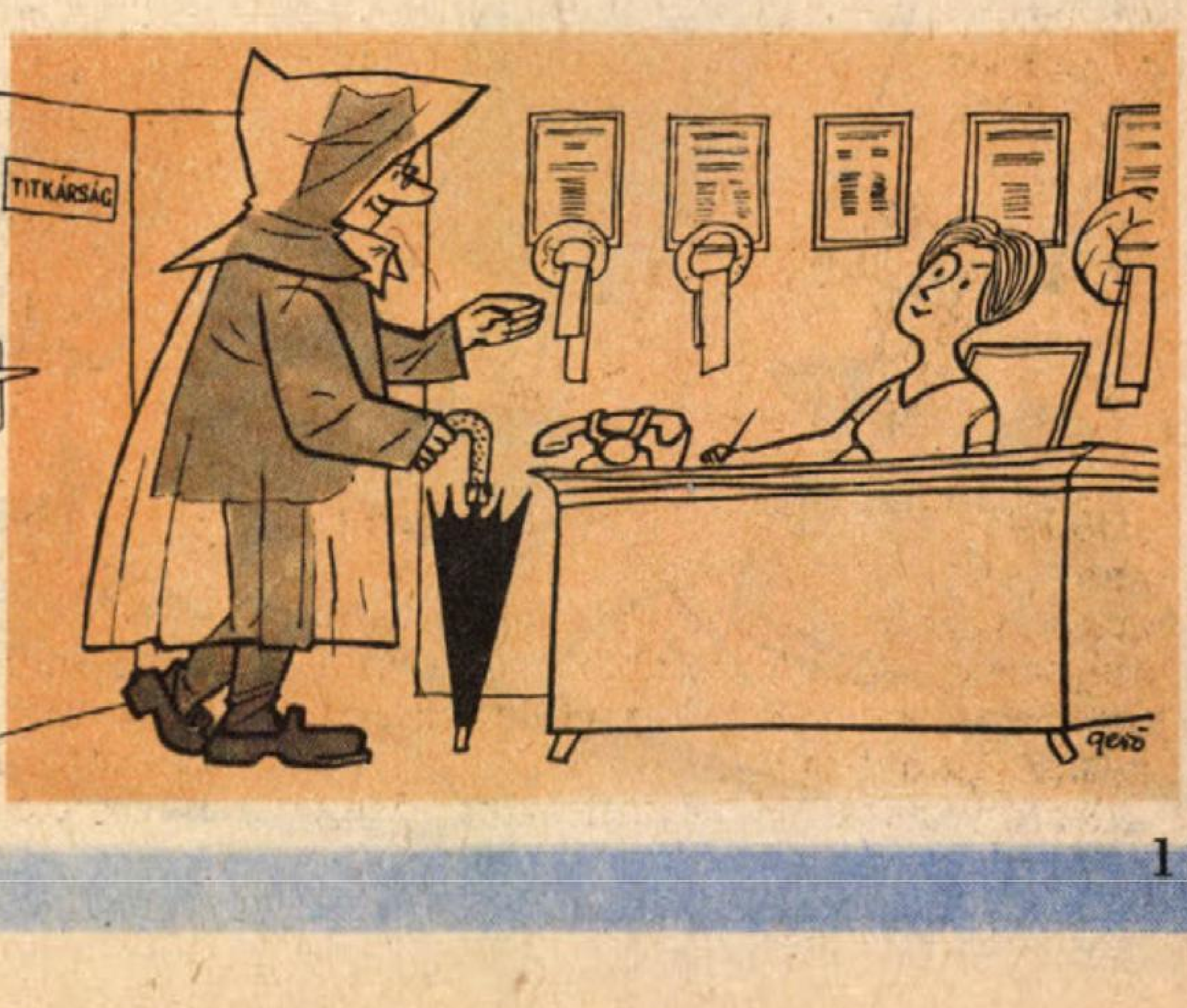

– Mancika, drága, adhatna nekem két jó jegyet a záporpróbához?

Logika–jegyzet

Horvicsek érezte, hogy nyakát ellepi a verejték, s egy izzadságcsepp végigszánkázik a gerincén.

A következő pillanatban már libabőrös lett, mert a Tanár úr visszaadta a kijavított fonetika dolgozatot, amelyet piroszeruzás aláhúzások sokasága tarkított.

— Megbuktatom! — mondta lakonikus rövidséggel.

— Ne tegye ezt velem, Tanár úr! — esdekelt Horvicsek. Hadd jöjjek inkább jövő héten.

— Nincs haladék! — felelte a tanár az indexet magához húzva.

Mint ilyenkor szokás, Horvicsek mentegette magát:

— Kevés időm volt készülni — rebegte. — Ma reggel kaptam meg a jegyzetet.

— Ez nem kifogás! Kérte volna el előbb!

— A jegyzet az enyém.

— Akkor miért adta oda másnak?

— Mert a kollégáim is szeretnének vizsgázni. Tegnap öt helyen jártam, s végre ma reggel került vissza hozzám a jegyzet.

— Rablómese ez, kérem. Hiszi a piszi! — zárta le a vitát a vizsgáztató, és beírta Horvicseknek az elégtelent.

— Ilyen rosszul még senki sem felelt nálam — mondta búcsúzóul, és a páratlan teljesítményt honorálandó, kezet nyújtott az öregdiáknak.

Horvicsek pedig legszívesebben a Dunának ment volna, de a holnaputáni logika vizsgájára gondolva inkább betért a „Betérőbe”, onnan pedig egyenesen a könyvesboltba.

Kár volt a cipőkoptatásért: a logikajegyzetet se nem írják, se nem nyomják. Ilyen jegyzet egyáltalán nem lesz. Ez csak logikus, nem?!

Nosza felkerekedett Horvicsek, és végigjárta egyetemista kollégáit. Eddig ő segített, most azokon a sor! Azonban egyik is továbbadta, a másik is, egyszóval senki sem tudta hol vándorol a könyv.

— Mi lesz velem?! — sírt fel benne a keserűség, mikor este hazafelé vonszolta magát. — A hivatalban kiröhögnek. Az asszony megvonja tőlem a fröccspénzt, eltilt a meccshallgatástól, nem beszélve a színjeles kislányomról, aki előtt romokba hull az apai tekintélyem. És még megeshet, hogy mire a jegyzetek megjelennek, már mind a kilenc tárgyból megbuktam.

H. Gy.

Javítás éjjel-nappal

Bevezetik az éjszakai javítási ügyeletet — olvastam az újságban. Külön szervizkocsi járja majd a várost éjjelente, hogy a hirtelen támadt csőrepedéseket, vízvezetékeket, háztartási gépeket megjavítsa.

Tehát ha lekésem a nappali rendelést, akkor az éjszakai ügyelethez fordulhatok, javítási ügyemmel, s nyugodtan éjszakázhatom a szerelőkartárssal, aki — tegyük fel — egy igen szimpatikus bácsi lesz, akivel leülünk ultizni, amíg a forrasztólámpa bemelegszik, esetleg megiszunk egy otthonfőzte kávét, és megbeszéljük a napi külpolitikai eseményeket.

Nem kell tehát ezentúl hetekig várnom a szerelőre nappal, a jövőben várhatok: éjjel-nappal.

(h—s)

Viseljen bokafixet, nem szorít!

Vasvári Anna rajza

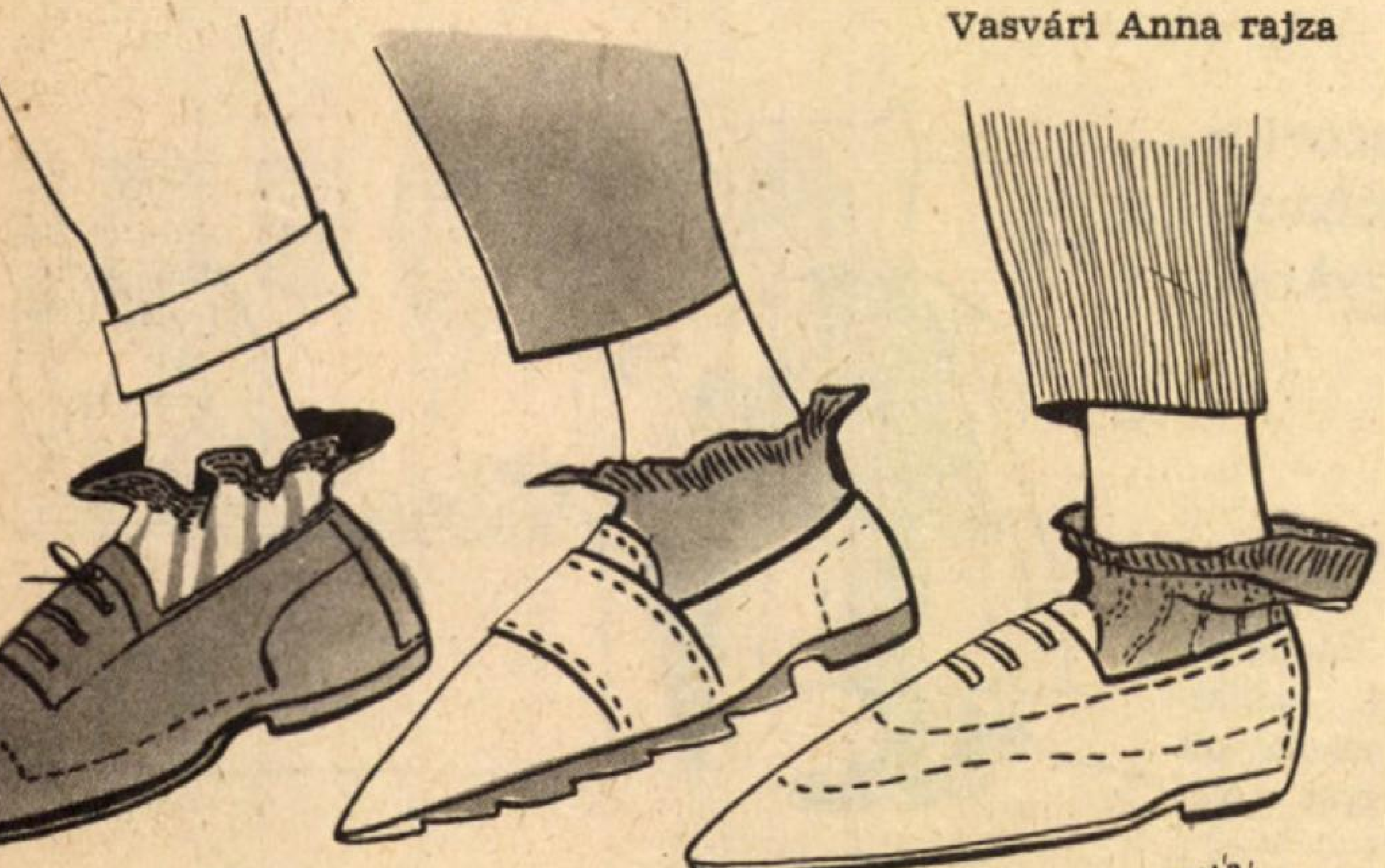

Forró vizet a kopasznak!

A ceglédi strandfürdőt hatvanötfokos termál forrás táplálja. Éveken keresztül két hideg kút vizével hűtötték a forrás vizét, s a hideg vizet motorral hajtották a medencékbe. A motorhoz az energiát légvezetéken juttatták a közelben levő hálózatról.

A múlt évben, szerencsére, éppen szezon vége felé, az Áramszolgáltató Vállalat értesítette a fürdőt üzembentartó Községgazdálkodási Vállalatot, hogy a légvezeték alkalmazása a fürdő területe felett szabálytalan, életveszélyes, és ezért annak leszerelését rendeli, és javasolja, hogy a motor meghajtásához szükséges energiát földkábelen továbbítsák.

A Községgazdálkodási Vállalat kellő időben intézkedett. Megrendelte a helybeli Vasipari ktsz-nél a földvezetéket, és türelmesen várt. A vezeték azonban a mai napig még nem készült el.

Ígéretekben és fogadkozásokban nincsen hiány: meglesz, mire a Strandfürdő megnyílik. Ezer szerencse, hogy az időjárás is beleszólt a dologba, és a megnyitás még egyelőre késik. Felvetődik azonban, hogy ha maholnap kisüt a nap, akkor a ceglédi fürdőzők mit fognak csinálni? Körülülik a medencét, ruhát sulykolnak vagy tojást főznek? Mert a fürdőmester véleménye szerint a hatvanötfokos gyógyvízzel sok mindent lehet csinálni, csak éppen fürödni nem.

(—si)

Potyára nincs bizalom

Azzal a határozott céllal tértem be minap a Miskolc 10. számú postahivatalba, hogy egy ajánlott levelet feladjak. Az ablaknál, ahol a postai értékcikkeket árulják, valamint az ajánlott és expresszleveleket veszik fel, mintegy tízen álldogáltak előttem. Amikor beálltam én is a sorba, hogy egy ajánlott küldemény-blankettát kérjek, megakadt a szemem egy különleges falitábla feliratán: ÖNKISZOLGÁLÓ. Rögtön elhagytam a soromat, gondolván, önkiszolgálom magamat, ott helyben megírom a feladóvevényt, és ezzel egy sorakozót megspórolok. Az önkiszolgáló táblának négy rekesze van és egy perselye. A négy rekeszben postai levelezőlap, csomagszállító levél, pénzesutalvány és távirati űrlap volt. Mindegyik rekeszen megjelölve a bent levő értékcikk ára, a persely fölött pedig egy felirat: „Kérjük a pénzt ide bedobni.” Ügyes és ötletes megoldás, s feltétlenül a dolgozók megbecsülését kell látnunk a postahivatal részéről, amikor drága időnket megtakarítják azáltal, hogy nem kell a fenti értékcikkekért külön sorbaállni. Igen meglepett azonban, hogy ez az ötletes önkiszolgáló csak értékcikkeket árul. Ugyanis az érték nélküli feladóvevényt nem találtam sehol. Azért sorba kell állni, mert csak kézből adják az arra rászorulóknak. Vajon milyen okoskodás vezette a postahivatalt, hogy az értéktelen feladóvevényt kizárta az önkiszolgáló részlegéből?

Máramarosi Zoltán
Diósgyőr-Vasgyár

Az érdekeltek hozzászólnak

„Különös jogdíj” című cikkükkel kapcsolatban az alábbiakat közöljük:

Hivatalunk törvényes kötelezettségét teljesítette, amikor a dohányárust havi 15 forint jogdíj fizetésére felhívta.

A szerzői jogi törvény, a vonatkozó végrehajtási rendelkezések és utasítások szerint ugyanis a nyíltárusítású üzletekben üzembentartott rádiókészülékek után jogdíjat kell fizetni. Hasonló esetekből származó jogviták kapcsán, a Legfelsőbb Bíróság álláspontja is az volt, hogy „a családiasság és a háziasság körén túlmenő” zenéltetés nyilvános előadásnak tekintendő, és az ilyen esetekben jogdíjat kell fizetni.

Halmos György,
a Szerzői
Jogvédő Hivatal
osztályvezetője

Csomagolni tilos!

A napokban a Múzeum körúti 5424-es Közért fűszer-, csemegebolt forgalmát gyarapítottam szardíniavásárlással. Amikor kezembe nyomták a kissé olajos szardíniás dobozt, arra kértem az elárusítónőt, hogy egy kis papírba csomagolja be az árut, nemcsak a doboz olajos tapintása miatt, hanem azért is, mert semmi kedvem sem volt a szardíniát, mint diadaljelvényt lóbálni. Meglepő választ kaptam:

– Dobozos áruhoz nem adunk csomagolópapírt!

Nem tudom, ki adta ki ezt a rendelkezést, de kedvem lett volna abban a pillanatban a szardíniásdobozt a szivarzsebébe gyűrni. A tilalmat különben sem vagyok hajlandó egyetemes természeti törvénynek tekinteni, mert például akármelyik édességboltban külön becsomagolják a szardíniásdoboznál lényegesen tetszetősebb és olajmentesebb cukorkásdobozt is.

Pálfi Lajos
XII., Sasfiók u. 8.

Szeszélyes nyár

Pusztai Pál rajza

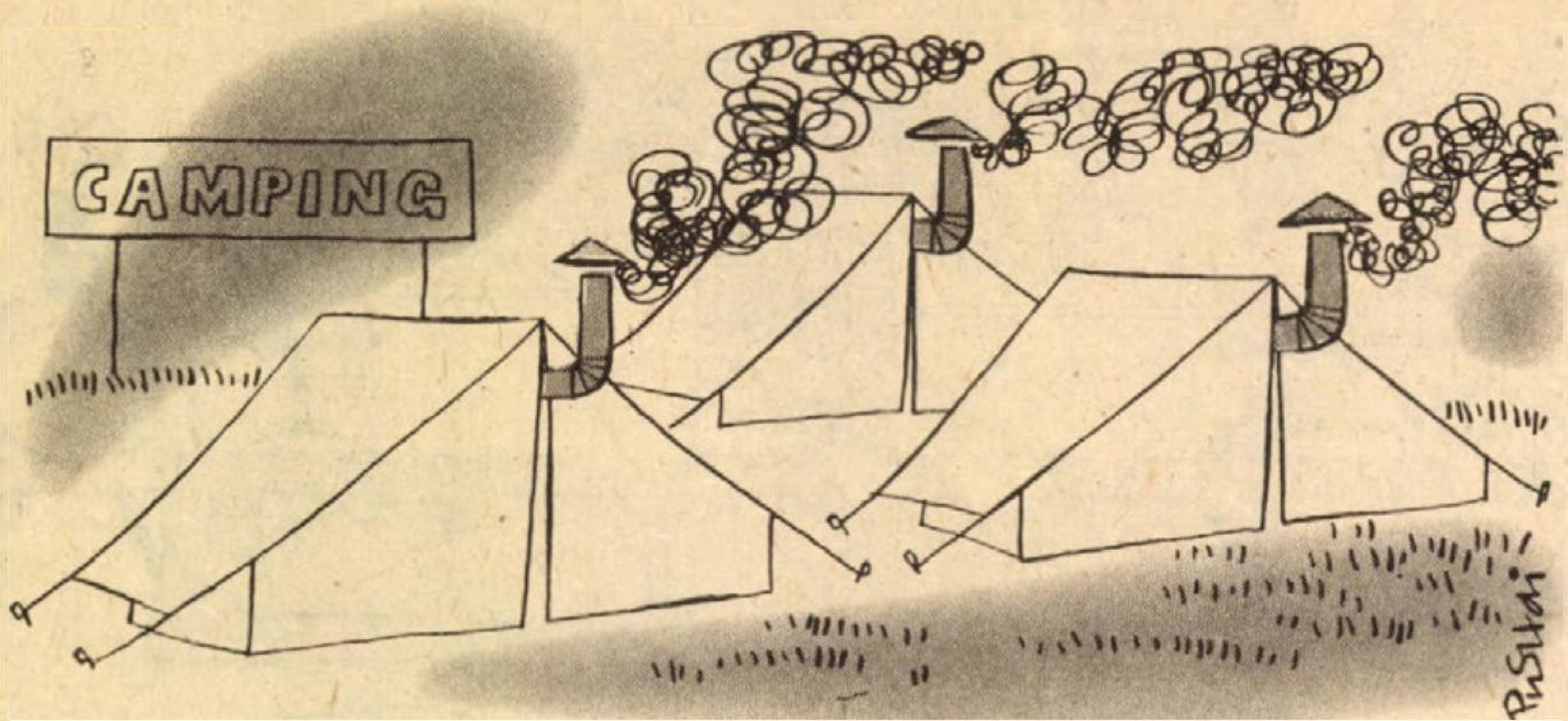

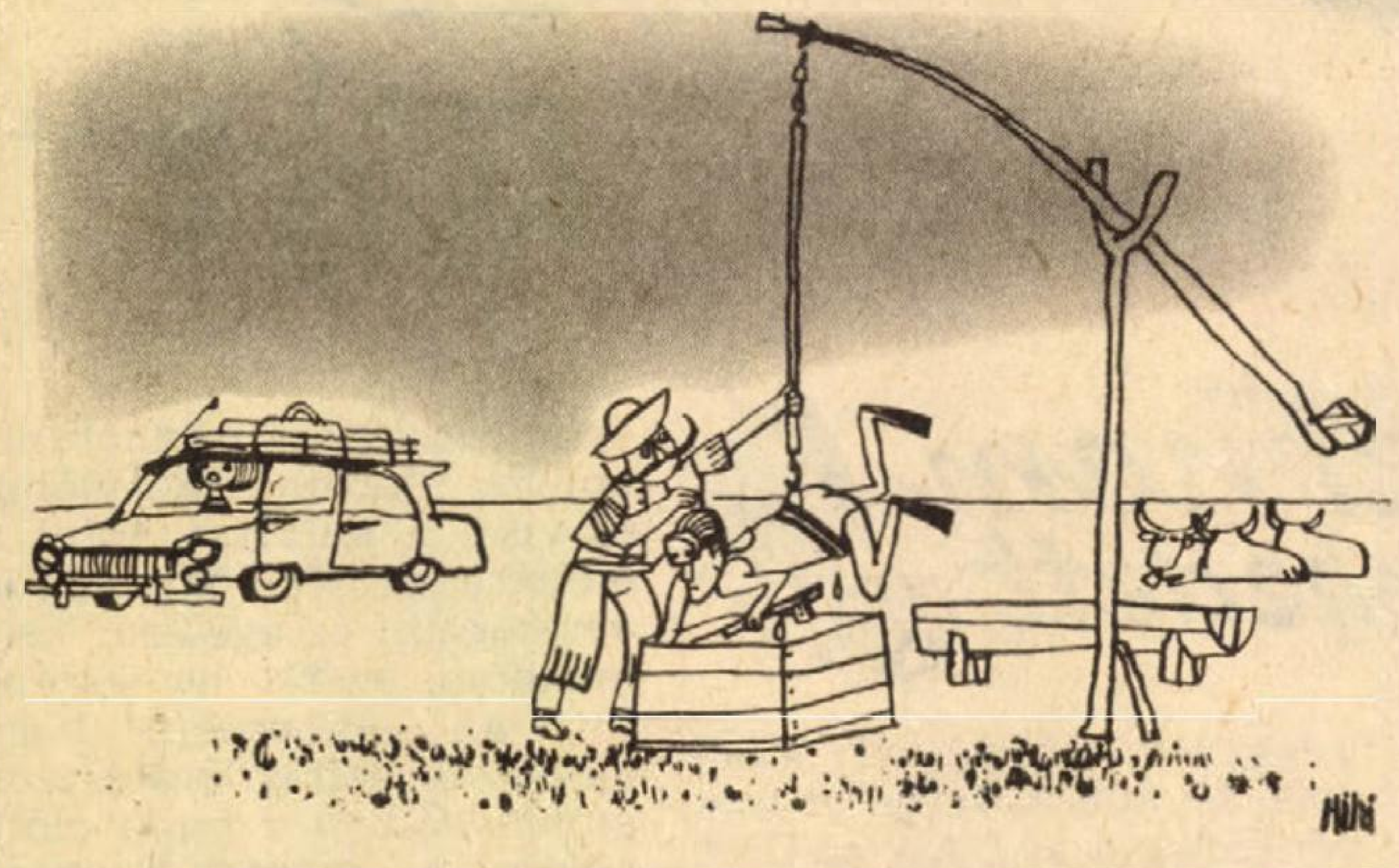

Kíváncsi külföldi

Hegedűs István rajza

Hurrá, itt a hét vége!

Szűr-Szabó József rajza

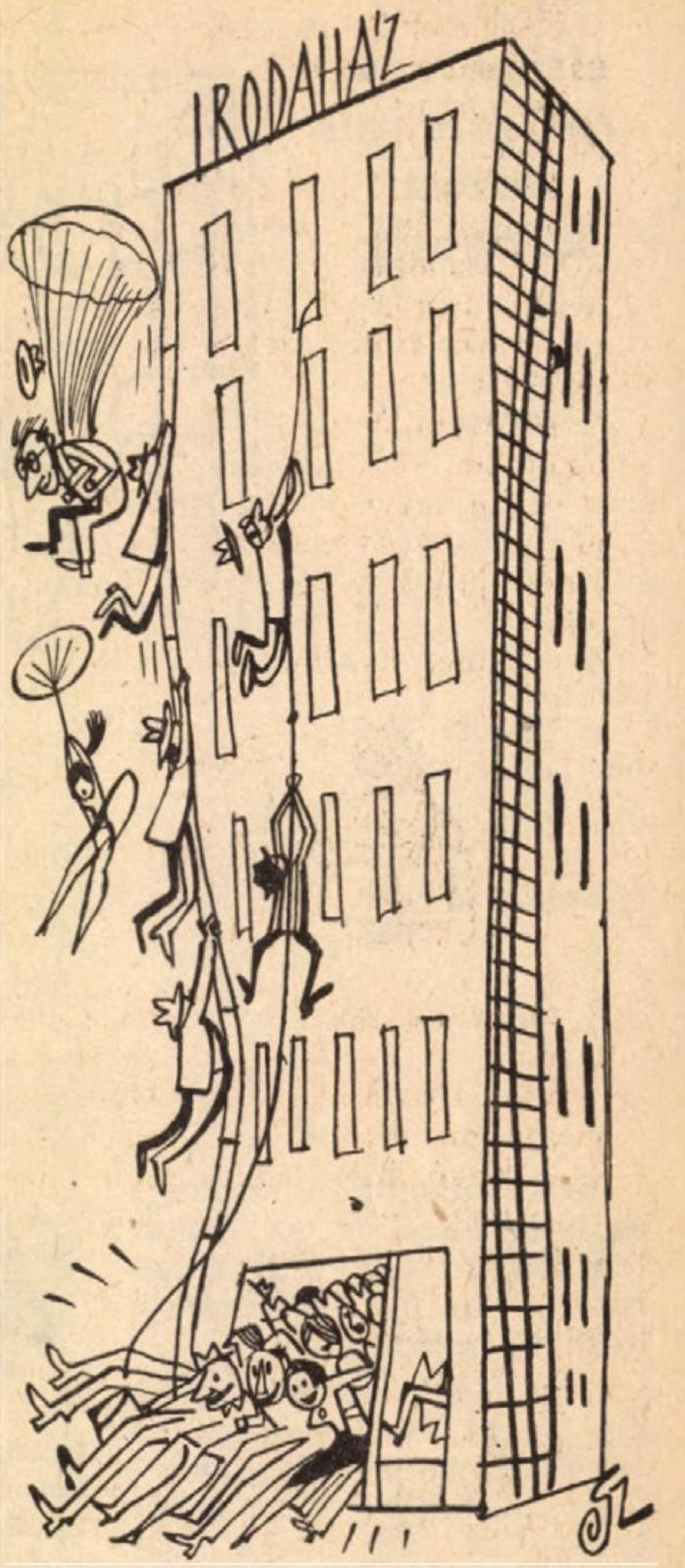

TÉVÉ-MESE

Gyerekek, most elmondok nektek egy gyönyörű-szép mesét, amit már két ízben láttam a Magyar Hirdető televíziós adásában. Lehet, hogy közületek sokan ismerik, hiszen mindig olyan időtájt mutatja be a televízió, amikor benneteket még nem küld ágyba a bemondó néni. Figyeljetek hát:

Takaros falusi házában gond nélkül és elégedetten élt szeretett élete párjával Okos János termelőszövetkezeti tag. Volt ennek a háztáji gazdaságában mindene! Egy fekete Pannoniája, két szép hízója, egy tarka tehene. Nem is volt nála boldogabb ember szerte a képernyőn.

Történt aztán, hogy Okosék jólétét megirigyelte a gonosz varázsló. Tudjátok, az, aki nincs. Legalábbis tanítótok, szüleitek váltig ezt állítják. Pedig bizony hogy létezik. Ijesztő fekete köpenyében már elő is toppan a kerítés mögül. S ha eddig nem hittétek volna, most megbizonyosodhattok természetfeletti hatalmáról. Csak elmormol néhány bűvös igét, s máris jobblétre szenderül a két röfi. Újabb varázsszavak; eltörik a létra, betörnek az ablakok, majd ménkő nagy ménkő csap a háztetőbe, beomlanak a falak. Végezetül, hogy teljes legyen a leltár, a gonosz varázsló beoson az istállóba, és keszeg-beteg csontkollekcióvá bűvöli az eladdig pufók háztáji Riskát is.

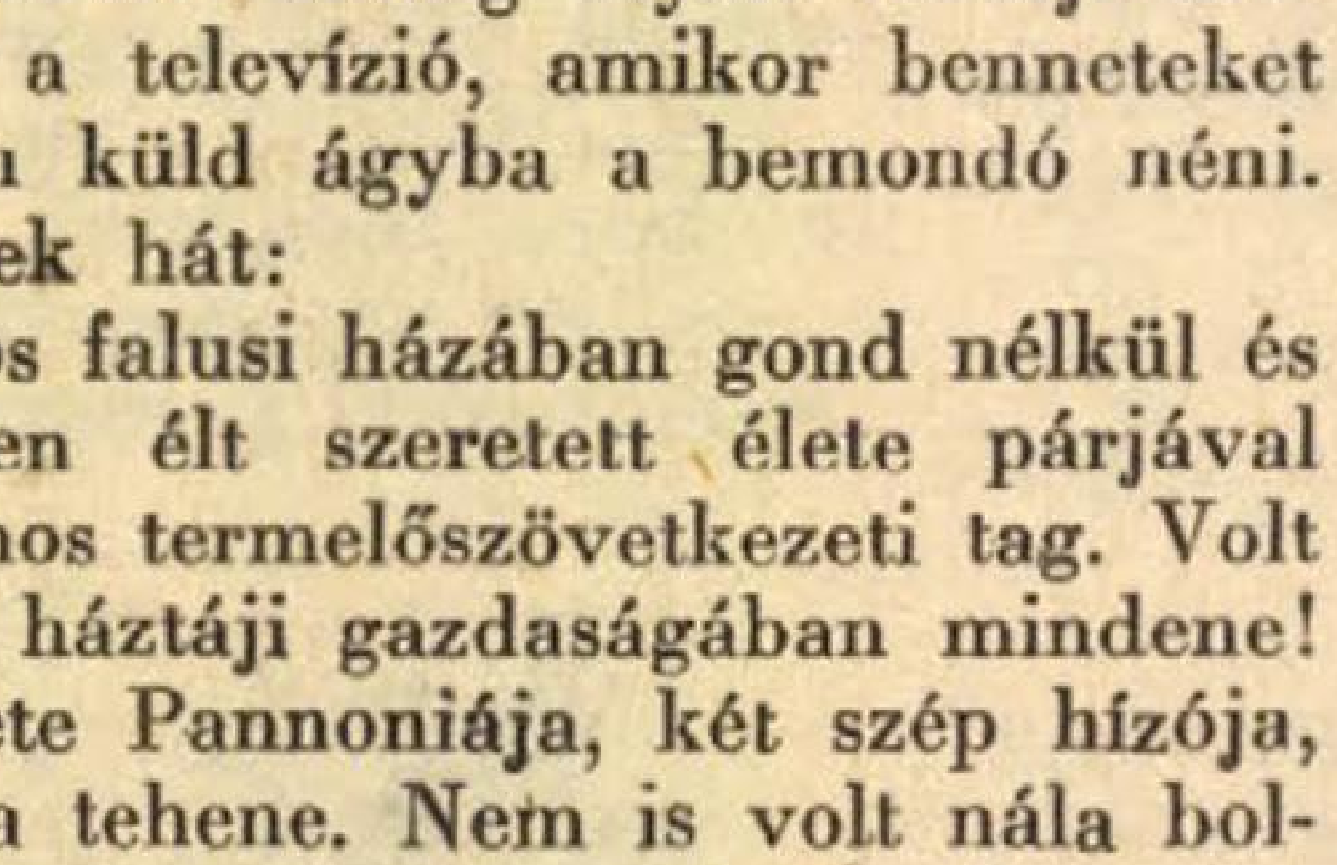

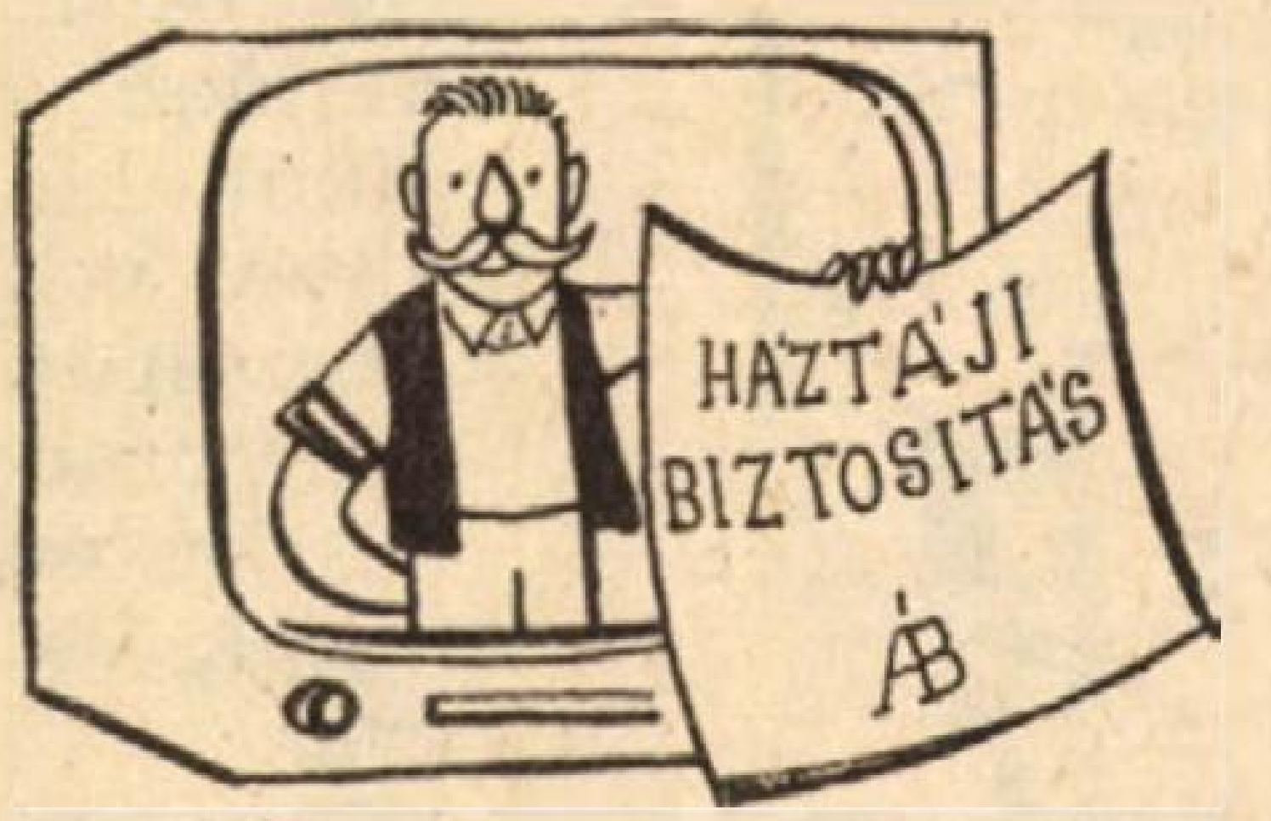

Okos János és szeretett életepárja csak nézi, nézi, mit művel ez az elátkozott lélek. Aztán a szegény asszony sírva fakad. Kicsit el van keseredve. De nem így Okos János! Felvilágosodott ember létére jóelőre számot vetett azzal, hogy valami boszorkány, lidérc vagy varázsló előbbutóbb csak reátör az ő boldog fészkükre. Éppen ezért kötött háztáji biztosítást. Diadalmasan előveszi a szerződést, és lássatok újabb csodát! Abban a szent minutumban újra takaros lesz a ház, feltámadnak a kocák, talpraáll, meghízik a tehénke, rendbejön az ablak, a létra, a tető. Okos Jánosék pedig azóta is boldogan élnek.

Ugye szép volt a mese, gyerekek? És tanulságos is. Most, hogy vége az iskolának, pótolja a természetrajzoktatást.

Kürti András

Nem közölhető kéziratot küldtek:

Dr. V. Dezső, Bp. XIII., Pozsonyi u. — T. Magda, Bpest, — H. László, Bp. VII., Damjanich u. — „T. M.", Kőbánya, — K. András, Kőröshegy, — „Sz. S.", Tatabánya, — A. Annamarie, Bp. XIV., Nagy Lajos kir. u. — F. Ferenc, Bp. XIII., Szekszárdi u., — Zs. Zoltán, Bp. XXII., Baross G. Telep, — B. Attila, VII., Mező I. u., — T. Károly, Hajdúhadház, — B. Szilveszter, Esztergom, — T. Etel, Bp. XII., Alkotás u.

HOZZÁSZÓLÁS

Matyiban jött egy új kis színfolt,
Ilyen formában eddig nem volt;
Nem újítás, nem is reform,
Mégis jobb, mint a Lysoform.
Kajánul széttárja két karját,
Huncut fintorra húzza arcát,
És így, vállát felhúzva mondja ő,
Hogy: „sajnos . . . nem közölhető".
S alatta szép rendben sorolva
A sikertelen szerzők sora.

Ám valami motoszkál bennem,
És ezt muszáj itt szóvá tennem:
Ki e rovatot gondozgatja,
Beküldött írást olvasgatja,
Az egész lapot is olvassa Ő?
És így meg van nyugodva afelől,
Hogy, ami a „Ludasban" lejő,
Az mindig, mind közölhető?

Gács Zoltán
XI., Himfy u. 10.

Ahol már eltűnt a város és a falu közötti különbség

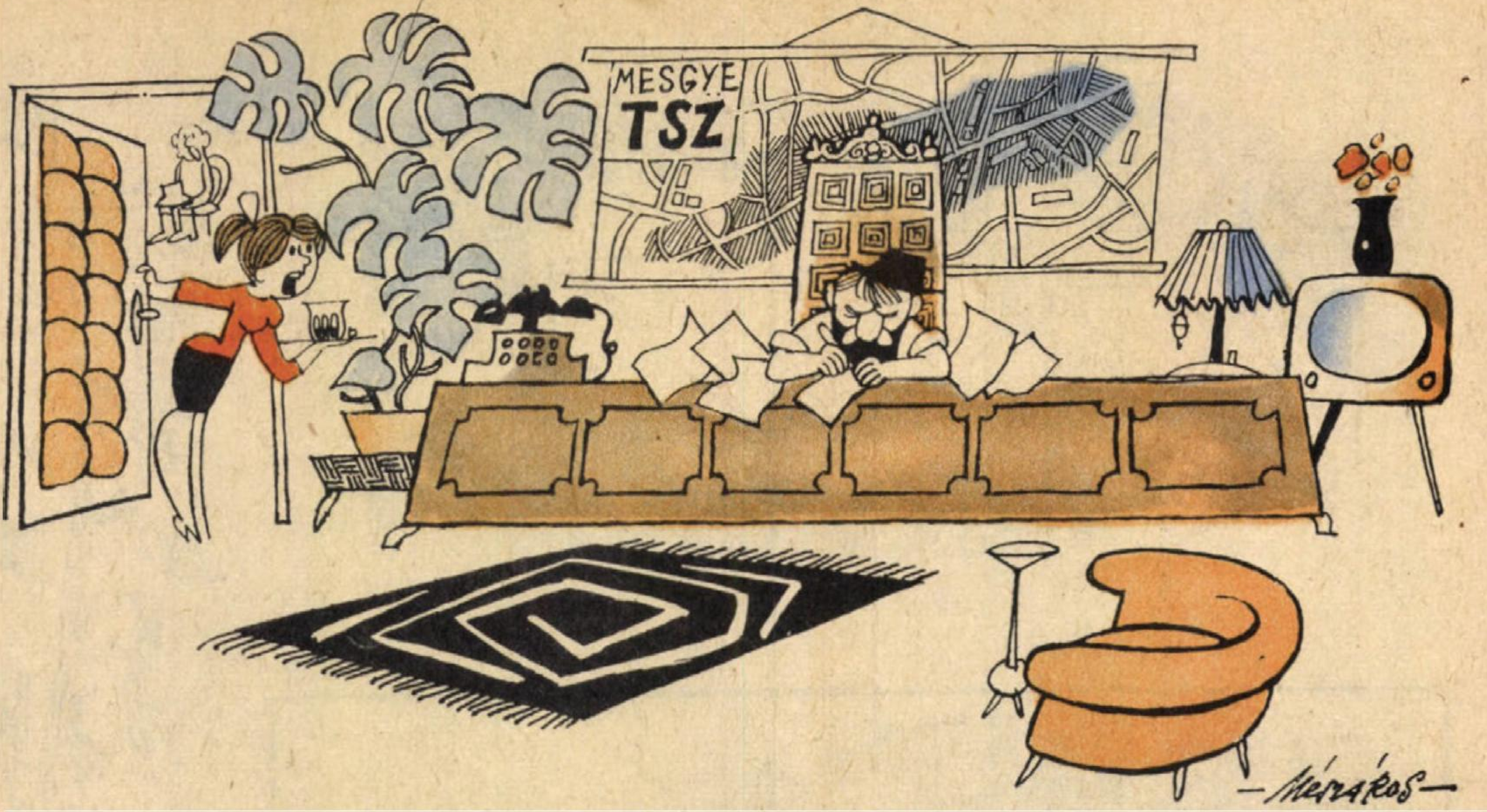

– Elnök elvtárs, itt a kávé!

Mészáros András rajza

Aki nem idegeskedett!

Június tizedikén késő este az eszpresszóban az asztalomhoz ült egy régi ismerősöm, és az időjárásról kezdett beszélni.

Alig egy órával előbb ért véget Rancaguaban a Csehszlovákia—Magyarország mérkőzés, és az egész eszpresszó közönsége csatársorunk meddőségéről és balszerencsénkről tárgyalt.

Az én ismerősöm legyintett:

— Mindenki példát vehetne rólam. Engem teljesen hidegen hagyott a mérkőzés. Elvégre nem jelenthet nemzeti gyászt az, hogy kikaptunk a csehszlovákoktól. Nézzen körül, mindenki sopánkodik, hogy Albert és Tichy annyi gólhelyzetet hagytak ki! Na, és ha berúgtak volna egyet? Attól még tovább követne el merényleteket az OAS, az USA tovább folytatná a magaslégköri atomrobbantást, és én is hiába kérném a pincért, hogy a duplámba ne eresszenek gőzt, ő megint csak úgy hozná.

Oktató hangon folytatta:

— A gőzölés ugyanis elveszi a kávé jó ízét. Na már most, ha ez a sok ember, aki itt izgul Chile miatt, ezt a rengeteg energiát, ezt a vad szenvedélyt arra fordítaná, hogy egyöntetűen követelje a gőznélküli kávét, akkor figyelembe vennék a vendégek kívánságát.

Legyintett:

— De ezek? A csatársort szidják, és fütyülnek a kávéra.

Közbeszóltam:

— A támadósor valóban gyenge volt, és én szeretem. ha felgőzölik a kávét.

Gúnyosan nézett rám:

— Maga olyan, mint a többi, persze agyonizgatta magát, amikor sehogy se sikerült kiegyenlítenünk. Nálunk tegnap szerelték fel a fürdőszobába az autógejzirt. Tudja, mennyivel nagyobb dolog az, mint a futball? Akkor fürödhetünk, amikor akarunk. Ez előbbre viszi a kultúrát, mint a labdarúgás. Kár egy szót is vesztegetni az egészre. Nem mondom, azért, ha eszébe jut az embernek, hogy hányszor voltak csatáraink gólhelyzetben a kapu előtt, akkor a méregtől majd szétrobbanok. Hát ne üsse meg a guta a drukkert, amikor azt hallja, hogy Sándor közelről a kapusba rúgja a labdát? Én igazán nem vagyok ideges ember, de öt antineuralgikát vettem be a közvetítés ideje alatt. Ha elképzelem, hogy akár a döntőbe is bekerülhettünk volna, akkor ki tudnék bújni a bőrömből.

Feláll̃tam, ő meg kérdezte: hová megyek?

— Ide a szomszédba, a „Kökörcsin” presszóba, hallottam, ott gőz nélkül adják a kávét. Maga nagy gusztust csinált nekem egy duplára.

Dühösen morogta:

— Jellemző magára! Az egész ország csupa könny Chile miatt, de magát a gőznélküli kávé izgatja.

(palásti)

Haladó hetivásáros

Szegő Gizi rajza

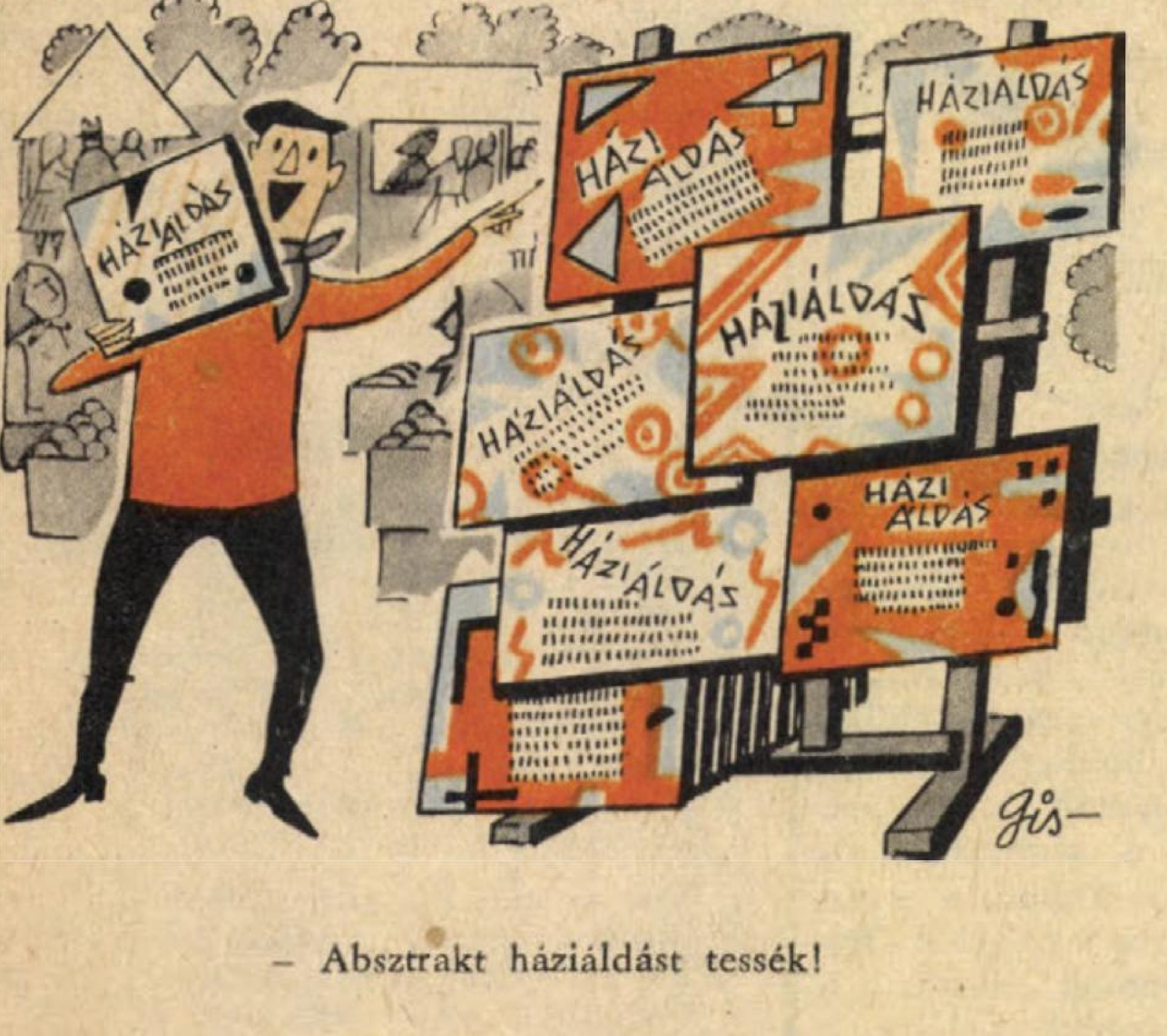

– Absztrakt háziáldást tessék!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.3185 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.